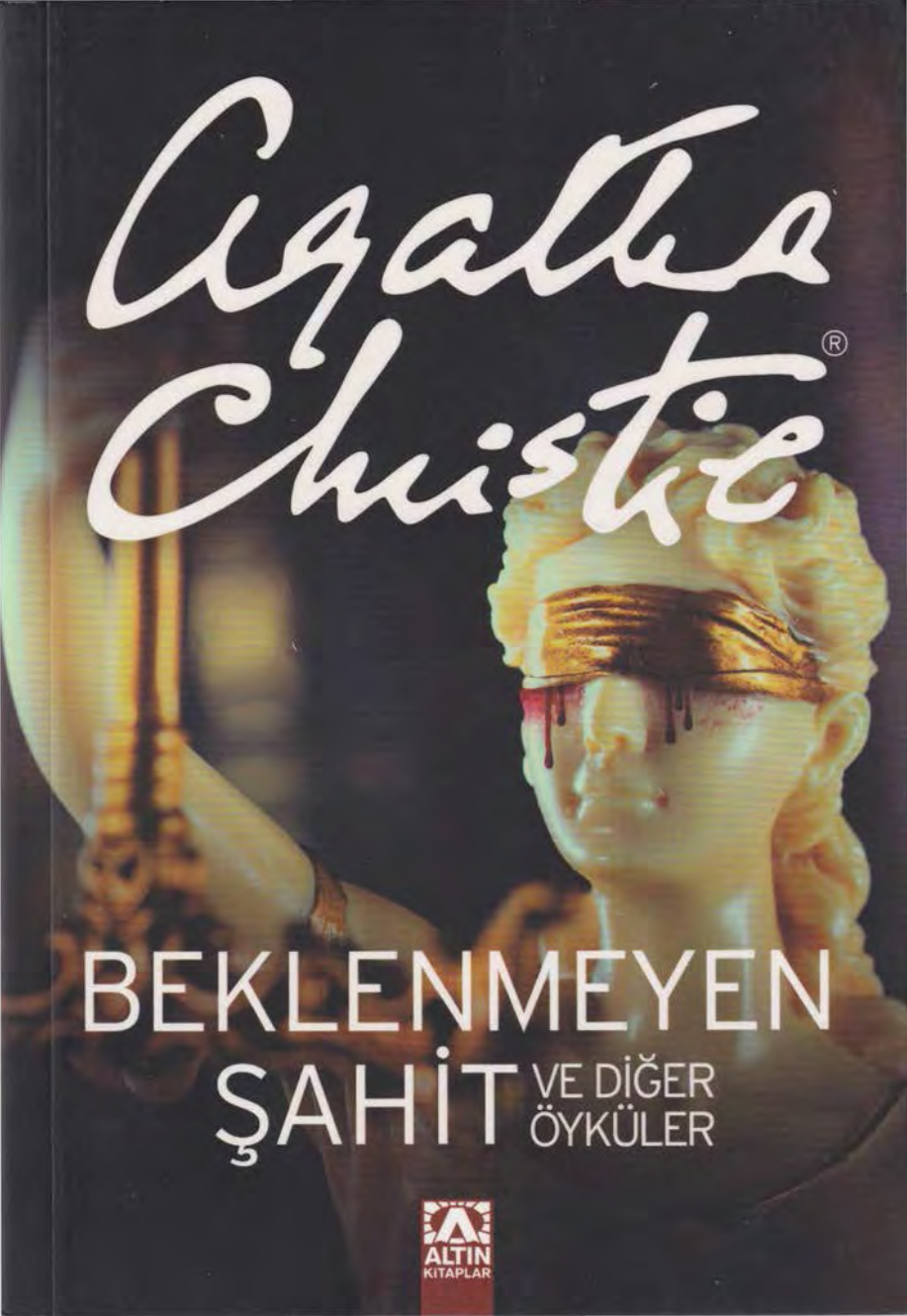
Agatha Christie®

BEKLENMEYEN ŞAHİT

VE DİĞER ÖYKÜLER

ALTIN KİTAPLAR

1920'lerin Londrası... Şehirdeki büyük bir evin tüylü halıları şok edici bir cinayetle lekelenir. Kurban, Emily French adında çok zengin, yaşlı bir kadındır. Tüm kanıtlar bu acımasız cinayeti kurbanın yüklü mirasını bıraktığı yakışıklı genç Leonard Vole'un işlediğini göstermektedir. Yaşlı kadının sadık yardımcısı Janet Mackenzie de mahkemede bu yönde ifade vermiştir. Leonard, gizemli eşi Romaine'nin tanıklığıyla temize çıkacağından emindir. Ne var ki zanlının eşinin mahkemedeki ifadesiyle davada akılalmaz bir dönüşüm yaşanır.

Daha önce yayımlanmamış öykülerin de yer aldığı *Beklenmeyen Şahit*'te Agatha Christie'nin ilk defa karşılaşacağınız gizemli karakterleri sizi yine şaşırtacak!

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2424-0

9 789752 124240

www. agathachristie.com

KDV'den MUAFTIR

ALTIN
KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı

THE WITNESS FOR THE PROSECUTION
AND OTHER STORIES

Yayın Hakları

© AGATHA CHRISTIE LIMITED
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Kapak

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı

1. BASIM/AĞUSTOS 2018/İSTANBUL
3. BASIM/MAYIS 2020/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2424 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Agatha Christie

BEKLENMEYEN ŞAHİT VE DİĞER ÖYKÜLER

Türkçesi
Çiğdem Öztekin

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

İskemlede Beş Ceset
Cinayet Alfabesi
Dersimiz Cinayet
Ve Perde İndi
Porsuk Ağacı Cinayeti
Sıfıra Doğru
Beş Küçük Domuz
Hercule Poirot İz Üzerinde
Doğu Ekspresi'nde Cinayet
Briç Masasında Cinayet
On Küçük Zenci
Ölüm Çığlığı
Cinayetler Oteli
Ölüm Diken Üstünde
Noel'de Cinayet
Zehiri Kim Verdi
Fare Kapanı
Filler de Hatırlar
Cesetler Merdiveni
Ölümün Tam Zamanı
Ölüm Oyunu
Işıklar Sönünce
Acı Kahve
Elmayı Yılan Isırdı
Beklenmeyen Misafir
Nil'de Ölüm
Üç Perdelik Cinayet
Roger Ackroyd Cinayeti
Ölüm Meleği
Üç Yanlış Üç Ceset
Kanatların Çağrısı
16.50 Treni
Şampanyadaki Zehir
Büyük Dörtler
Köşkteki Esrar
Bağdat'a Geldiler
Sonuncu Kurban
Üçüncü Kız
Mavi Trenin Esrarı
Frankfurt Yolcusu
Bilinmeyen Hedef

Ölüm Büyüsü
Cenazeden Sonra
Ölüm Saatleri
Kader Kapısı
Ölümle Randevu
Cinayet İlanı
Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Uyuyan Ölüm
N veya M?
Miss Marple'ın Son Maceraları
Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Ölüm Sessiz Geldi
Hercule'ün On İki Görevi
Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Bayan McGinty'nin Ölümü
Kahverengi Elbiseli Adam
Noel Kekinin Gizemi
Ölüm Adası
Sessiz Tanık
Suç Ortakları
Esrarengiz Sanık
Hallow Malikânesi Cinayeti
Arka Sokaktaki Cinayet
Neden Evans'a Sormadılar
Ölüm Dalgaları
Sensiz Bir İlkbahar
Ve Ayna Kırıldı
Gül ve Porsukağacı
Güvercinler Arasında Bir Kedi
Bitmemiş Portre
Şahidin Gözleri
Parker Pyne İz Üzerinde
Annem ve Ben
Son Evdeki Tehlike
Sonunda Ölüm Geldi
Mezopotamya'da Cinayet
Zarif Bir Cinayet Gecesi
Poiro'nun İlk Davaları
Poirot Araştırıyor
Cinayet Randevusu
Örümcek Ağı

İÇİNDEKİLER

1. Beklenmeyen Şahit 7
2. Kırmızı Alarm 34
3. Dördüncü Adam 59
4. S.O.S 80
5. Radyo 101
6. Mavi Kavanozun Gizemi 119
7. Altı Penilik Bir Şarkı Söyle 142
8. Bay Eastwood'un Macerası 165
9. Bülbül Yuvası 186
10. Kaza 214
11. İkinci Gong 227
12. Poirot ve Yat Yarışının Gizemi 258

Bir

Beklenmeyen Şahit

"Beklenmeyen Şahit" ilk kez, ABD'de haftalık basılan *Flynn's Weekly* dergisinin 31 Ocak 1925 tarihli sayısında "Triator Hands" adıyla yayımlanmıştır.

Bay Mayherne kıskaç gözlüğünü düzeltti ve kısık, kuru, tamamen kendine özgü öksürüğüyle boğazını temizledi. Sonra yeniden, kasten cinayetle suçlanan karşısındaki adama baktı.

Bay Mayherne titiz tavırları olan, ufak tefek bir adamdı. Züppe denmeyecek şekilde özenle giyinirdi. Gri gözlerinin zeki, keskin ve insanın içini etkileyen bakışları vardı. Aptal olmadığı kesindi. Bay Mayherne danışman avukat olarak haklı bir üne sahipti. Müvekkiliyle konuşurken ses tonu ciddiydi ama kesinlikle anlayışsız biri değildi.

"Önemle belirtirim ki çok ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyasınız ve bundan dolayı bana son derece dürüst ve açık sözlü davranmanız gerekiyor."

Karşısındaki çıplak duvara şaşkın şaşkın bakmakta olan Leonard Vole bakışlarını avukata çevirdi.

Umutsuzca, "Biliyorum," dedi. "Sürekli bunu söylüyorsunuz. Cinayetle suçlandığıma hâlâ inanamıyorum, bunu kabul edemiyorum... *Cinayet!* Hem de böylesine alçakça bir suçla."

Bay Mayherne sağduyulu bir insandı, kesinlikle duygusal değildi. Yeniden öksürerek boğazını temizledi. Kıskaç gözlüğünü çıkardı. Camlarını özenle parlattı. Sonra yeniden burnunun üstüne yerleştirdi.

Bay Mayherne, "Evet, evet, evet," dedi. "Bakın Bay Vole, sizi kurtarmak için elimizden geleni yapacağız ve başaracağız da. Ama önce her şeyi tüm ayrıntılarıyla öğrenmem gerekiyor. Aleyhinizdeki davanın risk boyutunu, sizin için ne kadar tehlikeli bir durum alabileceğini bilmeliyim. Ancak o zaman en etkili savunma yöntemini saptayabiliriz."

Genç adam ona hâlâ aynı şaşkın ve umutsuz ifadeyle bakmayı sürdürüyordu. Bay Mayherne durumu oldukça zor ve karanlık görüyordu, müvekkilinin ise suçlu olduğundan neredeyse emindi. Ama şimdi, belki de ilk kez, içine bir kuşku girmişti.

Leonard Vole kısık bir sesle, "Suçlu olduğumu düşünüyorsunuz," dedi. "Yemin ederim ki değilim! Her şeyin aleyhime göründüğünün farkındayım. Bir ağın içinde kıstırılmış kalmış gibiyim, ilmekler beni sarıyor, ne yana dönsem çıkacak bir delik bulamıyorum. Ben yapmadım. Bay Mayherne, bu cinayeti ben işlemedim."

Böyle durumlarda suçlunun masum olduğunda diretmesi doğaldı. Bay Mayherne bunu biliyordu. Buna rağmen yine de elinde olmadan etkilenmişti. Kim bilir belki de her şeye rağmen Leonard Vole suçsuzdu.

Sonunda ciddi bir tavırla, "Haklısınız Bay Vole," dedi. "Durum sizin açınızdan oldukça karanlık görünüyor. Ama ben size ve söyleyeceklerinizin doğru olacağına inanıyorum. Gelelim olaya... Bana kendi sözcüklerinizle Emily French'le nasıl tanıştığınızı anlatın."

"Bir gün Oxford Street'te yürüyordum. Yaşlıca bir hanımın caddenin karşı tarafına geçtiğini gördüm. Ellerinde paketler vardı. Tam caddenin ortasında paketler elinden düştü. Eğilip toplamak istedi. Bir otobüs üstüne doğru geliyordu. İnsanlar bağrışınca nasıl olduysa son anda kendini kaldırımın üstüne atmayı başardı. Etrafta bağırıp çağıranların yüzünden hayli şaşırmıştı. Hemen yardımına koştum. Paketleri toplayıp elimden geldiğince çamurlarını temizledim. Hatta bir tanesi açıldı, yeniden bağladım ve hepsini kendisine verdim."

"Onun hayatını kurtarmış filan değilsiniz, değil mi?"

"Ah, Tanrım, hayır. Kesinlikle öyle bir şey yok! Benim yaptığım sıradan bir nezaket gereğiydi. Kendisine yardım ettiğim için çok memnun olmuştu, minnettarlığını belirtti. Yeni nesil gençlere benzemediğim gibi bir şeyler söyledi... Sözcükleri tam olarak anımsayamıyorum. Sonra onu şapkamı çıkararak selamladım ve yoluma devam ettim. Onunla bir daha karşılaşacağımız aklıma bile gelmemişti. Ama yaşam rastlantılarla dolu. Aynı akşam bir arkadaşımın verdiği partide yeniden karşılaştık. Beni hemen hatırladı ve tanışmak istedi. Adının Emily French olduğunu, Cricklewood'da oturduğunu o zaman öğrendim. Onunla bir süre konuştuk. Kanımca insanlara hemen sempati duyan ve güçlü duygularla bağlanan bir kadındı. Başka herhangi birinin de rahatlıkla yapmış olabileceği basit bir hareketim onda çok güçlü bir etki yaratmıştı. Ayrılırken elime sarıldı, kendisini evinde ziyaret etmemden mutluluk duyacağını belirti. Bu isteğini memnuniyetle yerine getireceğimi söyledim. Bu kez de gün kararlaştırma konusunda ısrar etti. Aslında pek gitmek istemiyordum ama reddetmek kabalık olacaktı; böylece bir sonraki cumartesi günü görüşmeyi kararlaştırdık. O gittikten sonra arkadaşlarımdan onun hakkında bilgi edindim. Zengin, sıradışı bir kadındı, hizmetçisiyle birlikte yalnız yaşıyordu ve en az sekiz kedisi vardı."

Bay Mayherne, "Anlıyorum," dedi. "Kadının zengin olduğunu bu kadar çabuk mu öğrendiniz?"

Bay Leonard Vole, "Benim bunu araştırdığımı kastediyorsanız..." diye söze başladıysa da Bay Mayherne elinin bir hareketiyle onu susturdu.

"Olaya karşı tarafın bakacağı gözle bakmam, öyle düşünmem gerekiyor. Sıradan bir gözlemci Bayan French'in çok zengin bir kadın olduğunu düşünmezdi. Çünkü mütevazı, hatta yoksul denecek bir yaşam sürüyordu. Size aksi söylenmemiş olsa siz de onun yoksul bir kadın olduğunu düşünürdünüz, en azından başlangıçta. Zengin olduğunu size kim söyledi?"

"Arkadaşım George Harvey, parti onun evinde veriliyordu."

"Size bunu söylediğini anımsayabilir mi?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey söyleyemem. Aradan uzunca bir zaman geçti."

"Kesinlikle öyle Bay Vole. Biliyorsunuz, karşı tarafın, yani savcının ilk hedefi mali açıdan durumunuzun iyi olmadığını ortaya koymak olacaktır. Bu doğru, değil mi?"

Leonard Vole kıpkırmızı kesildi.

Alçak sesle, "Evet," dedi. "O sıralarda şansım hiç iyi gitmiyordu."

Bay Mayherne yeniden, "Kesinlikle öyle Bay Vole," dedi. "Mali açıdan zor durumda olduğunuz bir sırada bu zengin hanımla tanıştınız ve onunla dostluğunuzu ilerletmek için elinizden geleni yaptınız. Kısa sürede de onun gözüne girmeyi başardınız. Bu durumda onun varlıklı olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığını, ziyaretine yalnızca iyi niyetinizden dolayı gittiğinizi söyleyecek olursak..."

"Doğrusu bu."

"Olabilir. Aksini iddia etmiyorum, bunu tartışacak da değilim. Ben yalnızca olaya karşı tarafın gözüyle bakmaya çalışıyorum. Her şey Bay Harvey'nin hafızasına bağlı. Acaba aranızda geçen o ko-

nuşmayı anımsar mı anımsamaz mı? Bir avukat aklını karıştırarak, konuşmanın daha sonraki bir tarihte yapıldığına ilişkin onu yanıltabilir mi?"

Leonard Velo birkaç dakika düşündü. Sonra solgun bir yüzle ama kararlı bir şekilde, "Bunda başarılı olunabileceğini sanmıyorum Bay Mayherne," dedi. "Partide bulunanların birçoğu Harvey'nin sözlerini duydular. Hatta bir ikisi zengin bir ihtiyar kadın yakaladım diye beni şakadan tebrik bile ettiler."

Avukat hayal kırıklığını bir el hareketiyle saklamaya çalıştı.

"Yazık. Ama sizi açık konuşmanızdan dolayı kutlamalıyım Bay Vole. Her şeyi çok yalın bir biçimde anlatıyorsunuz. Bana rehberlik edeceksiniz. Düşüncenizde haklısınız. Bu savunmada ısrar etmem felaket olabilir. Bunu bir yana bırakmalıyız. Bayan French'le tanıştınız, ziyaretine gittiniz, dostluğunuz ilerledi. Bunun için akla yakın, sağlam bir neden bulmalıyız. Sizin gibi otuz üç yaşında, yakışıklı, spordan hoşlanan, arkadaşları tarafından sevilen bir genç adam, nasıl olur da zamanının çoğunu arasında ortak hiçbir nokta bulunmayan yaşlı bir kadınla geçirir?"

Leonard Vole çaresizlik içinde, sinirli bir ifadeyle kollarını iki yana açtı.

"Bunu size anlatamam, gerçekten anlatamam. İlk ziyaretimden sonra Bayan French onu tekrar ziyaret etmem için çok ısrar etti. Yalnız ve mutsuz olduğunu söyledi. Reddetmeme fırsat vermedi. Bana olan ilgisini o kadar açık bir şekilde gösteriyordu ki kendimi çok tuhaf hissediyor, zor durumda görüyordum. Bakın Bay Mayherne, itiraf etmeliyim ki ben biraz zayıf karakterli bir insanım. Kolayca kendimi kaptırır, sürüklenir giderim. Ben o asla, 'Hayır,' diyemeyen insanlardanım. İster inanın ister inanmayın, üçüncü ya da dördüncü ziyaretimden sonra ihtiyar kadıncağıza ben de sempati duymaya başladım, ona bağlandığımı hissettim. Annem ben çok

küçükken ölmüş. Beni bir teyze büyüttü. Daha on beş yaşıma gelmemiştim ki o da öldü. Onun annemmiş gibi davranmasından ve beni şımartmasından hoşlandığımı içtenlikle itiraf etsem belki de bana gülersiniz."

Bay Mayherne gülmedi. Bunun yerine yeniden kıskaç gözlüğünü çıkarıp özenle camlarını parlattı. Bu hareket onun derin düşüncelere dalmış olduğunun işaretiydi.

Neden sonra, "Açıklamanızı kabul ediyorum Bay Vole," dedi. "Psikolojik açıdan bunun olabileceğine inanırım. Ama jüri buna katılır mı, işte onu bilemiyorum. Lütfen devam edin. Bayan French özel işleriyle ilgilenmenizi ilk ne zaman istedi?"

"Üçüncü ya da dördüncü ziyaretimden sonra. Para konusundan pek anlamıyordu. Bazı yatırımlarından dolayı endişeliydi."

Bay Mayherne birden başını kaldırdı.

"Dikkatli olun Bay Vole. Hizmetçi Janet Mackenzie hanımının iyi bir işkadını olduğunu, bütün işlerini kendisinin yönettiğini söylüyor. Bu Bayan French'in bankerlerinin ifadeleriyle de doğrulandı."

Vole çaresizlikle, "Bunu bilemem," dedi. "Bana kendisi böyle söyledi."

Bay Mayherne genç adamı birkaç dakika kadar sessizce süzdü.

Açıkça söylemek istemese de Vole'un suçsuzluğuna inancı güçlenmişti. Yaşlı kadınların ruhsal durumları konusunda bilgi sahibiydi. Onların nasıl düşündüklerini biliyordu. Kendini yakışıklı genç adama kaptıran Bayan French'in onu sık sık evine getirmek için bahaneler yaratmaya başlaması normaldi. Bu durumda para işlerinden hiç anlamadığını ileri sürüp, Vole'dan yardım istemesinden daha doğal ne olabilirdi? Erkeğin üstünlüğünü vurgulayan böyle bir davranışla onun gururunun okşanacağını bilecek kadar deneyimli bir kadındı. Leonard Vole'un gururunu okşamıştı. Belki de genç adama zengin olduğunu göstermekten çekinmemişti. Emily French istediği şeyin karşılığını ödemeye hazır, iradesi güçlü bir ihtiyar ka-

dındı. Bütün bunlar hızla Bay Mayherne'nün kafasından geçiyordu, ama düşündüklerini hiç belli etmedi. Bunun yerine sordu.

"Demek Bayan French'in para işlerini onun isteği üzerine yönettiniz, öyle mi?"

"Evet."

Avukat, "Bay Vole," dedi. "Size çok ciddi bir soru soracağım. Onun için de doğru yanıt vermenizi istiyorum. Bu çok önemli. Mali açıdan sıkıntıdaydınız. Yaşlı bir kadının, hem de kendi dediğine göre işten az anlayan ya da hiç anlamayan yaşlı bir kadının para işlerini yönetmeyi üstlenmiştiniz. Herhangi bir nedenle ya da zamanda elinizdeki olanakları kendi yararınıza kullandınız mı? Herhangi bir şekilde, doğru sayılmayacak bir yoldan kendi çıkarınız için gün ışığına çıkmaması gereken bir girişimde bulundunuz mu?" Avukat genç adamın yanıt vermesini bir el hareketiyle engelledi. "Yanıt vermeden önce bir dakika durup düşünün. Önümüzde iki şık var: Ya Bayan French'in işlerini yönetirken gösterdiğiniz dürüstlük ve doğruluğun üzerinde durur, para kazanmak için çok daha kolay ve tehlikesiz yollar varken cinayet işlemenin ne kadar uzak bir olasılık olduğunu ileri süreriz. Diğer yandan eğer yaptığınız işlemlerde savcılık makamının aleyhinizde kullanabileceği bir şey varsa, yani bir şekilde yaşlı kadını dolandırdığınız kanıtlanabilirse, o zaman cinayet işlemek gibi bir düşüncenizin olamayacağını, çünkü Emily French'in sizin için bir anlamda kazanç kapısı olduğunu söyleriz. Aradaki farkı anladığınızı umuyorum. Şimdi lütfen yanıt vermeden önce biraz düşünün."

Leonard Vole düşünmek için bir saniye bile harcamadı. Hemen yanıt verdi.

"Bayan French'in işleriyle son derece açık ve dürüst bir şekilde ilgilendim. Elimden geldiği kadar onun çıkarlarını korumaya çalıştım. Konuyu incelemeye kalkanlar da bunu açıkça göreceklerdir."

Bay Mayherne "Teşekkür ederim," dedi. "Beni rahatlattınız. Böyle önemli bir konuda bana yalan söylemeyecek kadar akıllı olduğunuza inanmak istediğimi lütfen bilin."

Vole hevesle, "Elbette," dedi. "Benim lehime en önemli nokta bu cinayeti işlemem için bir neden bulunmaması olur, öyle değil mi? Zengin bir kadından para sızdırmak umuduyla onunla dostluğu ilerletmiş olduğumu varsaysak bile, söylediklerinizin özü buydu, kadının ölümü bütün umutlarımın suya düşmesi anlamına gelirdi, öyle değil mi?"

Avukat gözlerini müvekkiline dikmişti. Sonra bilinçli olarak gözlük numarasını yineledi. Ancak gözlüğü yeniden burnunun üstüne yerleştirdikten sonra konuşmaya başladı.

"Bay Vole, Bayan French'in sizi tek vâris olarak gösterdiği bir vasiyetname bıraktığından haberiniz yok mu?"

"Ne?" Sanık yerinden fırladı. Hayreti apaçık ve doğaldı. "Tanrım! Neler söylüyorsunuz? Parasını bana mı bıraktı?"

Bay Mayherne başını ağır ağır sallayarak doğruladı. Vole tekrar koltuğa çöktü, başını ellerinin arasına aldı.

"Bu vasiyetnameden haberiniz olmadığını mı iddia ediyorsunuz?"

"İddia mı? İddia filan değil bu. Gerçekten vasiyetname hakkında bir şey bilmiyordum."

"Peki, hizmetçi Janet Mackenzie'nin bildiğinizi iddia ettiğini söylersem ne dersiniz? Hanımının ona, açıkça size bu konuyu danıştığından ve niyetini anlattığından söz ettiğini söylüyor."

"Söz ettiğini mi? Açıkça yalan söylüyor. Hayır, çok ileri gittim. Janet ihtiyar bir kadındır. Hanımına köpek gibi sadıktı. Benden hiç hoşlanmazdı. Kıskanç ve kuşkucuydu. Belki de Bayan French niyetinden ona söz etti, ama Janet söylenenleri yanlış anladı ya da hanımını böyle bir vasiyetname hazırlamaya benim kandırdığıma

inandı. Sanırım şimdi de düşündüklerini Bayan French'in ona aynen söylediğine kendini inandırmış."

"Onun bilinçli olarak yalan söyleyecek kadar sizden hoşlanmadığını düşünmezsiniz, değil mi?"

Leonard Vole'un yüzünde şaşkın ve endişeli bir ifade belirdi.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Bay Mayherne düşünceli düşünceli, "Bilemem," dedi. "Ama size çok içerlediği kesin."

Talihsiz genç adam ıstırapla inledi.

"Anlamaya başlıyorum," diye mırıldandı. "Korkunç bir şey bu. Bayan French'in bir şekilde gözüne girmeyi becerdiğimi, onu servetini bana bırakan bir vasiyetname hazırlaması için ikna ettiğimi, daha sonra da o gece evde kimse yokken evine gittiğimi söyleyecekler. Ertesi gün de kadını ölü bulduklarını... Aman Tanrım, ne korkunç!"

Bay Mayherne, "Evde kimse olmadığı konusunda yanılıyorsunuz," dedi. "Anımsayacağınız gibi, Janet o akşam dışarı çıkacaktı. Gitti ama arkadaşına götürmek için söz verdiği bir bluz patronunu almak için dokuz buçuk sıralarında geri döndü. Arka kapıdan girip yukarı çıktı, patronu aldı. Ve tekrar arka kapıdan çıkıp gitti. Bu arada oturma odasında sesler duydu. Ne konuşulduğunu anlayamamış ama seslerden birinin bir erkeğe, birinin de Bayan French'e ait olduğuna yemin ediyor."

Leonard Vole, "Dokuz buçukta," diye yineledi. "Dokuz buçukta..." Ayağa fırladı. "Öyleyse kurtuldum, kurtuldum..."

Bay Mayherne şaşkınlıkla, "Kurtuldum derken ne kastediyorsunuz?" diye sordu.

"*Ben saat dokuz buçukta eve dönmüştüm!* Karım buna tanıklık edecektir. Bayan French'in yanından dokuza beş kala gibi ayrıldım. Eve geldiğimde saat dokuzu yirmi geçiyordu. Karım beni bekliyor-

du. Oh, çok şükür Tanrım! Çok şükür! Janet Mackenzie'nin bluz patronuna bin şükür!"

Heyecandan avukatın yüzündeki ciddi, karamsar ifadenin hiç değişmediğini fark etmedi. Ancak avukatın sorusuyla yumruk yemiş gibi oldu.

"Öyleyse, kanınızca, Bayan French'i kim öldürdü?"

"En başında düşünüldüğü gibi bir soyguncu olabilir. Pencerenin zorlandığını herhalde anımsarsınız. Bayan French başına indirilen ağır bir levye darbesiyle ölmüş, levye de yerde, cesedin yanında bulunmuştu. Evdeki birçok eşya da kayıp. Janet'in saçma sapan kuşkuları ve bana karşı olan düşmanlığı olmasa polis asla doğru yoldan şaşmazdı."

Avukat, "Bu açıklama çok tartışılabilir Bay Vole," dedi. "Evden kaybolan şeyler kandırma amaçlı alınmış, ufak tefek, değersiz parçalar. Penceredeki izler de polis için tatmin edici değil. Ayrıca bir düşünün. Saat dokuz buçukta orada olmadığınızı söylüyorsunuz. Öyleyse Janet'in oturma odasında Bayan French'le konuştuğunu duyduğu adam kimdi? Herhalde bir hırsızla konuşuyor olamazdı."

Vole, "Doğru," dedi. "Olamazdı." Şaşırmış ve umudunu kaybetmişti. "Ama yine de..." dedi yeniden cesaretini toplayarak. "Suçsuzluğumu kanıtlayabilirim. O saatte orada olmadığıma ilişkin tanığım var. Romaine'le, yani karımla konuşmalısınız. Hemen."

Avukat, "Tabii ki konuşacağım," diye onayladı. "Eğer tutuklandığınız zaman evde olsaydı onunla zaten görüşmüş olurdum. Hemen Scotland Yard'a telgraf çektim. Sanırım bu akşam dönüyor. Buradan ayrılır ayrılmaz ziyaretine gideceğim."

Vole başıyla onayladı. Yüzünde hoşnut bir ifade belirmişti.

"Evet, Romaine size anlatacaktır."

"Bunu sorduğum için bağışlayın Bay Vole, ama karınızı çok mu seviyorsunuz?"

"Elbette."

"Peki ya o sizi?"

"Romaine bana adeta tapar. Benim için yapmayacağı şey yoktur."

Vole heyecanla konuşuyordu, ama o konuştukça avukatın yüreği acıyla burkuluyordu. Âşık bir eşin tanıklığına kim inanırdı?

"Dokuzu yirmi geçe eve döndüğünüzü başka gören oldu mu? Örneğin hizmetçi filan?"

"Hizmetçimiz yok."

"Peki, yolda birine rastlamadınız mı?"

"Tanıdığım birine rastlamadım. Yolun bir bölümünde otobüse bindim. Biletçi beni anımsayabilir."

Avukat kuşkuyla başını salladı.

"Bu durumda karınızın tanıklığını doğrulayacak biri yok."

"Hayır, ama buna gerek de yok, değil mi?"

Bay Mayherne hızla başını salladı.

"Dilerim olmaz. Göreceğiz, umarım olmaz. Bu arada bir şey daha var. Bayan French evli olduğunuzu biliyor muydu?"

"Elbette."

"Öyleyken karınızı alıp hiç Bayan French'i ziyarete götürmediniz. Neden?"

İlk kez Leonard Vole yanıt vermekte duraksadı. Yanıt verdiğindeyse kararsızlığı anlaşılıyordu.

"Şey... Bilmiyorum."

"Janet Mackenzie'nin, hanımının sizin bekâr olduğunuzu ve ileride sizinle evlenmeyi hayal ettiğini düşündüğünün farkındasınız, değil mi?"

Vole güldü.

"Saçma! Aramızda kırk yaş fark vardı."

Avukat kuru bir sesle, "Bu olabilen bir şey. Her neyse," dedi. "Karınız Bayan French'le hiç karşılaşmadı mı?"

Vole yine çekingen bir yanıt verdi.

"Hayır."

Avukat, "Size bir şey söylememe izin verin," dedi. "Bu konudaki tutumunuza bir anlam veremiyorum."

Vole kıpkırmızı oldu. Telaşlandı. Sonra konuşmaya başladı.

"Her şeyi açıklayacağım. Bildiğiniz gibi parasal sıkıntı içindeydim. Bayan French'in bir parça borç para vereceğini umuyordum. Bana bağlıydı, benden hoşlanıyordu, ama genç bir çiftin yaşamak uğruna verdiği mücadeleyle, çektikleri sıkıntılarla ilgilenmiyordu. Daha ilk günlerden onun her nedense karımla geçinemediğimizi, ayrı yaşadığımızı ve ayrılacağımızı düşündüğünü anladım Bay Mayherne. Parayı Romaine için istiyordum. Bu nedenle bir şey söylemedim, yaşlı kadını istediği gibi düşünmekte özgür bıraktım. Beni evlat edinilmiş bir oğul gibi gördüğünü söylüyordu. Evlilik ise hiçbir zaman söz konusu olmadı. Bu öykü tamamıyla Janet'in hayal gücünün ürünü, başka bir şey değil."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, hepsi bu kadar."

Bu sözlerde bir nebze de olsa tereddüt var mıydı? Avukata öyle gelmişti.

Bay Mayherne ayağa kalktı. Elini uzattı.

"Hoşça kalın Bay Vole," dedi. Yorgun, soluk genç yüze dikkatle baktı ve içtenlikle ekledi. "Her şey aleyhinize gibi görünüyor olsa da suçsuzluğunuza inanıyorum. "Dilerim suçsuzluğunuzu kanıtlar, sizi temize çıkarırım."

Vole avukatın gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek neşeyle, "Karımın tanıklığı sizi tatmin edecektir," dedi.

Avukatın buna yanıt vermediğini ise fark etmedi bile.

Bay Mayherne, "Hemen her şey büyük ölçüde Janet Mackenzie'nin tanık olarak vereceği ifadeye bağlı," dedi. "Sizden nefret ediyor. Bu çok açık."

Genç adam itiraz etti.

"Benden nefret ediyor olamaz."

Avukat başını sallayarak dışarı çıktı.

İçinden, "Şimdi de sıra Bayan Vole'da," dedi. Olayın aldığı şekil karşısında ciddi olarak endişe ediyordu.

Vole'lar Paddington Green yakınında küçük, eski bir evde yaşıyorlardı. Bay Mayherne bu eve gitti.

Zile basmasının üzerinden çok geçmeden; iriyarı, gündelikçi olduğu anlaşılan, pasaklı bir kadın tarafından kapı açıldı.

"Bayan Vole döndü mü acaba?"

"Bir saat önce geldi. Ama sizi kabul edip etmeyeceğini bilemiyorum."

Bay Mayherne sakin bir sesle, "Kendisine kartımı gösterirseniz benimle konuşmak isteyeceğinden eminim," dedi.

Kadın avukatın yüzüne kuşkuyla baktı. Elini üzerindeki önlüğe sildi ve kartı aldı.

Sonra kapıyı avukatın yüzüne kapatıp Bay Mayherne'ü dışarıda bıraktı.

Ancak birkaç dakika sonra geri döndüğünde tavrı değişmişti.

"Lütfen içeri buyurun," dedi.

Avukatı küçük bir oturma odasına aldı. Duvardaki bir tabloyu incelemeye dalan Bay Mayherne birden karşısında uzun boylu, soluk benizli bir kadın görünce irkildi. Kadın içeri o kadar sessiz girmişti ki avukat fark edememişti.

"Bay Mayherne, kocamın avukatısınız, değil mi? Onun yanından mı geliyorsunuz? Lütfen, oturmaz mısınız?"

Avukat, kadının konuşmasından İngiliz olmadığını anlamıştı. Yakından bakınca çıkık elmacık kemiklerinin, yoğun mavi siyah saçlarının ve el hareketlerinin tümüyle yabancı olduğunu fark etti. "Tuhaf bir kadın, çok da sakin," diye düşündü. O kadar sakin ki

insanı tedirgin ediyor. Daha ilk andan itibaren Bay Mayherne anlamadığı bir durumla karşı karşıya olduğunu hissediyordu.

"Bayan Vole," dedi. "Kendinizi böyle kapıp koyuvermemelisiniz..."

Duraksadı, Romaine Vole'un hiç de kendini kapıp koyuvermiş bir havası yoktu. Aksine son derece sakin ve kontrollüydü.

Bayan Vole, "Lütfen bana olup biteni anlatır mısınız?" dedi. "Her şeyi bilmeliyim. Benden hiçbir şey saklamayın, beni incitmekten çekinmeyin. En kötüsünü bile bilmeliyim." Sonra durakladı. Daha alçak bir ton ve avukatın bir türlü anlayamadığı tuhaf bir ısrarla, "En kötüsünü bile bilmek istiyorum," diye yineledi.

Bay Mayherne, Leonard Vole ile yaptığı konuşmayı tüm ayrıntılarıyla aktardı. Kadın arada sırada başını onaylarcasına sallayarak dikkatle dinledi.

Avukat sözünü bitirince, "Anlıyorum," dedi. "O gece eve saat dokuzu yirmi geçe geldiğini söylememi istiyor?"

Bay Mayherne hemen, "O saatte gelmedi mi?" diye sordu.

Kadın soğukkanlılıkla, "Sorun o değil," dedi. "Benim bunu söylemem onu temize çıkarır mı? Bana inanırlar mı?"

Bay Mayherne şaşkındı. Kadının sorunun özüne bu denli çabuk inmesini beklemiyordu.

Kadın, "Bunu bilmek istiyorum." diye ekledi. "Yeterli mi? Tanıklığımı destekleyecek bir başkası daha var mı?"

Kadının halinde avukatı huzursuz eden bastırılmış bir heyecan vardı.

İsteksizce, "Şimdilik yok," dedi.

Romaine Vole, "Anlıyorum," dedi.

Bir iki dakika hiç kımıldamadan oturdu. Dudaklarında tuhaf bir gülümseme vardı.

Bay Mayhern'ün panik duygusuysa giderek artıyordu.

"Bayan Vole," diye başladı söze yeniden. "Neler hissettiğinizi anlıyorum, ama..."

"Sahi mi? Acaba?"

"Bu koşullarda..."

"Bu koşullarda tek başıma hareket etmek niyetindeyim."

Avukat şaşkındı, müvekkilinin karısına perişan bir tavırla baktı.

"Ama Bayan Vole..." dedi. "Yorgunsunuz. Kocanıza o kadar bağlı olmanız..."

"Ne dediniz?"

Kadının sesindeki sertlik karşısında Bay Mayherne irkildi. Sözlerini aceleyle tekrarladı. "Kocanıza bağlılığınız..."

Romaine Vole ağır ağır başını salladı. Dudaklarında aynı tuhaf gülümseme vardı.

Yumuşak bir sesle, "Kendisine bağlı olduğumu o mu söyledi?" dedi. "Ah, evet, o söyledi, bunu anlıyorum. Şu erkekler ne kadar aptal oluyorlar. Aptal... aptal... aptal..."

Birden yerinden kalktı. Havaya egemen olan duygu yoğunluğu şimdi kadının sesinde toplanmıştı.

"Ondan nefret ediyorum, diyorum size. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum... Onun asıldığını, yağlı ipin boynuna geçtiğini görmek isterim!"

Avukat kadının gözlerindeki yakıcı tutkunun karşısında ürperdi.

Bayan Vole bir adım daha yaklaşarak devam etti.

"Belki de görürüm. Diyelim ki o akşam dokuzu yirmi geçe değil de onu yirmi geçe geldiğini söyledim. Kendisine kalan paradan haberi olmadığını söylediğini anlattınız. Diyelim ki ben her şeyi bildiğini, o paraya güvendiğini ve parayı almak için cinayet işlediğini söyledim. Peki ya o gece eve geldiğinde bana her şeyi itiraf ettiğini açıklarsam, ceketinde kan olduğunu söylersem. O zaman ne olur? Diyelim ki mahkemeye çıktım ve bütün bunları söyledim..."

Bakışlarıyla avukata meydan okur gibiydi. Avukat büyük bir çaba harcayarak, giderek artan şaşkınlığını gizlemeye çalışarak kendini sağduyulu bir şekilde konuşmaya zorladı.

"Kocanızın aleyhinde tanıklık edemezsiniz."

"Vole benim kocam değil."

Sözcükler ağızdan öylesine hızlı çıkmıştı ki Mayherne bir an yanlış anladığını sandı.

"Bağışlayın, ben..."

"O benim kocam değil."

Sessizlik o kadar yoğundu ki yere bir iğne düşse duyulabilirdi.

"Ben Viyana'da aktristim. Kocam akıl hastanesinde ve sağ. Dolayısıyla Leonard ile evlenemedik. Bundan dolayı şimdi çok mutluyum."

Kadın yeniden meydan okurcasına başını salladı.

Bay Mayherne, "Size bir şey sormak istiyorum," dedi. Her zamanki gibi serinkanlı ve tarafsız görünmeye çalışıyordu.

"Neden bu kadar Leonard Vole'un aleyhindesiniz?"

Kadın başını sallayarak hafifçe gülümsedi.

"Evet, bilmek istersiniz. Ama size söylemeyeceğim. Bu sırrı kendime saklayacağım..."

Bay Mayherne her zamanki gibi kuru kuru öksürerek boğazını temizledikten sonra ayağa kalktı.

"Bu konuşmayı uzatmakta bir anlam göremiyorum," dedi. "Müvekkilimle görüştükten sonra sizi yeniden arayabilirim."

Kadın biraz daha yaklaştı ve o olağanüstü güzellikteki gözleriyle avukata baktı.

"Söyleyin," dedi. "Bugün buraya gelirken onun suçsuz olduğuna gerçekten inanıyor muydunuz?"

Bay Mayherne, "Evet," dedi. "İnanıyordum."

Bayan Vole bir kahkaha atarak, "Zavallı küçük adam," dedi.

Avukat, "Hâlâ da inanıyorum," diye ekledi. "İyi akşamlar madam."

Odadan çıktı. Kadının son andaki şaşkın yüzü belleğine yerleşmişti.

Sokakta tek başına yürürken kendi kendine, "Bu iş göründüğünden çok daha zor olacak," diye mırıldandı. "Çok çetrefilli bir durum."

Her şey o kadar olağandışıydı ki! Olağandışı bir kadın. Çok tehlikeli bir kadın. Kadınlar bıçaklarını çektiklerinde gerçek anlamda birer şeytan olup çıkıyorlardı.

Ne yapmalıydı? O zavallı genç adamın gerçekten de tutunacak tek bir dalı yoktu. Tabii ki cinayeti işlemiş de olabilirdi.

Bay Mayherne, "Hayır," dedi kendi kendine. "Hayır, aleyhindeki delil sayısı çok fazla. Bu kadına inanmıyorum. Bu öykü tamamıyla kadının kurgulaması. Herhalde mahkemede böyle ifade vermeyecek."

Bundan emin olmayı ne kadar çok istiyordu...

Polis merkezindeki sorgulama kısa ve dramatikti. İddia makamının yani savcının başlıca tanıkları, ölen kadının hizmetçisi Janet Mackenzie ve sanığın Avusturya uyruklu metresi Romaine Heilger'di.

Bay Mayherne mahkeme salonunda Romaine Heilger'in kahredici öyküsünü dehşetle dinledi. Kadın görüşmeleri sırasında söylediklerini aynen tekrarlamıştı.

Sanığın tutukluluk halinin devamına ve savunma hakkı saklı kalmak kaydıyla ağır ceza mahkemesine sevk edilmesine karar verildi.

Bay Mayherne aklını kaçıracak gibiydi. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Durum sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar

Leonard Vole'un aleyhindeydi. Savunma için tutulan ünlü hukuk danışmanı bile pek bir umut göremiyordu.

Tereddütle, "Eğer şu Avusturyalı kadının ifadesini çürütürsek belki bir şeyler yaparız," diye mırıldandı. "Ama durum kötü ve bu apaçık ortada."

Bay Mayherne bütün enerjisini bir tek noktada toplamıştı. Leonard Vole'un doğruyu söylediği varsayılırsa ve gerçekten kadının evinden dokuza beş kala ayrıldıysa, bu durumda Janet Mackenzie'nin dokuz buçukta Bayan French'le konuştuğunu duyduğu erkek kimdi?

Tek umut ışığı, geçmiş günlerde teyzesini birçok defalar para vermesi için sıkıştıran ve hatırı sayılır miktarlarda para almayı başaran haylaz yeğendi. Avukatın öğrendiğine göre Janet Mackenzie bu yeğenden hoşlanıyordu, hanımının karşısında hep onu korumaya, gözetmeye çalışmıştı. Leonard Vole'un evden ayrılmasının ardından Bayan French'le konuşan pekâlâ bu yeğen olabilirdi. Özellikle de her zaman takıldığı yerlerde görünmemesi de bu kuşkuyu artırıyordu.

Avukatın diğer yönlerden yaptığı araştırmaların hepsi olumsuz sonuç vermişti. Leonard Vole'u kendi evine girerken ya da Bayan French'in evinden çıkarken gören olmamıştı. Cricklewood'daki eve başka bir erkeğin girip çıktığını da gören olmamıştı. Bütün araştırmalar boşa çıkıyordu.

Duruşma gününün hemen öncesinde, akşam saatlerinde aldığı bir mektup Bay Mayherne'ün araştırmalarını tamamen başka bir yöne çevirdi.

Mektup akşam altı postasıyla geldi. Kaba bir yazıyla üzerine bir şeyler çiziktirilen ucuz kâğıt, kirli bir zarfa konulmuş, zarfın üstündeki pul bile çarpık yapıştırılmıştı. Avukat bu tuhaf mektubu anlamak için bir iki kez okudu.

* * *

Sayın Bay,

Genç adamın avukatlığını yapıyorsunuz. Eğer o boyalı yabancı sürtük kadınının ne mal olduğunu, ne yalanlar kıvırdığını öğrenmek isterseniz bu gece Shaw's Rent Stepney 16'ya gelin. Bu size iki yüz papele mal olacak. Orada Bayan Mogson'u sorun.

Avukat mektubu tekrar tekrar okudu. Mektup bir oyun da olabilirdi, ama düşündükçe mektubun gerçek ve aynı zamanda müvekkili için tek kurtuluş umudu olduğuna daha çok inanıyordu. Romaine Heilger'in tanıklığı elini kolunu bağlamıştı. Bu durumda bir savunma avukatının izlemesi gereken yol, herkesçe de kabul edileceği şekilde, kadının günahkâr bir yaşam sürdürdüğü ve böyle yaşayan bir kadının tanıklığına güvenilemeyeceğiydi, ama bu sav çok zayıf görünüyordu.

Bay Mayherne kararını vermişti. Ne pahasına olursa olsun müvekkilini kurtarmak boynunun borcuydu. Shaw's Rent'e gidecekti, gitmeliydi.

Söylenen yeri bulmakta biraz zorlandı. Burası dar, pis kokulu bir sokaktaki köhne bir binaydı. Bayan Mogson'u sorunca onu üçüncü kattaki bir odaya yönlendirdiler. Odanın kapısını tıklattı. Yanıt alamayınca tekrar tıklattı.

İkinci vuruşun ardından içeride birinin ayağını sürüyerek yürüdüğü duyuldu. Kısa bir süre sonra kapı ihtiyatla aralandı ve kambur biri göründü.

Bu bir kadındı, kıkırdayarak bir çığlık attı ve kapıyı iyice açtı.

Hırıltılı bir sesle, "Demek geldin tatlım," dedi. "Yanında başka biri yok, değil mi? Numara yok! Tamam, içeri girebilirsin, gir..."

Avukat isteksizce, gaz lambasının titrek ışığıyla aydınlatılmış küçük, pis odaya girdi. Köşede toplanmamış dağınık bir yatak, yanında basit bir masa ve eski, kırık dökük iki sandalye vardı. Bay Mayherne bu pis yerin sahibesini sonunda yakından görebildi. Ba-

yan Mogson orta yaşlı bir kadındı. Vücudu bükülmüş, iyice kamburlaşmıştı. Kır saçları darmadağındı. Bir eşarpla başının bir kısmını sıkı sıkı sarmıştı. Bay Mayherne'ün ona baktığını görünce, yeniden o tuhaf, ahenksiz kıkırdayışla güldü.

"Güzelliğimi neden sakladığımı mı merak ettin tatlım?" dedi. "He, he, he. Seni baştan çıkaracağımdan mı korktun yoksa? Ama göreceksin, göreceksin..."

Başındaki eşarbı çıkardı. Avukat elinde olmadan, karşısındaki şekilsiz kırmızı kitle karşısında irkildi. Bunun üzerine kadın eşarbını yeniden bağladı.

"Demek beni öpmek istemiyorsun, öyle mi tatlım şekerim ha? He, he, buna hiç şaşmadım. Oysa ben de bir zamanlar güzeldim, hem de öyle uzun bir zaman önce değil. Kezzap tatlım kezzap! Nedeni bu. Ah! Ama bir gün ben onlara..."

Kadının ağzından boşalan küfür seli karşısında Bay Mayherne ne yapacağını bilemiyor, boş yere onu yatıştırmaya çalışıyordu. En sonunda kadın sustu, ama ellerini sinirli sinirli ovuşturup duruyordu.

Avukat ciddi bir tavırla, "Yeter artık," dedi. "Buraya müvekkilim Leonard Vole'u temize çıkaracak bir bilgi verebileceğinizi düşünerek geldim. Durum bu!"

Kadının gözleri kurnaz bir bakışla üzerinde gezindi.

Kadın cırtlak bir sesle, "Paradan ne haber tatlım?" dedi. "İki yüz sterlin, anımsıyorsun değil mi?"

"Tanıklık görevdir. Bunun için çağrılabilirsiniz."

"Bu olmaz tatlım. Ben ihtiyar bir kadınım. Hiçbir şey de bilmiyorum. Ama iki yüz sterlin verirsen sana bir iki ipucu verebilirim. Anlaştık mı?"

"Ne gibi bir ipucu?"

"Bir mektuba ne dersin? O kadından gelen bir mektup. Nasıl ele geçirdiğimi sorma. Orası bana ait. Bu işinizi çözer. Ben de iki yüz sterlini isterim."

Bay Mayherne kadını soğuk bakışlarla süzdü ve kararını verdi.

"On sterlin veririm, bir kuruş fazla değil. Tabii mektup dediğiniz gibi işe yarayacak bir şeyse."

"On sterlin mi?" Kadın bir çığlık atıp yeniden sövüp saymaya başladı.

Bay Mayherne, "Yirmi," dedi. "Son sözüm bu."

Gidecek gibi ayağa kalktı. Sonra gözlerini kadından ayırmadan cüzdanını çıkardı ve yirmi sterlin saydı.

"Görüyorsunuz işte," dedi. "Yanımdaki paranın hepsi bu. İster kabul edin ister etmeyin, hepsi bu."

Kadının, paranın büyüsüne kapılacağını tahmin ediyordu. Gerçekten de parayı gören kadın yumuşadı, çaresizlik içinde biraz daha söylendikten sonra yenilgiyi kabul etti. Yatağa doğru gitti. Lime lime olmuş örtünün altından bir şey çekti.

"Al şunu kahrolası, al şunu!" diye homurdandı. "Senin istediğin en üstteki."

Kadın bir deste mektubu avukata fırlattı. Bay Mayherne mektupları bağlayan ipi çözdü, soğukkanlı ve düzenli bir şekilde mektupları teker teker gözden geçirdi. Kendisini heyecanla seyreden kadın bu ifadesiz yüzden bir anlam çıkaramadı.

Avukat her mektubu dikkatle okudu. Sonra yeniden en üsttekine döndü. Tekrar okudu. Sonra mektup destesini yeniden özenle bağladı.

Bunlar Romaine Heilger tarafından yazılmış aşk mektuplarıydı. Muhatapları ise Leonard Vole değildi. En üstteki mektup Vole'un tutuklandığı günün tarihini taşıyordu.

"Doğru söylememiş miyim tatlım?" diye vızıldandı kadın. "Mektup kadının hakkından gelecek, değil mi?"

Bay Mayherne mektupları cebine koyarken sordu.

"Bu mektupları nasıl ele geçirdiniz?"

Kadın, avukatı yan gözle süzerek, "O kadarını sorma," dedi. "Hem ben daha fazlasını da biliyorum. Mahkemede o sürtüğün söylediklerini duydum. O gece saat onu yirmi geçe evde olduğunu söyledi, ama ben gerçeği biliyorum. Onun o sırada nerede olduğunu öğrenin, Lion Road'daki sinemada soruşturun. Anımsayacaklardır... Onun gibi boylu poslu bir kadın... Allah kahretsin onu!"

Bay Mayherne, "Adam kim?" diye sordu. "Burada yalnız ilk adı yazılı."

Kadının sesi gittikçe kalınlaşıyor, boğuklaşıyordu. Ellerini durmadan oynatıyor, bir açıp bir kapıyordu. Sonunda bir elini yüzüne götürdü.

"Bana bunu yapan o adam," dedi. "Yıllar önceydi. Onu elimden bu sürtük aldı. O sırada çıtır bir kızdı. Erkeğimin peşinden koştum, erkeğim için savaştım, ama o yüzüme bu lanet olası maddeyi attı. O sürtük de güldü. Allah kahretsin onu! Yıllardan beri her şeyi içime attım. Bu kin yaşattı beni. Onu izledim. Hareketlerini gözetledim. İşte şimdi avucumun içinde! Yaptıklarının cezasını çekecek, değil mi avukat bey? Çekecek mi?"

Bay Mayherne sakin sakin, "Mahkemede yalan beyanda bulunmaktan bir süre hapis yatar," diye cevap verdi.

"Hapis, işte benim istediğim de bu! Onun sonsuza kadar hapiste kalmasını istiyorum. Gidiyor musunuz? Param nerede? Vaat ettiğiniz para nerede?"

Bay Mayherne bir şey söylemeden paraları masanın üstüne bıraktı. Sonra derin bir soluk alarak döndü ve pislik içindeki odayı terk etti.

Hiç zaman kaybetmeden Lion Road'daki sinemaya gitti. Orayı bulması zor olmadı. Sinemada yer gösteren çocuk Romaine Heilger'in fotoğrafına bakınca kadını hemen tanıdı. Kadın o gece saat onu biraz geçe yanında bir erkekle sinemaya gelmişti. Görevli,

kadının yanındaki erkeğe pek dikkat etmemişti, ama oynayan filmle ilgili kendine bir şeyler soran kadını anımsıyordu. Hemen hemen bir saat, film bitene kadar sinemada kalmışlardı.

Bay Mayherne ikna olmuştu. Romaine Heilger'in tanıklığı başından sonuna kadar bir yalanlar dizisiydi. Hepsini, duyduğu o derin tutkulu nefret yüzünden uydurmuştu. Leonard Vole ona ne gibi bir kötülük etmiş olabilirdi? Bu nefretin ardında neler gizliydi? Acaba bir gün bunu öğrenebilecek miydi? Avukat sözde karısının davranışını Leonard Vole'a anlattığında adam beyninden vurulmuşa dönmüş, böyle bir şeyin olanaksız olduğunu iddia etmişti. Ama ilk şaşkınlık anından sonra Bay Mayherne onun itirazlarının pek de samimi olmadığını hissetmişti.

Leonard Vole biliyordu. Bay Mayherne bundan emindi. Biliyordu, ama açıklamaya niyetli görünmüyordu. Bu iki insan arasındaki sır, sır olarak kalacaktı. Bay Mayherne günün birinde bunu öğrenip öğrenemeyeceğini merak ediyordu.

Avukat saatine baktı. Geç olmuştu, ama zaman çok değerliydi. Bir taksi çağırıp adresi verdi. Arabaya binerken kendi kendine, "Sir Charles bunu mutlaka öğrenmeli," diye mırıldanıyordu.

Leonard Vole'un Emily Frech'i öldürme suçuyla yargılanması büyük bir ilgi uyandırmıştı. Bir kere suçlu genç ve yakışıklıydı, üstelik alçakça işlenmiş bir cinayetle suçlanıyordu. Diğer bir ilgi odağı ise Romaine Heilger'di, iddia makamının en önemli tanığı! Birçok gazetede resmi çıkmıştı; yaşamı, geçmişi ve kökeni konusunda türlü türlü uydurma öyküler anlatılıyor, yayınlanıyordu.

Duruşma oldukça sakin başladı, önce teknik ayrıntılar açıklandı, kanıtlar ortaya konuldu. Sonra ilk tanık olarak Janet Mackenzie çağrıldı. Hizmetçi en başından beri anlattığı öyküyü yineledi. Savunma avukatı çapraz sorgu sırasındaki şaşırtıcı sorularıyla Janet'i,

Leonard Vole'un Bayan French'le olan ilişkisi konusunda birkaç kez çelişkiye düşürmeyi başardı. O gece oturma odasında bir erkek sesi duymuştu, ama bunun ille de Leonard Vole olması gerekmezdi, zaten bunu gösteren herhangi bir kanıt da yoktu. Avukat özellikle bu nokta üstüne dikkati çekti ve Janet Mackenzie'nin ifadesinin temelinde, tutukluya karşı hissettiği bol miktarda kıskançlık ve antipati duygularının bulunduğunu belirtti.

Sonra ikinci tanık çağırıldı.

"Adınız Romaine Heilger, değil mi?"

"Evet."

"Avusturya uyruklu musunuz?"

"Evet."

"Son üç yıl süresince sanıkla karıkoca hayatı yaşadınız ve kendinizi onun karısı olarak tanıttınız, değil mi?"

Bir an için Romaine Heilger'in gözleri sanık sandalyesinde oturan adamınkilerle buluştu. Kadının yüz ifadesinde tuhaf, gizemli bir anlam vardı.

"Evet."

Soruşturma devam etti. Kelime kelime kahredici iddialar ortaya atıldı. Sözkonusu gece sanığın yanında bir levye vardı. Saat onu yirmi geçe eve dönmüş, ihtiyar kadını öldürdüğünü itiraf etmişti. Gömleğinin kol manşetleri kan içindeydi. Sanık onları mutfaktaki fırında yakmıştı. Karısını tehditler savurarak korkutmuş ve susmaya zorlamıştı.

Başlangıçta az da olsa sanıktan yana olan izlenim sorgu uzadıkça giderek aleyhine dönüyordu. Salonu ölüm sessizliği kaplamıştı. Sanık başı önde, yere bakarak oturuyordu, sanki mahkûm olacağını biliyormuş gibi...

Dikkat çeken görüntü kendi avukatının Romaine'in düşmanca ifadesini frenlemeye çalışmasıydı. Onun daha az önyargılı bir sanık olmasını yeğlediği anlaşılıyordu.

Savunma avukatı heybetli ve ürkütücü bir tavırla ayağa kalktı.

Romaine'in ifadesinin baştan sona kadar kurgu ve kötü niyetli olduğunu söyledi. Sözkonusu gece o saatlerde evde bile olmadığını belirtti. Başka bir erkeğe âşık olduğunu ve bu yüzden Vole'u işlemediği bir suç yüzünden ölüme göndermek için uğraştığını söyledi.

Romaine bu iddiaları büyük bir küstahlıkla reddetti.

Sıra sürpriz yaratacak çözüme, mektuplara gelmişti. Hepsi ürkütücü bir sessizlik içinde yüksek sesle okundu.

Max, sevgilim, kader onu elimize düşürdü! Cinayetten tutuklandı. Evet, yaşlı bir kadını öldürmekten! Karıncayı bile incitmekten çekinen Leonard, katil zanlısı olarak tutuklandı! Sonunda intikam zamanı geldi. Zavallı sümsük! O akşam eve geldiğinde üzerinin kanlı olduğunu, bana her şeyi itiraf ettiğini söyleyeceğim. Onu astıracağım. Max, asıldığı zaman onu ipe gönderenin Romaine olduğunu bilecek ve anlayacak. Ve sonrası mutluluk sevgilim! Sonunda mutluluğa kavuşacağız!

Mahkemede mektuplardaki el yazısının Romaine Heilger'e ait olduğuna yemin etmeye hazır uzmanlar vardı, ama buna ihtiyaç kalmadı. Mektuplar karşısında Romaine birden kendini kaybetti ve her şeyi itiraf etti. Leonard Vole gerçekten de söylediği saatte, dokuzu yirmi geçe eve dönmüştü. Romaine bu öyküyü onu mahvetmek için kendisi uydurmuştu.

Romaine Heilger'in maskesinin düşürülmesiyle iddia makamının Vole aleyhindeki davası da düştü. Sir Charles birkaç tanık daha çağırdı. Sanığın kendisi tanık kürsüsüne getirildi. Sorgudan yılmayarak öyküsünü cesurca ve dosdoğru anlattı.

İddia makamı son bir çaba daha gösterdi, ama pek başarılı olamadı. Yargıcın davayı özetleyiş tarzı tam olarak sanığın lehinde değildi, ama artık mahkemedeki hava değişmişti. Jüri karar vermek için fazla zaman istemedi.

"Sanığı suçsuz bulduk."

Leonard Vole artık serbestti!

Bay Mayherne hemen yerinden kalkarak kendine çekidüzen verdi. Müvekkilini kutlamalıydı.

Bir an kıskaç gözlüğünün camlarını hızlı hızlı parlattığını fark etti ve kendini kontrol ederek durdu. Karısı daha bir gece önce onu, bu hareketin alışkanlık haline geldiğini söyleyerek uyarmıştı. Tuhaf şeylerdi alışkanlıklar, insanlar alışkanlıklarının bilincinde olamıyorlardı.

İlginç bir dava, çok ilginç bir dava. O kadın, Romaine Heilger...

Bay Mayherne'e göre davaya Romaine Heilger'in egzotik kişiliği hâkim olmuştu. Paddington'daki evde avukata sessiz, solgun, silik bir kadın gibi görünmüştü. Mahkeme salonunun ciddi havası içinde ise bir alev gibi parlamış, aynen tropikal bir çiçek gibi tüm dikkatleri üzerinde toplamış, azametle dalgalanmıştı.

Avukat gözlerini kapasa, onu uzun boyu ve ateşli tavırlarıyla görür gibi oluyordu. Kusursuz vücudu biraz öne eğik, sağ elini farkında olmadan açıp kaparken...

Alışkanlıklar tuhaf şeylerdir. Avukat, kadının elini açıp kapamasının bir alışkanlık olduğunu düşündü. Çok yakın bir zamanda bu hareketi bir başkasının daha yaptığını görmüştü. Kimdi bu? Hem de çok kısa bir zaman önce...

Anımsamasıyla birlikte bir an soluğu kesildi. Yutkundu. *Shaw's Rent'teki kadın...*

Olduğu yerde kalakaldı. Başı dönüyordu. Olanaksızdı bu... Olanaksız. İyi de Romaine Heilger aktris değil miydi?

Savcı arkasından yaklaşarak dostça omzuna vurdu.

"Müvekkilini tebrik ettin mi? Kıl payı kurtuldu. Haydi gel, yanına gidelim."

Ufak tefek avukat bu öneriyi reddetti.

Tek bir isteği vardı, Romaine Heilger'le yüzleşmek!

Onunla görüşünceye kadar aradan bir süre geçti. Buluştukları yer ise önemsizdi.

Avukat aklından geçenleri söyleyince kadın, "Demek tahmin ettiniz," dedi. "Yüz mü? Ah, çok kolaydı. Gaz lambasının ışığı makyajı fark edemeyeceğiniz kadar loştu."

"Ama neden, neden?"

"Neden mi, bu tek kişilik oyunu neden mi sahneledim?" Kadın bu sözcükleri son kullanışını anımsayarak hafifçe gülümsedi.

"Bu ne özenle düzenlenmiş bir komedi!"

"Dostum, onu kurtarmalıydım. Kocasına bağlı bir kadının tanıklığı yeterli olmazdı. Bunu siz ima ettiniz. Ben kitle psikolojisinden anlarım. Böylece önce olayın bütünüyle aleyhime dönmesine izin verdim. Verdiğim ifade bir tür itiraf gibi zorla ağzımdan alınıp, beni yasalar karşısında lanetleyince tanıklığımın geçersiz olması kaçınılmazdı. Dolayısıyla sanığın lehine bir havanın gelişmesi işten bile değildi."

"Ya o bir deste mektup?"

"Yalnızca bir tanesi, can alıcı olanı, nasıl diyorsunuz, komplo gibi görünecekti."

"Ya Max denen adam?"

"Böyle biri asla olmadı dostum."

Avukat incinmiş bir tavırla, "Yine de onu, şey, normal mahkeme akışında da kurtarabilirdik diye düşünüyorum," dedi.

"Bu riski göze alamazdım. Onun suçsuz olduğunu *düşünüyordunuz*..."

"Ve siz *biliyordunuz* öyle mi?"

Romaine, "Sevgili Bay Mayherne," dedi. "Hiçbir şey anlamıyorsunuz. Bütünü göremiyorsunuz. Leonard suçluydu. Ben bunu biliyordum."

İki

Kırmızı Alarm

"Kırmızı Alarm" ilk kez Haziran 1924'te *Grand Magazine*'de yayımlanmıştır."

"Evet, ama ne kadar heyecanlı," dedi sevimli Bayan Eversleigh, güzel ama biraz boş bakışlı gözlerini kocaman açarak. "Kadınların altıncı hisse sahip oldukları söylenir. Sizce bu doğru mu Sir Alington?"

Ünlü akıl hastalıkları uzmanı alaycı bir tavırla gülümsedi. Kendisiyle beraber o akşamki yemeğin davetlilerinden biri olan Bayan Eversleigh gibi güzel ama aptal tiplere karşı sınırsız bir aşağılama hissi duyardı. Alington West akıl hastalıkları konusunda çok büyük bir otoriteydi, mevkiinin ve öneminin tümüyle farkındaydı. İriyarı, heybetli, biraz da kendini beğenmiş bir tipti.

"Bu konuda bir sürü saçma yorum yapıldığının farkındayım Bayan Eversleigh. Altıncı his dediğiniz nedir ki?"

"Siz bilim adamları bazen çok haşin oluyorsunuz. İnsanın birtakım şeyleri bilmesi yani sezmesi olağanüstü bir şey. Yani hiç

yoktan bilmek, hissetmek çok tuhaf, anlaşılmaz. Claire ne demek istediğimi anlıyor, değil mi Claire?"

Hafifçe yüzünü ekşiterek tek omuzu kalkık bir halde ev sahibesine döndü ve ona yalvaran gözlerle baktı.

Claire Trent hemen yanıt vermedi. Dostlar arasında küçük bir yemek davetiydi bu. Kendisi ve kocası, Violet Eversleigh, Sir Alington West, West'in yeğeni ve Jack Trent'in eski bir arkadaşı Dermot West... Tıknaz, sağlıklı, güler yüzlü bir adam olan Jack Trent, hoş kahkahasıyla söze karıştı.

"Saçmalama Violet! En iyi arkadaşın bir tren kazasında ölüyor ve sen birden, geçen salı gecesi rüyanda bir kara kedi gördüğünü anımsıyorsun. Muhteşem! Hemen, "En başından beri kötü bir şey olacağını hissediyordum," diyorsun."

"Ah, hayır Jack, sen öngörüyle önseziyi birbirine karıştırıyorsun. Hadi Sir Alington, altıncı hissi yani önsezinin doğru olduğunu kabul edin?"

Doktor ihtiyatla, "Bir dereceye kadar doğru olabilir," diye kabul etti. "Bunda rastlantıların da önemli rolü olduğunu bilmeliyiz. Ayrıca insanlarda bu gibi öyküleri abartıp, dallandırıp budaklandırmak gibi bir eğilim olduğunu da dikkate almalıyız."

Claire Trent birden, "Altıncı his diye bir şeyin olduğuna inanmıyorum," dedi. "Ne sezgi ne önsezi ne de altıncı his, ne diye adlandırırsanız adlandırın, ben böyle bir şeyin olduğuna inanmıyorum. Karanlıklar içinde bilinmeyen bir hedefe doğru ilerleyen bir trene binmiş gidiyoruz ve buna yaşam diyoruz."

Dermot West ilk kez başını kaldırarak tartışmaya katıldı.

"Hiç de hoş bir benzetme değil Bayan Trent," dedi. Bronz tenini iyice ortaya çıkaran berrak gri gözlerinde tuhaf bir parıltı belirmişti. "İşaretleri unutuyorsunuz."

"İşaretler mi?"

"Evet. Yol açıksa yeşil, tehlike varsa kırmızı!"

Violet Eversleigh derin bir soluk alarak heyecanla, "Kırmızı, tehlike varsa kırmızı! Ne kadar heyecan verici!" diye haykırdı.

Dermot kadına baktıktan sonra sabırsız bir tavırla başını çevirdi.

"Tabii bu sadece bir simge, bir tanım. İleride tehlike var! Kırmızı alarm! Dikkat!"

Trent ona merakla bakıyordu.

"Eski dostum Dermot, sanki gerçekten bir şeyler yaşamış gibi konuşuyorsun."

"Evet, öyle, yani öyle oldu demek istedim."

"Haydi, bize de anlat."

"Size bir örnek verebilirim. Ateşkes sonrası Mezopotamya'daydım. Bir akşam çadırıma girerken çok tuhaf bir duyguya kapıldım. Sanki kafamın içinde bir ses, "Tehlike! Dikkat et!" diye fısıldıyordu. Tehlikenin ne olabileceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Kampı dolaştım. Gereksiz yere endişelendim, düşman Arapların beklenmedik bir saldırısına karşı gerekli tüm önlemleri aldım. Sonra çadırıma döndüm. İçeri girmemle birlikte yine aynı duyguya kapıldım, ama bu kez çok daha şiddetliydi. Tehlike! Sonunda bir battaniye alarak dışarıya çıktım ve sarınıp yattım."

"Ya sonra?"

"Ertesi sabah çadıra girdiğimde ilk gözüme çarpan şey büyük bir hançer oldu. Yatağa, tam benim yatacağım yere saplanmıştı. Hançerin boyu yaklaşık elli santim kadardı. Çok geçmeden bunu yapanı buldum. Arap uşaklardan biriydi. Oğlu casusluktan kurşuna dizilmişti. Kırmızı alarm örneği olarak anlattığım bu öyküye ne dersin Alington amca?"

Uzman yorumsuz gülümsedi.

"Çok ilginç bir öykü sevgili Dermot."

"Yani kayıtsız şartsız kabul etmiyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, hayır, bir tehlike sezdiğinden hiçbir kuşkum yok. Benim kabul etmediğim bu sezginin kaynağı. Sana göre bu sezgi hiçbir şey yokken dışarıdan geldi, tanımlanamayan bir dış kaynak duygularını etkiledi. Biz bugünlerde artık her şeyin içeriden, bilinçaltımızdan kaynaklandığına inanıyoruz."

Jack Trent haykırdı.

"Sevgili bilinçaltı. Son zamanlarda her şeyin kaynağı ve nedeni o."

Sir Alington sözünün kesilmesine aldırmadan konuşmayı sürdürdü:

"Bence o Arap, bir bakışı ya da hareketiyle kendisini ele verdi. Sen bunu tam olarak algılayamadın, bilinçli olarak fark edemedin ya da anımsayamadın. Ancak bilinçaltı için durum farklıdır. Bilinçaltında her şey kaydedilmiştir. Bilinçaltı hiçbir şeyi unutmaz. Biz uzmanlar, bilinçaltının daha yüksek ya da bilinçli bir iradeye gerek kalmadan, bağımsız olarak da bir mantık silsilesi kurup bundan bir sonuç çıkarabildiğine inanıyoruz. Yani bilinçaltın o akşam seni öldürmek için bir girişimde bulunulabileceğini öngörmüştü. Bu korkuyla da bilincini etkilemeye çalıştı."

Dermot gülümseyerek, "Kabul ediyorum, akla yatkın," dedi.

Bayan Eversleigh, "Ama hiç heyecan verici değil," diyerek somurttu.

"Tabii bilinçaltında bu adamın sana karşı duyduğu nefreti hissetmiş de olabilirsin. Eskilerin telepati dedikleri şey gerçekten var, ancak bunu yöneten koşullar henüz anlaşılmış değil."

Claire, Dermot'a, "Başınızdan buna benzer başka şeyler geçti mi?" diye sordu.

"Ah. Evet, ama pek öyle anlatılmaya değer şeyler değil. Hepsi 'rastlantı' olarak da nitelendirilebilir. Bir defasında bir taşra evinde-

ki davete gitmemiştim. Bunun tek nedeni de yine o 'kırmızı alarmdı.' Ev o hafta yanıp kül oldu. Sırası gelmişken sorayım Alington amca, bunda bilinçaltının rolü ne olabilir?"

Sir Alington gülümseyerek, "Sanırım yok," dedi.

"Yine de bu durumu çok etkileyici bir biçimde açıklayabileceğinden eminim. Haydi ama... Yakın akrabalar arasında ince düşünmeye gerek yok."

"Peki öyleyse. Sevgili yeğenim, ben o davete gitmemiş olmanı gitmek için pek fazla istek duymamış olmana bağlıyorum. Yangın olunca da kendini bir tehlike uyarısı aldığına inandırdın. Ve artık buna tamamıyla inanıyorsun."

Dermot gülerek, "Durum umutsuz," dedi. "Tura gelirse sen kazanıyorsun, yazı gelirse ben kaybediyorum."

Violet Eversleigh, "Aldırmayın Bay West," diye haykırdı. "Ben sizin tehlike işaretinize kesinlikle inanıyorum. Bu işareti son olarak Mezopotamya'da mı aldınız?"

"Evet, ta ki..."

"Pardon?"

"Şey, yok bir şey."

Dermot sessizce oturuyordu. *"Ta ki bu akşama kadar,"* sözcükleri tam dudaklarından dökülecekken kendini tutmuştu. Bu sözcükler o farkına bile varmadan dilinin ucuna kadar gelmişti. Bilinçli olarak algılayamadığı bir düşünceyi seslendiriyorlardı ve o, bu işaretin doğru olduğunu çok iyi biliyordu. Tehlike işareti karanlıkların içinden yükseliyordu. Tehlike! Yakın tehlike!

Ama neden? Burada ne gibi bir tehlike sözkonusu olabilirdi? Burada, dostlarının evinde? Evet, aslında bir tehlike vardı, bir tür tehlike. Claire Trent'e baktı; beyazlığı, narinliği, altın rengi saçlarla çevrili nefis başının eğilişi... Bu tehlike uzunca bir süredir vardı zaten, ama akut bir hal alamazdı. Çünkü Jack Trent onun yakın

dostuydu, hatta dosttan da öte... Flander'da hayatını kurtarmış, bu nedenle Victoria Cross Nişanı'nı alması önerilmişti. Jack iyi bir insandı, hatta en iyilerden biri. Jack'in karısına âşık olması onun açısından çok büyük talihsizlikti. Ama bir gün bu duyguyu yenecek, bu aşktan kurtulacaktı. Hiçbir acı sonsuza dek sürmezdi. İnsan, aşkı açlıkla öldürebilirdi, onu beslemezse sonuçta bu duygu zayıflar, ölüp giderdi. Claire Trent'in onun duygularını sezmesi, bundan kuşkulanması olanaksızdı. Kuşkulansa bile karşılık vereceği düşünülemezdi. Öyle bir tehlike yoktu. Bir heykeldi o, altın, fildişi ve açık pembe mercandan oluşan güzel bir heykel. Bir kral için cazip oyuncak ama gerçek bir kadın değil...

Claire... Bu adı düşünmek, içinden sessizce söylemek bile onu incitiyor, azap veriyordu. Bu duyguyu yenmeliydi. Yaşamında başka hoşlandığı kadınlar olmuştu... "Ama böyle değil," diyordu içinden gelen bir ses. "Böyle değil." Her neyse, gerçek buydu. Tehlike yoktu, bu aşk onun için bir gönül yarası olabilirdi, ama tehlike değil. Kırmızı alarmın nedeni bu değildi. Başka bir şey olmalıydı.

Dermot masadakilere baktı ve konukların tuhaf bir grup oluşturduklarını fark etti. Örneğin, amcası böyle küçük, samimi yemek davetlerine çok ender katılırdı. Trent'ler amcasının eski dostları da değillerdi; hatta o geceye kadar Dermot onların tanıştıklarını bile bilmiyordu.

Tabii, toplantı için belli bir neden vardı. Oldukça ünlü bir medyum gelip yemek sonrası bir *seans* yapacaktı. Sir Alington ispritizmaya az da olsa ilgi duyduğunu gizlemiyordu. Evet, bir neden vardı.

Bu sözcük birden dikkatini çekti. Bir *neden*. *Seans*, ünlü bir akıl hastalıkları uzmanının o yemekte bulunmasını açıklamak için yeterli bir neden miydi? Yoksa bu yalnızca bir bahane miydi? Eğer öyleyse Sir Alington'ın burada bulunmasının gerçek sebebi neydi? Dermot'un kafası birden o ana kadar fark edemediği, değer verme-

diği ayrıntılarla ya da amcasının dediği gibi bilincinin algılayamadığı şeylerle doldu.

Ünlü doktor, Claire'e birkaç kez tuhaf, hatta çok tuhaf bir şekilde bakmıştı. Sanki genç kadını göz hapsinde tutuyordu. Bu dikkatli bakışlar Claire Trent'i tedirgin etmişti. Ellerini küçük küçük hareketlerle oynatıyordu. Sinirliydi, çok gergindi, yoksa *korkuyor* muydu? İyi de neden korkuyordu?

Dermot hafifçe silkinerek yeniden kendini masadaki konuşmaya verdi. Bayan Eversleigh ünlü uzmanı mesleği konusunda konuşturmayı başarmıştı.

Sir Alington, "Sevgili hanımefendi," diyordu. "Delilik *nedir*? Emin olun, bu konu üzerinde ne kadar çok çalışırsak, tanımlamanın bir o kadar zor olduğunu görüyoruz. Hepimiz bir dereceye kadar kendi kendimizi kandırırız. Bu işi kendimizi Rus çarı olduğumuza inanmaya dek götürdüğümüzde ise bir yere kapatılır ya da toplumdan soyutlanırız. Ancak bu noktaya varmak için önümüzde çok uzun bir yol vardır. Bu yolun hangi noktasına bir levha dikip, 'Bu taraf akıllılık, bu taraf delilik,' diyebiliriz? Şunu açıkça belirtmeliyim ki bir hayal âlemi içinde yaşayan ve kuruntuları olan biri, bu konuda dilini tuttuğu sürece onun normal bir insandan farklı olduğunu asla anlayamayız ve toplumdaki bu kişileri ayırt edemeyiz. Delilerin bu olağandışı akıllılıkları çok ilginç bir konudur."

Sir Alington şarabını yudumlayıp konuklara gülümsedi.

Bayan Eversleigh, "Çok kurnaz olduklarını duydum," dedi. "Yani delilerin."

"Gerçekten öyledirler. Bir insanın sanrılarını, hezeyanlarını baskılamaya çalışması çoğu kez tehlikeli sonuçlar doğurur, hatta felakete neden olur. Psikanaliz bize tüm baskıların tehlikeli olduğunu göstermiştir. Zararsız bir aykırılığı olan kişi bunu kabullendiği ve buna uygun davrandığı sürece ender olarak delilik sınırının öbür

tarafına geçer. Ama erkek..." Bir an sustu, sonra ekledi. "... ya da kadın, aslında çok normal görünen biri gerçekte toplum için çok büyük bir tehlike olabilir."

Bakışları masanın üstünde dolaşıp Claire'e kaydı. Sonra yeniden önüne bakarak şarabından bir yudum aldı.

Dermot şiddetli bir korkuyla sarsıldı. Ne demek istiyordu? Söylemek istediği *bu* olabilir miydi? *Bunu* mu ima etmişti? Olanaksızdı, ama...

Bayan Eversleigh iç çekerek, "Bütün bunların nedeni de insanın kendini baskı altında tutması," dedi. "İnsanın kişiliğini ortaya koyarken her zaman çok dikkatli olması gerektiğini görüyorum. Diğer insanlardan gelebilecek tehlikeler korkunç."

Doktor sitemle, "Bayan Eversleigh," diye mırıldandı. "Beni tümüyle yanlış anladınız. Hasarın nedeni çoğunlukla beynin fiziksel yapısındaki bozukluklardan kaynaklanır, ama bazen bir darbe gibi dışarıdan bir gücün etkisiyle de oluşabilir, bazen de ne yazık ki doğuştan vardır."

Genç kadın dalgın dalgın, "Kalıtım korkunç bir şey," dedi. "Verem gibi hastalıklar filan..."

Sir Alington soğuk bir tonda, "Tüberküloz kalıtımsal değildir," diye yanıt verdi.

"Öyle mi? Ben olduğunu sanıyordum. Ama delilik kalıtımsal! Ne korkunç. Başka?"

Sir Alington gülümseyerek, "Sara," dedi. "Gut. Ve renk körlüğü; bu sonuncusu çok ilginç. Erkeklere doğrudan doğruya geçer, ama bir kadının renk körü olması için hem annesinde hem babasında renk körlüğü bulunması gerekir ki bu çok ender rastlanılabilecek bir durumdur. Bu durum cinsiyetle kısıtlı kalıtım olarak adlandırılmaktadır."

"Çok ilginç. Ama delilik öyle değil, doğru mu?"

Doktor ciddi bir tavırla, "Delilik kadın ya da erkeğe aynı derecede geçebilir," dedi.

Claire birdenbire yerinden kalktı. Sandalyesini öyle sert bir hareketle geriye doğru itti ki sandalye devrildi. Yüzü çok solgundu. Parmaklarının sinirli hareketleri şimdi daha belirgindi.

"Sizin uzun sürmez, değil mi?" diye sordu yalvarırcasına. "Bayan Thompson nerdeyse gelir."

Sir Alington, "Bir bardak şarap daha içeyim, hemen yanınıza geliyorum." dedi. "Ne de olsa buraya gelme nedenim Bayan Thompson'ın olağanüstü gösterisini görmek, öyle değil mi? Ha, ha! Sakın bunun için teşvik beklediğim aklınıza gelmesin." Eğilerek selam verdi.

Claire hafifçe gülümseyerek elini Bayan Eversleigh'in omzuna koydu ve birlikte odadan çıktılar.

Doktor yeniden sandalyesine otururken, "Korkarım işimden bahsederek canınızı sıktım," dedi. "Özür dilerim dostum."

Trent kısaca, "Rica ederim, hiç sıkmadınız," dedi. Trent'in endişeli ve gergin bir hali vardı. Dermot belki de ilk kez kendini arkadaşının yanında yabancı hissediyordu. Bu iki insan arasında bir sır vardı ve bu sır eski bir dostla bile paylaşılamazdı. Yine de bütün bunlar fantastik ve inanılmazdı. Elinde ne vardı ki? Yalnızca bir bakış ve bir kadının sinirli hali.

Kısa bir süre daha şaraplarını yudumladılar. Salona geçtiler ve aynı anda uşak Bayan Thompson'un geldiğini bildirdi.

Medyum şişman, orta yaşlı bir kadındı. Üzerinde iğrenç bir mor kadife elbise vardı. Çirkin giyiminin yanında bir de yüksek tonda, rahatsız edici bir sese sahipti.

Neşe içinde, "Umarım geç kalmadım Bayan Trent," dedi. "Saat dokuzda demiştiniz, değil mi?"

Claire tatlı, boğuk sesiyle, "Tam zamanında geldiniz Bayan Thompson," dedi. "İşte bu da bizim küçük çevremiz."

Tanıştırılmakta daha ileriye gidilmedi. Âdet böyle olmalıydı. Medyum kurnaz, zeki bir bakışla hepsini teker teker süzdü.

Kısaca, "Umarım iyi bir sonuç alırız," dedi. "Bir yerden, katılanları hayal kırıklığına uğratarak, tatmin etmeden ayrıldığım zaman ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Bundan nefret ediyorum. Deliye dönüyorum. Umarım Shiromako, bildiğiniz gibi benim devamlı temas kurduğum Japon Ruh, bu gece bizimle olacak. Kendimi formda hissediyorum. Bu yüzden çok düşkün olmama rağmen, peynirli kızarmış ekmeği bile reddettim."

Dermot biraz şaşkın, yarı alay yarı tiksintiyle kadını izliyordu. Her şey ne kadar bayağı ve sıradandı! Acaba bu eleştirisinde aptallık etmiyor muydu? Sonuçta her şey doğaldı. Medyumun varlığını iddia ettiği güçler doğal güçlerdi, ama henüz tam olarak anlaşılamamıştı. Bir cerrah da önemli bir ameliyat gününün arifesinde hazımsızlık çekmek istemeyebilirdi. Neden Bayan Thompson da aynı şekilde düşünmesindi ki?

Sandalyeler daire şeklinde dizildi. Lambalar da kolayca kapatılıp açılabilecek şekilde ayarlandı. Dermot *deneme* yapılmayacağını anladı, Sir Alington da *seans* koşullarına yönelik hiçbir incelemede bulunmak niyetinde görünmüyordu. Bu Bayan Thompson işi, yalnızca bir şeyi örtmek için bahaneydi. Sir Alington buraya bambaşka bir nedenle gelmişti. Dermot'un anımsadığı kadarıyla Claire'in annesi yurtdışında bir yerde ölmüştü. Ölümüyle ilgili bir gizem vardı... Kalıtım...

Silkinerek kendini yeniden o anın havasına kaptırmaya çalıştı.

Herkes yerini almış, ışıklar söndürülmüştü. Yalnızca uzaktaki masanın üstünde kırmızı bir abajur yanıyordu.

Bir süre medyumun kısık, düzenli soluk alışından başka bir şey duyulmadı. Bu ses giderek daha hırıltılı bir hal aldı. Sonra odanın uzak bir köşesinden sert bir vuruş sesi işitildi. Dermot yerinden sıç-

radı. Sonra aynı ses başka bir köşeden tekrar işitiildi. Sonra giderek yükselen başka vuruş sesleri duyuldu. Bir an sessizlik oldu. Birden odada alaycı, çın çın öten bir kahkaha yankılandı. Bunu derin bir sessizlik izledi. Bayan Thompson'un sesine hiç benzemeyen, yüksek perdeden, tiz, yankılı bir ses, sessizliği böldü.

"Buradayım beyler. Eveeet, buradayım. Bana sormak istediğiniz bir şey mi var?"

"Kimsiniz? Shiromako mu?"

"Eveeet, ben Shiromako. Uzun zaman önce öte dünyaya göçtüm. Çalışıyorum. Çok mutluyum."

Bunu Shiromako'nun yaşamının ayrıntıları izledi. Her şey sıradan ve iç sıkıcıydı, ilginç bir yanı yoktu. Dermot daha önce de benzerlerini çok duymuştu. Herkes mutluydu, çok mutluydu. Haberler belli belirsiz tanımlanan akrabalar üzerinden veriliyordu ve bu tanımlar öylesine belirsizdi ki istenilen yere çekilebilirdi. Orada bulunanlardan birinin annesi, yaşlı bir kadın, uzun zaman yanlarından ayrılmadı. Bir sürü klişeleşmiş sözü sanki yeni bir şeyler söylüyormuş gibi tekrarladı durdu.

Shiromako, "Başka biri daha gelmek istiyor," dedi. "Buradaki centilmenlerden biri için çok önemli bir haberi varmış."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra yeni ses, korkunç ve şeytani bir kahkahanın ardından konuşmaya başladı.

"Ha, ha! Ha, ha! Eve gitmesen daha iyi olur. Öğüdümü tut, eve gitme."

Trent, "Bunu kime söylüyorsun?" diye sordu.

"Üçünüzden birine. Onun yerinde olsam eve gitmezdim. Tehlike! Kan! Çok kan değil, ama yeterli miktarda. Hayır, eve gitme." Ses hafifledi. "*Eve gitme!*"

Ve ses tamamen kayboldu. Dermot kanının donduğunu hissetti. Bu uyarının kendisi için olduğundan emindi. Öyle ya da böyle, o gece bir tehlike vardı.

Medyumdan, önce bir iç çekiş sonra inilti duyuldu. Kendine geliyordu. Işıklar yakıldı. Kısa bir süre sonra Bayan Thompson toparlanarak gözlerini kırpıştırdı.

"İyi miydi tatlım? Memnun kaldınız mı?"

"Çok iyiydi Bayan Thompson. Teşekkür ederiz."

"Shiromako geldi, değil mi?"

"Evet, o ve başkaları da."

Bayan Thompson esnedi.

"Çok yorgunum. Tam anlamıyla bitkinim, bu insanı çok yoruyor. Neyse, başardığımıza sevindim. Yapamayacağımdan, hoşa gitmeyecek bir şeyler olacağından korkuyordum. Bu odada bu gece tuhaf bir hava var."

Teker teker herkesin yüzüne baktı. Sonra sıkıntıyla omuz silkti.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor. Yakın zamanda aranızdan biri hiç beklemediği bir anda bir yakınını kaybetti mi?"

"Aranızdan, derken?"

"Yani yakın bir akrabanız, yakın bir dostunuz? Hayır mı? Eğer dramatize etmek istesem, bu akşam burada ölüm kol geziyor, derdim. Neyse neyse... Saçmalıyorum. Hoşça kalın Bayan Trent. Memnun kaldığınıza sevindim."

Bayan Thompson mor kadife elbisesiyle çıkıp gitti.

Claire, "Umarım ilginizi çekmiştir Sir Alington," diye mırıldandı.

"Çok ilginç bir akşam geçirdim Sevgili Lady. Bana bu fırsatı verdiğiniz için binlerce teşekkürler. İzninizle size iyi geceler dilemek isterim. Sanırım siz hep birlikte dansa gidiyorsunuz, değil mi?"

"Bizimle gelmeyecek misiniz?"

"Hayır, hayır. Saat on bir buçukta yatmayı âdet haline getirdim. İyi geceler. İyi geceler Bayan Eversleigh. Ah Dermot, seninle konuşmak istediğim bir şey vardı. Şimdi benimle gelebilir misin? Daha sonra Grafton Galerisi'nde diğerlerine katılırsın."

"Elbette amca. Öyleyse sizinle orada buluşurum Trent."

Harley Street'e kadar olan kısa yolda amcayla yeğen çok az konuştular. Sir Alington, Dermot'u arkadaşlarından uzaklaştırdığı için yarım yamalak bir özür diledi ve onu yalnızca birkaç dakika alıkoyacağını söyledi.

Doktor arabadan inerken, "Araba seni beklesin mi oğlum?" diye sordu.

"Gerek yok, hiç zahmet etme amca. Ben bir taksi çağırırım."

"İyi o zaman. Charlson'u geç vakitlere kadar tutmak istemiyorum. İyi geceler Charlson. Hay Allah kahretsin, anahtarımı nereye koydum?"

Sir Alington merdivenin basamaklarında ceplerini karıştırırken araba uzaklaştı.

"Anahtarı diğer ceketimin cebinde bırakmış olmalıyım. Dermot, lütfen zili çal. Umarım Johnson daha yatmamıştır."

Ağırbaşlı, temkinli bir insan olan Johnson altmış saniye geçmeden kapıyı açmıştı.

Sir Alington, "Anahtarımı bulamadım Johnson," dedi. "Kütüphaneye iki viski soda getir."

"Emredersiniz Sir Alington."

Doktor doğruca kütüphaneye giderek ışıkları açtı. Dermot'a kapıyı kapatmasını işaret etti.

"Seni fazla tutmayacağım Dermot. Söylemek istediğim bir şey var. Bana mı öyle geliyor, yoksa gerçekten Bayan Trent'e karşı bazı *duyguların* mı var?"

Dermot'un yüzüne kan hücum etti.

"Jack Trent benim en yakın arkadaşım."

"Bağışla ama bu benim sorumun yanıtı değil. Boşanma ve buna benzer konularda ne kadar tutucu olduğumu bildiğini sanıyorum. Sana tek akrabam ve vârisim olduğunu anımsatırım."

Dermot hışımla, "Boşanma gibi bir konu yok," diye yanıt verdi.

"Olamaz da zaten, bunun nedenini senden çok daha iyi biliyorum oğlum. Bunu sana şimdilik söyleyemem, ama seni uyarmak istiyorum. Claire Trent sana göre bir kadın değil."

Genç adam amcasının bakışlarına aynı sabit bakışlarla karşılık verdi.

"Anlıyorum," dedi. "Ve izninizle, durumu sizin sandığınızdan daha iyi anladığımı belirtmek isterim. Bu gece yemekte bulunmanızın nedeninin de farkındayım."

"Öyle mi?" Sir Alington'ın çok şaşırdığı anlaşılıyordu. "Nasıl bilebilirsin ki?"

"İsterseniz buna tahmin diyebilirsiniz efendim. Size orada, doğrudan mesleğinizi ilgilendiren bir nedenle bulunduğunuzu söylersem yanılmış olmam, değil mi?"

Sir Alington odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

"Haklısın Dermot. Tabii bunu sana ben söyleyemezdim. Ama korkarım yakında bilmeyen kalmayacak."

Dermot yüreğinin sıkıştığını hissediyordu.

"Yani kararınızı verdiniz mi? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Evet, ailede delilik var, anne tarafında. Üzücü, çok üzücü bir durum bu..."

"Buna inanamıyorum."

"Haklısın. Meslekten olmayan biri için görünürde hiçbir belirti yok."

"Peki ya işinin uzmanı biri için?"

"Kanıt ortada. Böyle durumlarda hastanın zaman kaybetmeden kontrol altına alınması gerekir."

Dermot, "Tanrım!" diyerek iç geçirdi. "Ama bir neden olmadan insanı alıp bir yere kapatamazsınız."

"Sevgili Dermot! Hastalar ancak, varlıkları genel anlamda içinde bulundukları topluluk için tehlike anlamına geldiği durumlarda kontrol altına alınır ve bir yere kapatılırlar."

"Tehlike mi?"

"Çok ciddi bir tehlike. Büyük olasılıkla adam öldürmeye eğilimli bir 'mani' yani delilik durumu. Annesinin durumu da aynıydı."

Dermot inleyerek başını elleri arasına aldı.

"Claire, duru ve altın Claire..."

Doktor sakin bir tavırla ekledi.

"Bunun için seni uyarmak istedim."

Dermot, "Claire," diye mırıldandı. "Zavallı Claire'im."

Birden başını kaldırdı.

"İnanmıyorum."

"Neye?"

"İnanmıyorum. Doktorlar da hata yapabilirler. Bunu herkes bilir. Ve hepsi de kendi teşhislerinin doğruluğunda ısrar ederler."

Sir Alington öfkeyle, "Ama sevgili Dermot!" diye bağırdı.

"Size söylüyorum, inanmıyorum. Hem öyle olsa bile umurumda değil, aldırmıyorum. Claire'i seviyorum. Eğer benimle gelirse, onu alır götürürüm. Uzaklara, her şeye burunlarını sokan doktorlardan uzağa... Onu korur, gözetir, aşkımla iyileştiririm."

"Böyle bir şey yapamazsın. Delirdin mi sen?"

Dermot küçümseyici bir tavırla güldü.

"Öyle mi sanıyorsun?"

Sir Alington'ın yüzü bastırmaya çalıştığı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Beni anlamalısın Dermot. Eğer bunu, bu utanç verici şeyi yaparsan her şeyin sonu olur. Sana verdiğim aylığı keserim. Yeni bir vasiyetname yazıp tüm mal varlığımı çeşitli hastanelere bağışlarım."

"Lanet olası paranı ne yaparsan yap. Sevdiğim kadın benim olacak."

"O kadın..."

Dermot çıldırmışçasına bağırdı.

"Onun aleyhinde tek bir kelime edersen seni öldürürüm!"

Bardaklardan çıkan tıkırtıyla kendilerine geldiler ve kapıya döndüler. Tartışmanın hararetinden, Johnson'ın elinde tepsiyle içeri girdiğini duymamışlardı. Adamın yüzü, iyi bir uşaktan beklendiği gibi tam anlamıyla ifadesizdi. Dermot onun, konuşulanların ne kadarını duyduğunu merak ediyordu.

Sir Alington kısaca, "Tamam Johnson," dedi. "Artık yatabilirsin,"

Jonhson çekildi.

İki adam birbirlerinin yüzüne baktılar. Bir anlık kesinti fırtınayı yatıştırmıştı.

Dermot, "Amca," dedi. "Size karşı bu şekilde konuşmak hiç istemezdim. Sizin bakış açınızdan kesinlikle haklı olduğunuzu anlıyorum. Ama ben Claire Trent'e uzun zamandır âşığım. Jack Trent çok yakın arkadaşım olduğu için ona bu aşktan söz etmedim. Dostluğumuz bunu engelledi. Fakat içinde bulunduğumuz koşullarda bunun artık hiçbir önemi yok. Parasal sorunların beni fikrimden vazgeçireceğini düşünmen bana çok saçma geliyor. Sanırım konuşulacak her şeyi konuştuk, ikimiz de son sözümüzü söyledik. İyi geceler:"'

"Dermot..."

"Daha fazla tartışmanın gerçekten yararı yok. İyi geceler Alington amca. Üzgünüm ama durum bu."

Hızla odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Karanlık koridoru geçti, ön kapıyı açıp sokağa çıktı. Evin kapısını çarparak kapattı.

Bir taksi sokağın aşağısındaki eve getirdiği yolcudan ücretini alıyordu. Dermot taksiyi çağırdı ve Grafton Galerisi'ne doğru yola koyuldu.

Balo salonunun kapısı önünde bir an durdu. Şaşkındı, başı dönüyordu. Caz müziğinin buğulu sesi, gülümseyen kadın... Başka bir dünyaya adım atmış gibiydi.

Bütün bunlar bir düş müydü? Amcasıyla o çirkin tartışmayı yapması olanaksızdı, bu gerçek olamazdı. Claire ince, narin vücudunu saran beyaz, gümüş tuvaleti içinde bir zambak gibi kayarcasına önünden geçti. Geçerken Dermot'a gülümsedi. Yüzü sakin ve huzurluydu. Evet, hiç kuşkusuz bütün bunlar bir düştü.

Dans bitmişti. Claire yanına gelmiş, ona gülümsüyordu. Rüyada gibi onu dansa davet etti. Şimdi Claire kollarının arasındaydı. Buğulu melodiler yeniden başlamıştı.

Dermot genç kadının vücudunun gevşediğini, hafifçe sallandığını hissetti.

"Yoruldun mu? Bırakalım mı?"

"Evet, lütfen. Eğer sence bir sakıncası yoksa konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz? Sana söylemek istediğim bir şey var."

Hayır, bu bir düş değildi. Dermot yumruk yemiş gibi yeryüzüne dönmüştü. Claire'in yüz ifadesinin sakin ve huzurlu olduğunu nasıl düşünebilmişti? Oysa endişe ve korku içindeydi. Acaba ne kadarını biliyordu?

Dermot sakin bir köşe buldu. Yan yana oturdular.

Hissetmediği bir rahatlıkla ve yapay bir neşeyle, "Bana anlatacak bir şeyin olduğunu söyledin," dedi.

"Evet..." Genç kadın yere bakıyor, sinir içinde tuvaletinin püskülüyle oynuyordu. "Bu biraz zor..."

"Anlat Claire."

"Sadece... Sadece bir süre için buradan gitmeni istiyorum."

Dermot şaşırmıştı. Böyle bir şeyi asla beklemiyordu.

"Gitmemi mi istiyorsun? Neden?"

"En doğrusu dürüst olmak gerek, değil mi? Ben, ben... Senin bir... Bir centilmen ve dostum olduğunu biliyorum. Buradan gitmeni istiyorum. Çünkü ben... Ben senden hoşlanıyorum."

"Claire."

Genç kadının sözleri karşısında Dermot'un adeta dili tutulmuştu.

"Lütfen bana âşık olacağını düşünecek kadar kendini beğenmiş biri olduğumu sanma Dermot. Sadece mutlu değilim ve... Ah! Buradan gitmeni yeğliyorum."

"Claire, bilmiyor musun ki ilk karşılaştığımız andan beri sana delicesine aşığım?"

Genç kadın başını kaldırarak şaşkınlık içinde genç adama baktı.

"Âşık mısın? Uzun bir zamandır bana âşık mısın?"

"En başından beri."

Claire, "Ah!" diye bağırdı. "Bunu bana neden söylemedin? Zamanında! Seninle gelebileceğim bir zamanda! Neden şimdi, artık her şey için çok geç olduktan sonra söylüyorsun? Hayır, çıldırmış olmalıyım. Ne söylediğimi bilmiyorum. Ben asla seninle gelemezdim."

"Claire, 'Artık çok geç,' derken neyi kastediyorsun? Yoksa amcam yüzünden mi? O ne biliyor? Ne düşünüyor?"

Claire konuşmadan başıyla onayladı. Gözyaşları yanaklarından akıyordu.

"Dinle Claire, bütün bunlara inanmamalısın. Bunları hiç düşünme. Hiçbir şey düşünme. Yalnızca benimle uzaklara, çok uzaklara geleceğini düşün. Seninle Güney Denizleri'ne gideceğiz, yeşil mücevherlere benzeyen o adalara. Sen orada mutlu olacaksın ve ben sana bakacağım. Yanımda sonsuza dek güvende olacaksın."

Dermot genç kadını kollarına aldı. Kendine doğru çekti, dokunuşuyla onun titrediğini hissetti. Sonra birden genç kadın kendini çekerek serbest kaldı.

"Ah, hayır, lütfen! Görmüyor musun? Artık yapamam bunu. Bu çirkin... çirkin olur. Ben hep iyi olmaya çalıştım. Ama bu yalnızca kötü değil, bir de çirkin olur."

Dermot duraksadı. Claire'in sözleri onu şaşırtmıştı. Claire yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Lütfen..." diyordu. "İyi olmak istiyorum."

Dermot yerinden kalktı. Hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. O anda söylenenleri aklıselimle düşünemeyecek kadar duygusallaşmıştı. Gidip paltosunu, şapkasını aldı. O sırada Trent'le karşılaştı.

"Merhaba Dermot, erken ayrılıyorsun."

"Evet, bu gece hiç dans edecek modda değilim."

Trent sıkıntıyla, "Berbat bir gece," dedi. "En azından sende benim üzüntülerim yok. Derdimi bir bilsen..."

Dermot, Trent'in ona açılacağı korkusuyla paniğe kapıldı. Telaşla, "Haydi hoşça kal, iyi geceler," dedi. "Ben eve gidiyorum."

"Eve mi? Peki ya o ruhun uyarısı?"

"Tehlikeyi göze alacağım. İyi geceler Jack."

Dermot'un yaşadığı daire uzakta değildi. Serin gece havasının alev alev yanan beynini sakinleştireceği umuduyla yürüdü.

Anahtarıyla kapıyı açarak içeri girdi. Yatak odasının ışığını yaktı.

Birden, o gece ikinci kez bütün benliğiyle kırmızı alarmı hissetti. Bu öylesine güçlü bir duyguydu ki o anda Claire bile aklından çıkıp gitti.

Tehlike! Tehlikedeydi. O anda, o odada tehlikedeydi!

Boş yere kendini bu korkudan sıyırmaya çalıştı. Belki de bu çabası pek o kadar yürekten değildi. Kırmızı alarm o zamana dek hep onu tam zamanında uyarmış, o da kendini yaklaşan felaketten kurtarmıştı. Dermot içinden bu batıl inancını biraz olsun alaya alarak evi dikkatle dolaştı. Biri içeri girip bir yere saklanmış olabilirdi. Ama araştırması sonuç vermedi. Uşağı Milson evde değildi. Dairede ondan başka kimse yoktu.

Yatak odasına döndü. Kaşlarını çatarak ağır ağır soyunmaya başladı. İçindeki tehlike sezgisi her zamanki kadar güçlüydü. Men-

dil almak için çekmecelerden birini açtı. Birden donakaldı. Çekmecenin tam ortasında tuhaf bir şişkinlik vardı, sert bir şey.

Telaşla mendilleri yana itti. Altlarında gizli şeyi ortaya çıkardı. Bu bir tabancaydı.

Dermot çok büyük bir şaşkınlık içinde tabancayı dikkatle incelemeye başladı. Hiç alışık olmadığı tipte bir tabancaydı bu. Çok yakın zamanda bir kez ateşlenmiş olduğu anlaşılıyordu. Tek bir kurşun atılmıştı. Bunun dışında hiçbir şey bilemiyordu. Biri o tabancayı o akşam çekmeceye koymuştu. Yemeğe gitmek için giyinirken çekmecede değildi, bundan emindi.

Tabancayı tam yerine koyarken kapı zilinin çalınmasıyla irkildi. Zil tekrar tekrar çaldı. Zil sesi boş dairenin sessizliği içinde alışılmamış bir şekilde yankılıyordu.

Bu saatte ön kapıdan kim gelmiş olabilirdi? Bu sorunun tek bir yanıtı vardı, içgüdüsel bir yanıt.

"Tehlike, tehlike, tehlike..."

Dermot anlayamadığı bir içgüdüyle ışığı söndürdü. Sandalyenin üstünde duran paltosunu aldı. Koridor kapısını açtı.

Dışarıda iki adam vardı. Dermot bir anda mavi üniformayı fark etti. Polis!

İki adamdan öndeki, "Bay West siz misiniz?" diye sordu.

Yanıt verinceye dek, Dermot'a aradan yıllar geçmiş gibi geldi. Oysa gerçekte uşağının ifadesiz sesini taklit ederek verdiği yanıt birkaç saniye bile almamıştı.

"Bay West henüz eve dönmedi. Gecenin bu saatinde kendisini neden arıyordunuz?"

"Demek henüz gelmedi? İyi öyleyse, içeri girip onu beklememizin daha doğru olacağını düşünüyorum."

"Hayır, buna izin veremem. Giremezsiniz."

"Bak evladım, ben Scotland Yard'dan Müfettiş Verall'ım. Yanımda Bay West için bir tutuklama emri var. İstersen sen de görebilirsin."

Dermot gösterilen kâğıdı inceledi ya da inceler gibi yaptı. Ardından şaşkınlık dolu bir sesle, "Ne için? Ne yaptı? Suçu ne?" diye sordu.

"Cinayet. Harley Street'te oturan amcası Sir Alington West'i öldürdü."

Aklı karmakarışık olan Dermot'un şaşkınlıktan başı dönüyordu. Çaresiz, karşısındaki iki korkulur adamın önünden çekildi. Doğruca oturma odasına gitti. Işığı yaktı. Müfettiş onu izlerken öbür adama, "Etrafı bir araştır," diye emretti.

Sonra Dermot'a döndü.

"Sen burada kal. Efendini uyarmak için gizlice sıvışmanı istemiyorum. Bu arada adın neydi?"

"Milson efendim."

"Efendin ne zaman eve dönecek Milson?"

"Bilmiyorum efendim. Baloya gitmişti. Grafton Galerisi'ndeki baloya."

"Oradan bir saat önce ayrılmış. Buraya dönmediğinden eminsin, değil mi?"

"Döndüğünü sanmıyorum efendim. Dönseydi duyardım."

Bu anda ikinci adam bitişikteki odadan geldi. Elinde tabanca vardı. Heyecan içinde tabancayı müfettişe uzattı. Müfettişin yüzünde memnun bir ifade belirdi.

"Durum apaçık ortada," dedi. "Bay West senin haberin bile olmadan dairesine dönmüş Milson. Sonra da çıkıp gitmiş. Herhalde çoktan kaçtı. Ben artık gideyim. Cawley, sen burada kal. Belki West geri döner. Gözünü bu arkadaştan ayırma. Efendisi hakkında iddia ettiğinden çok daha fazlasını biliyor olabilir."

Müfettiş aceleyle çıkıp gitti. Dermot olayın ayrıntılarını Cawley'nin ağzından almaya çalıştı. Adam konuşmaya dünden hazırdı.

"Durum ortada," diye başladı açıklamaya. "Oldukça açık bir durum. Cinayetten çok kısa bir süre sonra haberdar olduk. Uşak

Johnson tam yatağına girdiği sırada bir tabanca sesi duymuş ve tekrar aşağı inmiş. Sir Alington'ı kalbinden vurulmuş olarak ölü bulmuş." Cawley başını salladı. "Hemen bize telefon etti. Biz de Harley Street'e giderek anlattıklarını dinledik."

Dermot, "Bu sayede sizin için olay aydınlandı, öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Çünkü bu genç adam yani West, amcasıyla birlikte eve gelmiş. Johnson içkileri götürdüğünde ikisi şiddetle tartışıyorlarmış. Sir Alington onu yeni bir vasiyetname yazmakla, efendin de amcasını, öldürmekle tehdit ediyormuş. Aradan beş dakika geçmeden Johnson tabanca sesini duymuş. Ya evet, durum ortada, geri zekâlı aptal!"

Gerçekten yeterince açıktı. Dermot, aleyhindeki karşı konulamaz nitelikte kanıtları düşününce bir an yüreğinin sıkıştığını hissetti. Tehlikedeydi, korkunç bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Kaçmaktan başka çıkış yolu yoktu. Kafasını kullanmalıydı. Sonunda bir bardak çay yapmayı önerdi. Cawley hemen kabul etti. Daireyi iyice araştırmış, arka kapı olmadığını görmüştü.

Dermot'un mutfağa geçmesine izin verdi. Dermot kendini orada bulur bulmaz çaydanlığı ateşin üstüne koydu. Tabakları ve fincanları şıngırdatarak yerleştirdi. Sonra ses çıkarmadan pencereye gidip camı kaldırdı. İkinci kattaydı. Pencerenin dışında bakkal, kasap gibi esnafın kullandığı bir asansör vardı. Çelik bir tel üstünde hareket ediyordu.

Dermot şimşek hızıyla pencereden dışarı süzüldü ve çelik halata tutunarak aşağı indi. Çelik halat ellerini kesti, kanattı, ama başka çaresi yoktu.

Birkaç dakika sonra apartmanın arka tarafından caddeye çıkıyordu. Dermot köşeyi dönünce, kaldırımın üstünde duran birine çarptı. Büyük bir hayretle adamın Jack Trent olduğunu gördü. Trent durumun ciddiyetinin farkındaydı.

"Tanrım! Dermot! Çabuk, buralarda durma!"

Dermot'u kolundan tutarak bir yan sokaktan diğerine çekti. Sonra boş bir taksi gördüler. Çağırıp içine atladılar. Trent şoföre kendi evinin adresini verdi.

"Şu an için en emin yer orası. Orada bu aptallara izini kaybettirmek için ne yapacağımızı kararlaştırırız. Buraya seni uyarmak için polisten önce gelmek istemiştim, ama geç kalmışım."

"Senin olayı duyduğundan bile haberim yoktu Jack, amcamı öldürebileceğime inanmıyorsun..."

"Tabii ki inanmıyorum dostum, bir an bile inanmadım. Seni çok iyi tanıyorum. Her neyse, can sıkıcı bir durum bu. Kötü bir olay. Buraya geldiler. Bir sürü soru sordular. Grafton Galerisi'ne ne zaman gelmişsin, ne zaman çıkmışsın, filan... Dermot, sence ihtiyarı kim öldürmüş olabilir?"

"Hiçbir şey düşünemiyorum. Sanırım tabancayı çekmeceme koyan kimse, o öldürdü. Adamın bizi sıkı bir göz hapsine aldığı anlaşılıyor."

"O *seans* işi çok tuhaftı, değil mi? '*Eve gitme.*' Demek uyarı zavallı ihtiyar West içinmiş. Eve gitti ve vuruldu."

Dermot, "Benim için de geçerliydi," dedi. "Ben de eve gittim, çekmecemde bir tabanca buldum ve hemen ardından da polis geldi."

Trent, "Umarım uyarı benimle de ilgili değildir, benim evde de bir şey olmaz." dedi. "İşte geldik."

Trent taksinin parasını ödedi. Kapıyı anahtarıyla açtı. Dermot'u karanlık merdivenlerden ilk kattaki küçük çalışma odasına çıkardı.

Odanın kapısını açtı. Dermot içeri girdi. Bu arada Trent de ışığı yakıp yanına geldi.

Trent, "Şimdilik burası en emin yer. Güvendesin," dedi. "Baş başa verir, yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu kararlaştırırız."

Dermot birden, "Aptallık ettim," dedi. "Olayla yüzleşmeyi göze almalıydım. Şimdi daha iyi anlıyorum. Bu bir komplo, bir tuzak. Ve ben bu tuzağa düştüm. Tanrı aşkına neye gülüyorsun Jack?"

Trent koltuğunda arkasına yaslanmış, karşı koyamadığı bir neşeyle gülüyordu. Derken kahkahaları korkunç bir hal aldı. Sesinde, halinde insanı ürperten bir şey vardı. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirmişti.

Yutkundu, "Çok zekice planlanmış bir komplo," dedi. "Dermot, oğlum, bittin sen."

Masanın üstünde duran telefonu kendine doğru çekti.

Dermot, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Scotland Yard'ı arayacağım! Aradıkları kuşun burada, kilit altında olduğunu söyleyeceğim. Evet, içeri girerken kapıyı kilitledim. Anahtar da cebimde. Arkamdaki kapıya bakmanın yararı yok. O kapı Claire'in odasına açılır. Ve karım kapıyı daima içeriden kilitler. Biliyor musun, benden korkuyor aziz dostum. Uzun zamandan beri korkuyor. O bıçağı, o uzun, keskin bıçağı ne zaman düşünsem ne hissettiğimi biliyor. Hayır, yapma bunu..."

Dermot aniden karşısındakinin üstüne atılmak istedi, ama Trent göz açıp kapayana kadar cebinden iğrenç görünümlü bir tabanca çıkardı.

Trent kıkırdayarak, "Bu ikincisi," dedi. "Birincisini senin çekmecene koydum, ihtiyar West'i tabancayla vurduktan sonra tabii. Başımın üstünden nereye bakıyorsun? O kapıya mı? Claire o kapıyı açsa bile, ki *sana* açar, o daha içeri giremeden seni vururum. Kalbinden değil, öldürmek için değil, sadece yaralamak için, uzağa gidememen için. Biliyorsun çok iyi nişancıyım. Bir defasında yaşamını kurtarmıştım. Ne kadar aptalmışım. Hayır, hayır, asılmanı istiyorum. Evet, asılmanı. Bıçağı senin için istemiyorum. Claire için o, güzel Claire, bembeyaz ve yumuşacık Claire için. İhtiyar West biliyordu. Bu gece buraya deliliğimin düzeyini anlamaya geldi. Beni akıl hastanesine kapatmak istiyordu, Claire'i bıçaklamayayım diye. Ama ben kurnaz davrandım. Onun anahtarını çaldım, seninkini de.

Baloya varır varmaz oradan uzaklaştım. Senin, amcanın evinden çıktığını görünce ben girdim. Amcanı vurdum ve oradan ayrıldım. Doğruca senin apartmana gidip tabancayı çekmeceye yerleştirdim. Sen Grafton Galeri'ye vardığında ben de oraya dönmüştüm. Sana iyi geceler dilerken anahtarlarını cebine koydum. Bütün bunları sana anlatmakta bir sakınca görmüyorum. Bizi duyacak biri yok. Asılırken bu cinayeti benim işlediğimi bilmeni istiyorum... Tanrım nasıl da gülmem geliyor! Gülmek istiyorum. Ne düşünüyorsun? Nereye bakıyorsun?"

"Biraz önce söylediğin birkaç sözcüğü düşünüyorum. Sen de eve dönmesen çok daha iyi yapardın Trent."

"Ne demek istiyorsun?"

"Arkana bak."

Trent hızla döndü. Bitişik oda kapısının eşiğinde Claire ve Müfettiş Verall duruyordu...

Trent çok atikti. Tabanca yalnızca bir kez ateşlendi ve kurşun hedefi buldu. Jack Trent önündeki masanın üstüne düştü. Müfettiş hemen yanına koştu. Dermot ise sanki bir düşteymiş gibi Claire'e bakıyordu. Kafasında bağlantısız düşünceler birbirini izliyordu. Amcası, tartışmaları, aralarındaki korkunç yanlış anlaşılma, Claire'in deliren kocasından ayrılmasına asla izin vermeyen İngiliz yasaları... Amcası Claire için, "Ona hepimiz acıyoruz," demişti. Claire ve Sir Alington arasındaki gizli planı Trent'in kurnazlığıyla anlaması, Claire'in, "Çirkin, çirkin!" diye feryat edişi... Evet, ama şimdi!

Müfettiş yeniden doğruldu.

Öfkeyle, "Ölmüş." dedi.

Dermot kendi kendine, "Evet," dedi. "Her zaman iyi bir nişancıydı."

Üç

Dördüncü Adam

"The Fourth Man" ilk kez Aralık 1925'te *Pearson's Magazine*'de yayımlanmıştır.

Rahip Parfitt soluk soluğa kalmıştı. Trenlere yetişmek için koşmak onun yaşındaki bir adama göre değildi. Artık vücudu eskisinden farklıydı. İnce görünümünü kaybetmesiyle solunum güçlüğü çekme eğilimi giderek artıyordu. Rahip bu durumdan büyük bir ciddiyetle, "Biliyorsunuz, *kalbim*," diye bahsediyordu.

Rahat bir soluk alıp iç çektikten sonra, birinci sınıf kompartımanın köşesindeki yerine oturdu. Isıtılmış vagonun sıcaklığı çok hoşuna gitmişti. Dışarıda kar yağıyordu. Uzun bir gece yolculuğunda cam kenarında bir yer bulmak büyük şanstı. Bulamamak ise büyük eziyet anlamına geliyordu. Aslında bu trene bir yataklı vagon eklemeliydiler.

Öbür üç köşe daha önceden dolmuştu. Rahip Parfitt yerine otururken diğer köşedeki adamın tanımış gibi ona hafifçe gülümsediğini fark etti. Şakaklarındaki saçlar hafifçe ağarmış, güleç yüzlü ve sinekkaydı tıraşlı bir adamdı. Hukukçu olduğu öylesine belliydi ki

hiç kimse ona başka bir mesleği yakıştıramazdı. Gerçekten de Sir George Durand ünlü bir avukattı.

Sir George Durand nazik bir tavırla, "Peder Parfitt," dedi. "Sanırım trene yetişebilmek için zorlu bir koşu yapmanız gerekti."

Rahip, "Ne yazık ki öyle ama bu kalbim için kötü," dedi. "Size rastlamak ne güzel Sir George. Kuzeye mi gidiyorsunuz?"

Sir George bu soruya kısaca, "Newcastle," diye yanıt verdi. Sonra birden sordu. "Dr. Campbell Clark'la tanışıyor musunuz?"

Vagonda rahiple aynı tarafta oturan adam hafifçe başını eğerek selam verdi.

Avukat, "Kendisiyle peronda karşılaştık," dedi. "Bir rastlantı daha."

Rahip Parfitt, Dr. Campbell Clark'a büyük bir ilgiyle baktı. Çok sık duyduğu bir isimdi. Dr. Clark doktor ve akıl hastalıkları uzmanlarının en önde gelenlerinden biriydi ve konusunda haklı bir üne sahipti. *Bilinçaltı Sorunları* adlı eseri o yılın en çok sözü edilen ve tartışılan kitabı olmuştu.

Köşeli küt bir çene, sakin bakışlı mavi gözler ve henüz kırlaşmamış, ama hızla seyrelen kızılımsı saçlar... Adamın çok güçlü bir kişiliği olduğu anlaşılıyordu.

Rahip doğal bir güdüyle karşısındaki yere baktı ve her nedense orada oturan yolcunun da tanıdık çıkacağını umuyordu. Ne var ki kompartımandaki dördüncü yolcu bir yabancıydı, rahip onun İngiliz olmadığını düşündü. Ufak tefek, esmer, pek dikkat çekmeyen silik bir tipti. Kendisine çok bol gelen paltosuna sarınmıştı. Derin bir uykuya dalmış görünüyordu.

Dr. Campbell Clark kulağa hoş gelen bir sesle, "Bradchester'dan Rahip Parfitt'siniz, değil mi?" diye sordu.

Rahibin gururu okşanmıştı. "Bilimsel içerikli vaazları" özellikle basına yansıdığından beri çok ilgi uyandırmıştı. Aslında kilisenin gereksinimi de buydu; modern ve güncel vaazlar.

Rahip, "Kitabınızı büyük ilgiyle okudum Dr. Campbell Clark," dedi. "Hem de bazı bölümlerin biraz fazla teknik ve benim için güç anlaşılır olmasına rağmen."

Durand söze karıştı.

"Yolculukta konuşmaktan mı yoksa uyumaktan mı yanasınız Peder? Uykusuzluk çektiğimi, dolayısıyla da ilk şıktan yana olduğumu itiraf etmeliyim."

Rahip, "Ah evet, kesinlikle," dedi. "Gece yolculuklarında çok ender uyurum, yanıma aldığım kitap da çok sıkıcı."

Doktor gülümsedi.

"Mesleklerin temsil edildiği çok yönlü bir topluluğuz. Din, hukuk, tıp."

Durand bir kahkaha attı.

"Bir araya gelince hakkında görüş veremeyeceğimiz hiçbir konu yok, değil mi?" dedi. "Manevi konularda kilise, dünyevi ve yasal görüş için ben... Sizinkisi ise salt patolojiden derin psikolojiye dek uzanan en kapsamlı alan sayın doktor. Üçümüz bir araya gelince eksiksiz olarak ele alamayacağımız konu yok sanırım."

Dr. Clark, "Eksiksiz diyemeyiz," diye itiraz etti. "Çok önemli bir görüşü hesaba katmadık."

Avukat, "Ne gibi?" diye sordu.

"Sokaktaki adamın görüşü."

"Bu o kadar önemli mi? Sokaktaki adam genellikle yanılır, öyle değil mi?"

"Ah! Hemen hemen her zaman. Buna karşın onda, uzman görüşünde eksik olan bir şey vardır: Kişisel bakış açısı. Sonuçta kişisel ilişkilerden kaçamazsınız. Mesleğimde de buna tanık oldum. Bana gerçekten hasta olarak gelen her bir kişiye karşın, en az beş kişi de aynı evi paylaştıkları insanlarla mutlu bir yaşam sürdürememek dışında hiçbir sorunları olmayan sağlıklı insanlardır. Tabii bu in-

sanların çok büyük bir bölümü sorunlarına, diz kapağı iltihabından parmak krampına kadar çeşitli isimler takarlar, ama temelde sorun hep aynıdır: Aklın akılla sürtüşmesinden kaynaklanan duygusal incinme."

"Sanırım, siniri bozuk pek çok hastanız var," diyen rahibin bu kişileri küçümsediği anlaşılıyordu. Kendi sinirleri çok sağlamdı.

"Ah! Bununla neyi kastettiğinizi tam anlayamadım," diyen doktor hızla rahibe döndü. "Sinirler! İnsanlar bu sözcüğü kullanır ve ardından da sizin yaptığınız gibi gülerler. 'Aman, falancanın hiçbir şeyi yok. Yalnızca sinirleri bozuk!' derler. Tanrım, aslında can alıcı nokta tam olarak da budur. Bedensel bir hastalığa tanı koyar ve iyileştirebilirsiniz. Ancak günümüzde bile sinir hastalıklarının yüzlerce şeklinin gizli nedenleri konusunda, Kraliçe I. Elizabeth zamanından daha fazla bir şey bildiğimizi söyleyemeyiz."

Bu iddia karşısında afallayan Rahip Parfitt, "Aman Tanrım, gerçekten öyle mi?" diye kekeledi.

Dr. Campbell Clark, "Yine de buna da şükür," diye ekledi. "Eskiden insanoğluna basit bir hayvan gözüyle bakılırdı. Bir bedenle bir ruhtan oluşan, ama birincisi daha ön planda tutulan bir yaratık."

Rahip, "Beden, ruh ve can," diye düzeltti.

"Ruh ve can?" Doktor garip bir şekiyde gülümsedi. "Siz din adamları ruh derken tam olarak neyi kastediyorsunuz? Bu konudaki açıklamalarınız hiçbir zaman açık ve net değil. Yüzyıllardan beri kesin bir tanımdan kaçınıyorsunuz."

Rahip konuşmaya başlama için genzini temizledi, ama ne yazık ki bu fırsatı bulamadı. Doktor konuşmaya devam ediyordu.

"Sözcüğün tam olarak ruh olduğundan emin miyiz, *ruhlar* olamaz mı?"

Sir George Durand alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırarak, "Ruhlar mı?" diye sordu.

"Evet." Campbell Clark bakışlarını ona çevirdi. Eğilerek avukatın göğsüne hafifçe dokundu. "Bu yapının yalnızca tek bir sakini

barındırdığından emin misiniz?" Bunu söylerken son derece ciddiydi. "Çünkü sizin de bildiğiniz gibi beden yedi, yirmi bir, kırk bir, yetmiş bir ya da daha uzun bir süre için möbleli olarak kiraya verilen, beğenilen, istenen bir yapı. Kiracı sonunda eşyasını dışarı taşımaya başlar, azar azar... Sonra kendi de evi tamamıyla terk eder, ev bir enkaza dönüşür, çöker. Geride yalnızca bir harabe kalır. Evin efendisi sizsiniz, bunu kabul ediyoruz ama orada başkalarının da olduğunun bilincinde misiniz acaba? Yaptıkları işler dışında fark etmediğiniz sessiz hizmetkârların, yapıldığının bilincine varamadığınız şeyleri başaranların... Ya da o yapıdaki dostların, birdenbire kapıldığınız ve tümüyle 'başkalaşmanızı' sağlayan mizaç değişikliklerinin... Evet, sarayınızın kralısınız, ama o 'pisliğin' de orada olduğuna emin olabilirsiniz."

Avukat ağır ağır, "Sevgili dostum Clark," dedi. "Beni endişelendiriyorsunuz. Kafamın içi gerçekten de çelişen kişiliklerin bir savaş alanı mı? Bilimin son keşfi mi bu?"

Omuzlarını silkme sırası doktordaydı.

"Bedeniniz öyle," dedi. "Niçin kafanız da öyle olmasın?"

Rahip Parfitt de, "Çok ilginç," dedi. "Ah şu harikulade bilim. Olağanüstü bilim!" Ve hemen ardından, "Bu konuda unutulmayacak bir vaaz verebilirim," diye düşündü.

Coşkulu ancak kısa heyecanı yatışmış olan Dr. Campbell Clark arkasına yaslanmıştı.

Tam bir tıp adamı tavrıyla, "Aslına bakarsanız bu gece Newcastle'a gitmemin nedeni de bu; tipik bir 'çoklu kişilik' vakası," dedi. "Çok ilginç bir durum. Nörotik bir vaka, ama sahte değil."

Sir George Durand düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Çoklu kişilik bozukluğu. Sanırım bu o kadar da ender rastlanan bir durum değil. Burada bellek kaybı söz konusu, öyle değil mi? Geçenlerde bu konu bir vesayet davasında da karşıma çıktı."

Dr. Clark başıyla onayladı.

"Bunun en tipik ve klasik örneği Felicie Bault vakasıdır," dedi. "Bu olayı anımsayacağınızı sanıyorum."

Rahip Parfitt "Elbette," dedi. "Gazetelerde bu olay hakkında bir şeyler okuduğumu anımsıyorum, ama çok uzun bir zaman önceydi, aşağı yukarı yedi yıl kadar..."

Dr. Campbell Clark başıyla onayladı.

"Bu kız Fransa'nın en ünlü kişilerinden biri olmuştu. Dünyanın dört bir yanından bilim adamları onu görmeye geliyorlardı. Kızın en az dört ayrı, belirgin kişiliği olduğu söyleniyordu. Bunlar Felicie 1, Felicie 2, Felicie 3, Felicie 4 olarak tanımlanmıştı."

Sir George söze karıştı.

"İşin içinde bir aldatmanın söz konusu olduğu iddia edilmemiş miydi?"

Doktor, "Felicie 3 ve Felicie 4 kişilikleri kuşku uyandıracak yapıdaydı," diye kabul etti. "Ama bunun dışında her şey doğruydu. Felicie Bault Britanyalı bir köylü kızıydı; beş kardeşin üçüncüsü ve ayyaş bir babayla zihinsel özürlü bir annenin kızı. Baba bir gece sarhoşken anneyi boğmuş ve yanılmıyorsam ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. Felicie o sırada beş yaşındaydı. Bazı yardımsever insanlar çocuklarla ilgilendiler. Felicie de kimsesiz çocuklar için bir çeşit yuva açan, hiç evlenmemiş yaşlı bir İngiliz kadın tarafından büyütülüp eğitildi. Bu kadının, yani Bayan Slater'ın Felicie konusunda pek başarılı olduğu söylenemezdi. Kıza gereği gibi yardımcı olamadı. Son derece donuk ve geri zekâlı olan kıza büyük güçlüklerle okuma yazma öğretebilmişti. Kız elini kullanmakta da çok hantal ve beceriksizdi. Bayan Slater kızı hizmetçi olarak yetiştirdi ve uygun yaşa gelince de ona birkaç ailenin yanında iş buldu. Ama kız aptallığı ve tembelliği yüzünden hiçbir yerde uzun süre tutunamadı."

Doktor konuşmasına kısa bir ara verdi. Rahip yeniden bacak bacak üstüne atarak battaniyesine biraz daha sıkı sarındı. O sırada karşısındaki adamın hafifçe kımıldadığını fark etti. Adamın daha önce kapalı olan gözleri şimdi açıktı. Bu gözlerin derinlerindeki, tanımı zor, tuhaf ve alaycı ifade rahibi çok şaşırttı. Sanki adam konuşulanları dinliyor ve duyduklarından şeytanca bir zevk alıyordu.

Doktor Clark, "Felicie Bault'un on yedi yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm," diye devam etti. "Resimde şişman, kaba saba bir köylü kızı vardı, ama kızın kısa bir süre sonra Fransa'nın en ünlü kişilerinden biri olacağını gösteren hiçbir işaret yoktu."

"Beş yıl sonra, yani yirmi iki yaşında Felicie Bault ağır bir sinir hastalığı geçirdi ve iyileştikten sonra da tuhaf olaylar kendini göstermeye başladı. Şimdi size bahsedeceklerim güvendiğim bazı ünlü bilimadamlarının bizzat tanıklık ettiği olgulardır. Felicie 1 kişiliğinin Felicie Bault'un son yirmi iki yıldaki bilinen kişiliğinden ayırt edilebilecek hiçbir yanı yoktu. Felicie 1 Fransızcayı zorlukla ve kargacık burgacık yazıyordu, dilbilgisi yok denecek kadar bozuktu, yabancı dil bilmiyordu ve piyano çalamıyordu. Felicie 2 ise onun aksine İtalyancayı akıcı bir şekilde, Almancayı ise orta düzeyde konuşuyordu. Elyazısı Felicie 1'inkinden çok farklı ve iyiydi, Fransızcayı da kusursuz ve akıcı bir biçimde yazıyordu. Politika ve sanat konularında tartışabiliyordu, piyano çalmayı da çok seviyordu. Felicie 3'ün Felicie 2'yle ortak birçok yanı vardı. Zekiydi ve göründüğü kadarıyla iyi bir eğitim almıştı, ama ahlak konusunda Felicie 2 ile taban tabana zıttı. Son derece ahlaksız, yoldan çıkmış bir yaratıktı, ama taşralı değil, Parisli anlamında yoldan çıkmıştı. Paris'in tüm *argolarını* ve şık, hafifmeşrep sosyetenin kullandığı sözcükleri biliyordu. Küfürbazdı, din karşıtıydı ve toplumda 'iyi insanlar' olarak ifade edilen kişiler konusunda söylemediğini bırakmıyordu. Son olarak bir de Felicie 4 vardı; dalgın, hayal dünyasında yaşayan, neredeyse geri zekâlı bir yaratık. Son derece dindardı ve

gaipten haberler verebildiğini iddia ediyordu. Bu dördüncü kişilik pek belirgin ve tatmin edici değildi. Bazı uzmanlar bunun Felicie 3'ün bir aldatması, safdil kişilere oynadığı bir oyun olduğunu düşünüyorlardı. Ancak şunu belirtmeliyim ki büyük bir olasılıkla Felicie 4 dışındaki tüm kişilikler belirgin, bağımsız ve birbirlerinden habersizdiler. Felicie 2 hiç kuşkusuz hepsinin içinde en baskın olanıydı, bazen iki hafta sürüyor, sonra birden bir ya da iki günlüğüne Felicie 1 ortaya çıkıyordu. Sonrasında da Felicie 3 ya da Felicie 4 geliyor, ama bu iki kişilik ancak birkaç saat etkili olabiliyorlardı. Her değişikliği şiddetli baş ağrıları ve derin bir uyku izliyordu. Ortaya çıkan yeni kişilik diğer Felicie'lerin yaptıklarını anımsamıyor, tam bir bellek kaybı yaşıyordu. Yeni kişilik, zamanın geçtiğinin farkında bile olmadan, yaşamına bıraktığı yerden devam ediyordu."

Rahip, "Çok ilginç," diye mırıldandı. "Çok ilginç. Henüz evrenin mucizeleri konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz."

Avukat, "Ama bu dünyada çok zeki düzenbazlar olduğunu biliyoruz," diye belirtti.

Dr. Campbell Clark, "Felicie Bault vakasını yalnızca doktorlarla bilimadamları değil, avukatlar da araştırdı," dedi. "Belki anımsarsınız, ünlü hukukçu Maitre Quimbellier çok kapsamlı araştırmalar yapmış ve bilimadamlarının görüşünü doğrulamıştı. Aslına bakarsanız bu bizi neden şaşırtıyor ki? Çift sarılı yumurta yok mu? Ya da ikiz muz? Eğer öyleyse tek bedende neden iki ruh hatta dört ruh olmasın ki?"

Rahip, "Çift ruh mu?" diye atıldı.

Dr. Campbell Clark keskin bakışlı mavi gözlerini ona çevirdi.

"Bunu başka nasıl tanımlayabiliriz? Yani eğer kişilikle ruh aynı şeyse?"

Sir George, "Neyse ki bu gibi olaylar 'anormal' olarak nitelendiriliyor," dedi. "Yaygın olsaydı çok karmaşık durumlara yol açabilirdi."

Doktor, "Bu tabii ki anormal bir durum," diyerek hak verdi ona. "Ne yazık ki Felicie konusunda çok kapsamlı bir araştırma yapılamadı. Felicie'nin beklenmedik ölümü araştırmalara son noktayı koydu."

Avukat ağır ağır, "Yanlış anımsamıyorsam kızın ölümünde tuhaf bir şeyler vardı," dedi.

Dr. Campbell Clark başıyla doğruladı.

"Kolay açıklanmayan gizemli bir ölümdü bu. Kız bir sabah yatağında ölü olarak bulundu. Boğulmuştu. Sonradan kuşkuya yer bırakmayacak şekilde kızın kendini boğduğunun kanıtlanması herkesi çok şaşırttı. Boynundaki izler kendi parmak izleriydi. Bu intihar yöntemi fiziksel açıdan imkânsız olmasa bile korkunç bir kas gücü ve insanüstü bir irade gerektiriyordu. Kızı bu işi yapmaya neyin sürüklediği hiçbir zaman anlaşılamadı. Zaten akli dengesi bozuk bir kızdı. Sonu da böyle oldu işte! Böylece Felicie Bault'un gizemini örten perde hiçbir zaman kaldırılamayacak şekilde kapandı."

Kompartımanın uzak köşesinde oturan adam tam da o anda güldü.

Üç adam kendilerine ateş edilmiş gibi yerlerinden zıpladılar. Aralarında dördüncü bir kişinin daha olduğunu tamamen unutmuşlardı. Onlar, adamın paltosuna sarınmış bir halde oturduğu yere şaşkın şaşkın bakarken adam yeniden güldü.

"Lütfen bağışlayın beyler," dedi adam, aksansız, kusursuz bir İngilizceyle. Sonra doğrulup oturdu. Solgun yüzünde kapkara, ince bir bıyık dikkati çekiyordu.

Adam alaylı bir tavırla eğilip diğerlerini selamlarken, "Bağışlayın, ama," diye yineledi. "Bilimde son sözün söylenmesi mümkün müdür?"

Doktor nazikçe, "Konuştuğumuz konu hakkında bir bilginiz mi var?" diye sordu.

"Konu hakkında mı? Hayır. Ama ben onu tanıyordum."

"Felicie Bault'u mu?"

"Evet. Annette Ravel'i de. Annette Ravel'i duymadığınız anlaşılıyor, yanılmıyorum değil mi? Oysa birinin öyküsü ötekinin de öyküsü demektir. İnanın bana, Annette Ravel'in öyküsünü bilmiyorsanız, Felicie Bault hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir."

Cebinden bir saat çıkardı ve kadranına baktı.

"Bir sonraki istasyona yarım saat var. Eğer dinlemek isterseniz size öyküyü anlatmak için zamanım var."

Doktor, "Lütfen anlatın," dedi.

Rahip de, "Anlatırsanız çok sevinirim," diye ona katıldı.

Sir George Durand dikkatle dinlemeye hazırlandı.

Tuhaf yolculuk arkadaşları, "Adım Raoul Letardeau," diye söze başladı. "Az önce hayır işleriyle ilgilenen Bayan Slater adındaki bir İngiliz hanımdan söz ettiniz. Ben Britanya'nın o balıkçı köyünde doğdum. Annemle babam bir tren kazasında ölünce Bayan Slater imdadıma yetişti ve beni ıslahevine gönderilmekten kurtardı. Bayan Slater'ın korumasında kızlı erkekli yirmi kadar çocuk vardı. Felicie Bault ve Annette Ravel de bu çocukların arasındaydılar. Eğer Annette'in kişiliğini anlamanızı sağlayamazsam hiçbir şey anlayamazsınız. O sizin deyişinizle bir *fille de joie*'ydı.[1] Kadın aşığı tarafından terk edildikten sonra veremden ölen bir fahişeydi. Annesi dansçı olduğu için Annette de dans etmek istiyordu. Onu ilk gördüğümde on bir yaşındaydı; gözleri kâh alay kâh vaat dolu, karides gibi sıska bir küçük kız, ateş ve yaşam dolu bir varlık... Evet, beni anında kendine köle etmişti. Bana emirler yağdırıp duruyordu. 'Raoul benim için şunu yap, Raoul benim için bunu yap,' diyor, ben de onun her isteğine boyun eğiyordum. Ona tapıyordum ve o da bunu biliyordu."

"Birlikte kıyıya iniyorduk, üçümüz birlikte. Çünkü Felicie de bizimle geliyordu. Annette orada ayakkabılarını ve çoraplarını çı-

(1) (Fr.) Fahişe çocuğu.

karıyor, kumların üstünde dans ediyordu. Sonra soluk soluğa yere çöküyor ve bize ne yapmak, ne olmak istediğini anlatıyordu.

"'Bakın göreceksiniz, ben çok ünlü olacağım. Çok, çok ünlü olacağım. Hepsi incecik ipekten yüzlerce, binlerce çorabım olacak; en iyi cins ipek çoraplar... Ve şahane bir apartman dairesinde oturacağım. Âşıklarımın hepsi genç, yakışıklı ve de zengin olacaklar. Dans ettiğim zaman bütün Paris beni görmeye gelecek. Beni çılgınca alkışlayacaklar, bağıracaklar, haykıracaklar; dansım onların akıllarını başlarından alacak. Kışın dans etmeyeceğim. Güneye, güneşli yerlere gideceğim. Orada portakal ağaçlarıyla çevrili villalar var. Onlardan birini satın alacağım. İpek yastıklara uzanıp güneşlenecek, portakal yiyeceğim. Sana gelince Raoul, ne kadar büyük, zengin ve ünlü olursam olayım seni asla unutmayacağım. Seni her zaman koruyacağım, mesleğinde ilerlemeni sağlayacağım. Felicie ise oda hizmetçim olacak, ama hayır, o çok beceriksiz ve elleri çok hantal. Şu ellerin ne kadar büyük ve kaba olduklarına baksana.'

"Felicie bu sözlere çok içerliyor, kızıyordu, ama Annette onun damarına basmaya bayılıyordu.

"'Felicie tam bir hanımefendi, ne kadar şık ve zarif, değil mi? O kılık değiştirmiş bir prenses! Ha, ha, ha!'

"Felicie de onun damarına basmak için, 'Benim babamla annem hiç olmazsa evliydiler, ya seninkiler?' diye homurdanarak yanıtı yapıştırıyordu.

"'Evet, evliymişler, ama baban anneni öldürmüş. Bir katilin kızı olmak harika olmalı!'

"Felicie bunun üzerine, 'Senin baban da anneni ölüme terk etmiş,' diyordu.

"Böyle zamanlarda, 'Ah evet,' diyen Annette'in yüzünde düşünceli bir ifade beliriyordu. '*Pauvre Maman.*[1] Anneciğim benim.

(1) (Fr.) Zavallı annem.

İnsan güçlü ve sağlıklı olmalı. Güçlü ve sağlıklı olmak her şeyden önemli.'

"Felicie, 'Ben bir beygir kadar güçlüyüm,' diye böbürleniyordu.

"Gerçekten de öyleydi. Yurttaki öbür kızların hepsinden iki kat kuvvetliydi. Ve hiç hasta olmuyordu.

"Ama aptaldı, geri zekâlıydı. Aynen sıradan bir hayvan gibi zekâdan yoksundu. Niçin Annette'in peşinden ayrılmadığını hep merak etmişimdir. Sanki Annette onu büyülemişti. Bana kalırsa Felicie aslında Annette'ten nefret ediyordu. Annette de ona acımasız davranıyor, onun hantallığı ve budalalığıyla alay ediyor, onu başkalarının önünde küçük düşürüyordu. Felicie'nin hiddetten soluk alamayıp bembeyaz kesildiğine çok kez tanık oldum. Bazen Annette'in boğazına sarılıp onu boğacağından korktuğum bile oldu. Felicie Annette'in alaylarına hemen karşılık verecek kadar hazırcevap değildi, ama zaman içinde etkili bir karşı saldırı geliştirdi. Annette damarına bastığı zaman hemen kendi gücü ve sağlığından bahsediyordu. Benim çoktan bildiğim bir şeyi, yani Annette'in onun güçlü ve sağlıklı fiziğini kıskandığını sezmişti, içgüdüsel olarak düşmanını zırhındaki tek zayıf noktadan vuruyordu.

"Bir gün Annette büyük bir neşe içinde yanıma geldi.

"'Raoul,' dedi. 'Bugün o aptal Felicie'yle çok eğleneceğiz. Gülmekten öleceğiz.'

"'Ne yapacaksın?'

"'Bahçıvan kulübesinin arkasına gel, anlatayım.'

"Annette'in eline bir kitap geçmişti. Tabii bunun bir kısmını anlayamamıştı, zaten bu onun anlayabileceği düzeyde bir kitap da değildi. İpnotizmayla ilgili çok eski bir eserdi.

"'Kitapta parlak bir cisim gerekli, diyor. Yatağımın pirinç topuzu, dönüyor. Dün gece Felicie'ye ona bakmasını söyledim. 'Gözlerini ondan ayırma,' dedim. Sonra topuzu döndürmeye başladım. Bir ara çok korktum Raoul. Ödüm patladı. Felicie'nin gözleri bir

tuhaflaştı. O kadar tuhaf bakıyordu ki. 'Felicie, sana söylediklerimi yapacaksın,' dedim. O da, 'Her dediğini yapacağım,' diye yanıt verdi. Bundan sonra ne dedim biliyor musun? 'Yarın saat on ikide oyun alanına bir mum getirecek ve onu yemeye başlayacaksın. Biri soracak olursa bunun şimdiye kadar yediğin en lezzetli kurabiye olduğunu söyleyeceksin.' Ah Raoul, bir düşün.'

"'Hiçbir zaman böyle bir şey yapmaz,' diyerek itiraz ettim.

"'Kitap yapacak, diyor. Ben de pek inanamıyorum, ama düşünsene Raoul, ya kitapta yazanlar doğruysa? Ne kadar çok eğleneceğiz.'

"Bu fikri ben de çok eğlenceli bulmuştum. Haberi arkadaşlara da duyurduk, saat on ikide hepimiz oyun alanındaydık. Felicie tam saatinde elinde bir mumla göründü. Belki bana inanmayacaksınız, ama mumu kemirmeye başladı. Gülme krizleri geçiriyorduk. Arada bir çocuklardan biri onun yanına gidiyor, 'Yediğin şey iyi mi Felicie?' diye soruyor, o da, 'Evet, tattığım en lezzetli *kurabiye*,' diye yanıt veriyordu. Kahkahadan kırılıyorduk. Sonra bir an kahkahalarımız öyle gürültülü bir hal aldı ki, Felicie'yi kendine getirerek yaptığı şeyi algılamasına neden oldu. Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı, önce elindeki muma, sonra bize baktı. Alnını ovuşturdu.

"'Burada ne yapıyorum ben?' diye mırıldandı.

"'Mum yiyorsun,' diye bağırdık.

"Annette bu arada etrafta dans ederek, 'Bunu sana ben yaptırdım. Bunu sana ben yaptırdım,' diye bağırıyordu.

"Felicie bir an etrafına baktı. Sonra yavaş yavaş Annette'in yanına gitti.

"'Demek beni sen bu gülünç duruma düşürdün,' dedi. 'Evet, anımsıyorum. Bunun için seni öldüreceğim.'

"Bu sözleri çok sakin bir tonda söylemişti, ama Annette birden kaçıp arkama saklandı.

"'Kurtar beni Raoul! Felicie'den korkuyorum. Bu yalnızca bir şakaydı Felicie. Yalnızca bir şaka.'

"Felicie, 'Bu gibi bu şakalardan hoşlanmıyorum,' dedi. 'Anlıyor musun? Senden nefret ediyorum. Hepinizden nefret ediyorum.'

"Birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayarak oradan kaçtı.

"Öyle sanıyorum ki Annette, deneyinin verdiği sonuçtan ürkmüştü, bir daha tekrarlamadı. Ama o günden sonra Felicie üzerindeki egemenliği daha da güçlendi.

"Şimdi anlıyorum, Felicie Annette'ten hep nefret etti, ama ondan uzak durmayı başaramadı. Sadık bir köpek gibi Annette'in peşinden ayrılmıyordu.

"Bundan kısa bir süre sonra Beyler, bana bir iş bulundu. Böylece yurda ancak tatillerde uğrayabiliyordum. Annette'in dansçı olma isteği ciddiye alınmamıştı, yaşı ilerledikçe çok güzel bir sese sahip olduğu ortaya çıkmış, Bayan Slater da şan eğitimi almasını kabul etmişti.

"Annette asla tembel değildi. Durup dinlenmeden çalışıyordu. Öyle ki Bayan Slater kendini çok fazla hırpalamaması için müdahale etmek zorunda kaldı. Bana bir defasında bundan bahsetti.

"'Annette'ten oldum olası hoşlanıyorsun,' dedi. 'Onu kendini bu kadar fazla yormamaya ikna etmelisin. Son zamanlarda hiç hoşuma gitmeyen hafif bir öksürüğü var.'

"Çok geçmeden iş nedeniyle uzaklara gitmek zorunda kaldım. Önceleri Annette'ten bir iki mektup aldım, ama sonra bunların arkası kesildi. O günden sonra beş yıl daha yurtdışında yaşadım.

"Paris'e döndüğümde tamamen bir rastlantı sonucu Annette Ravel'in adı bulunan bir duvar ilanı gördüm. İlana sanatçının bir de resmini koymuşlardı. Onu hemen tanıdım. O gece ilandaki tiyatroya gittim. Annette Fransızca ve İtalyanca şarkılar söyledi. Sahnede olağanüstüydü. Gösterinin sonunda giyinme odasına gittim. Beni hemen kabul etti.

"Kremlerle beyazlattığı ellerini bana uzatarak, 'Raoul, bu ne güzel sürpriz, gelmene ne kadar sevindim bilemezsin,' dedi. 'Bunca yıldır nerelerdeydin?'

"Bunu ona söyleyebilirdim, ama Annette beni dinlemiyordu. Elini gururla sallayarak odadaki çiçekleri işaret etti.

"'Görüyorsun değil mi, sonunda başardım. Yani neredeyse!'

"'Sevgili Bayan Slater başarınla gurur duyuyor olmalı.'

"'O ihtiyar cadı mı? Ne münasebet. O benim konservatuvara gitmemi istiyordu. Koro sanatçısı olmamı, konserlere çıkmamı. Ama ben bir solistim. Buradaki gibi revü sahnelerinde kendimi daha iyi ifade edebiliyorum.'

"Tam o sırada orta yaşlı, yakışıklı bir adam içeri girdi. Zarif, kibar bir adamdı. Tavırlarından onun Annette'in 'koruyucusu' olduğunu anladım. Bana yan yan bakmaya başlayınca Annette hemen ona durumu açıkladı.

"'Raoul benim çocukluk arkadaşım. Paris'ten geçerken ilanlarda resmimi görmüş ve kalkıp buraya kadar gelmiş.'

"Sonrasında adam bana çok nazik ve dostça davrandı. Gözümün önünde cebinden yakut ve pırlantalı bir bilezik çıkararak Annette'in bileğine taktı. Gitmek üzere ayağa kalktığımda Annette bana zafer dolu bir bakışla bakarak, 'Görüyorsun, değil mi?' diye fısıldadı. 'Başardım. Dünya ayaklarımın altında artık.'

"Odadan çıkarken Annette'in öksürdüğünü duydum; keskin ve kuru bir öksürüktü. O öksürüğün ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, ona veremli annesinin mirasıydı.

"Onu bu olaydan iki yıl sonra bir daha gördüm. Bayan Slater'ın yanına sığınmıştı. Meslek hayatı son bulmuş, hastalığı iyice ilerlemişti. Doktorlar yapılacak bir şey olmadığını söylüyorlardı.

"Ah, Annette'in o zamanki halini hiç unutmayacağım! Bahçede kuytu bir köşede yatıyordu. Gece ve gündüz hep bahçede, temiz havada tutuluyordu. Yanakları çökmüş ve kızarmıştı. Gözleri ateşten parlıyordu. Hiç ara vermeden öksürüyordu.

"Beni büyük bir umutsuzlukla karşıladı. Bu beni şaşırtmıştı.

"'Seni görmek ne güzel Raoul. Ne dediklerini biliyor musun, sözde iyileşemeyecekmişim. Bunu arkamdan söylüyorlar tabii. Yü-

züme karşı ise aksine avutucu ve yatıştırıcı sözler söylüyorlar. Ama bu doğru değil Raoul! Doğru değil. Ölmeyi kabul edemem. Ölmeyeceğim! Önümde şahane bir hayat varken nasıl ölürüm? Önemli olan yaşama isteği. Günümüzde bütün büyük doktorlar böyle diyorlar. Kadere hemen boyun eğen, o zayıf karakterlilerden değilim. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum, çok daha iyiyim. Duyuyor musun beni?'

"Sözlerine güç kazandırmak ister gibi dirseklerinin üstünde doğruldu, ama o an zayıf vücudunu hırpalayan bir öksürük nöbetine tutularak yastıkların üzerine devrildi.

"'Bu öksürük hiç önemli değil,' dedi. 'Kanamalar da beni korkutmuyor. Doktorları şaşırtacağım. Önemli olan istek. Bunu sakın unutma Raoul. Yaşayacağım.'

"Çok acı bir durumdu. Beni anlıyorsunuz, değil mi? Çok acı!

"Tam o sırada Felicie Bault elinde bir tepsiyle geldi. Tepside bir bardak sıcak süt vardı. Bunu Annette'e verdi ve yüzünde çözümleyemediğim bir ifadeyle arkadaşının bunu içmesini seyretti. Bu olsa olsa bir tür sinsi tatmin olarak nitelendirilebilirdi.

"Annette de onun bakışını fark etmişti. Bardağı hiddetle yere fırlattı. Bardak yere çarpıp tuzla buz oldu.

"'Görüyor musun Raoul?' diye bağırdı. 'Bana hep böyle bakıyor. Öleceğimi düşünerek seviniyor! Şeytani bir zevk duyuyor bundan. Çünkü o güçlü ve sağlıklı. İyi bak ona, yaşamında bir gün bile hasta olmadı! Ve hepsi bir hiç uğruna. O koca gövdenin ona ne yararı var? Ne yapacak onunla?'

"Felicie eğilip cam kırıklarını topladı.

"Bir şarkının nakaratını söylercesine tekdüze bir sesle, 'Söylediklerini umursamıyorum,' dedi. 'Ne önemi var ki? Ben saygın bir kızım. Ama o! Çok yakında arafın ateşiyle tanışacak. Ben inançlı bir Hristiyan'ım, bunun için de bir şey demiyorum.'

"Annette, 'Sen benden hep nefret ettin,' diye bağırdı. 'Hep nefret ettin benden. Ah! Ama yine de seni etkiliyorum. Hatta şimdi bile sana her istediğimi yaptırabilirim. Şimdi senden bunu istesem, önümde otların üzerinde yere diz çökersin.'

"Felicie, 'Saçmalıyorsun,' dediyse de endişeliydi.

"'Evet, evet Felicie, bu isteğimi yapacaksın. Yapacaksın. Beni memnun etmek için. Haydi diz çök. Bunu senden ben istiyorum, ben Annette. Dizlerinin üstüne çök Felicie.'

"Felicie onun dediğini yaptı. Bunun nedeni Annette'in yalvaran sesi ve olağanüstü ikna yeteneği miydi yoksa daha derin bir neden miydi, bunu bilemiyorum. Felicie kollarını iki yana açarak, yüzünde boş ve aptal bir ifadeyle ağır ağır dizlerinin üstüne çöktü.

"Annette başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"'Şuna, şu aptal surata bakın! Ne kadar gülünç gözüküyor. Artık ayağa kalkabilirsin Felicie, teşekkür ederim. Bana somurtmanın bir yararı yok. Ben senin hanımınım. Söylediğimi yapmak zorundasın.'

"Annette bitkin halde kendini yastıkların üstüne bıraktı. Felicie tepsiyi aldı ve ağır ağır uzaklaştı. Bir ara omzunun üzerinden arkaya baktı, gözlerindeki kin pırıltısı beni ürküttü.

"Annette öldüğü zaman ben orada değildim. Ama söylendiğine göre ölümü korkunç olmuştu. Yaşama dört elle sarılmıştı. Ölüme karşı delicesine savaşmıştı. Tekrar tekrar, 'Ölmeyeceğim, beni anlıyor musunuz? Ölmeyeceğim, yaşayacağım..' diye inlemişti.

"Altı ay sonra onu görmeye gittiğimde Bayan Slater bana bunları anlattı.

"'Zavallı Raoul,' dedi sevecen bir tavırla. 'Ona âşıktın, değil mi?'

"'Onu hep, hep sevdim. Daima! Ama ona ne gibi bir yararım olabilirdi ki? Neyse, kapatalım bu konuyu. O öldü. O kadar parlak, o kadar yaşam doluydu ki..'

"Bayan Slater anlayışlı bir kadındı. Başka konulardan bahsetti. Felicie için kaygılandığını söyledi. Kız bir bunalım geçirmişti ve o zamandan beri tavırları çok tuhaflaşmıştı.

"Bayan Slater kısa bir duraksamadan sonra, 'Biliyor musun, Felicie piyano çalmayı öğreniyor,' dedi.

"Bilmiyordum. Bunu duymak beni çok şaşırtmıştı. Felicie piyano çalmayı öğreniyordu! Onun notaları birbirinden ayırt etmeyi bile başaramayacağından emindim.

"Bayan Slater, 'Yetenekli olduğunu söylüyorlar,' diye ekledi. 'Bunu aklım almıyor. Sen de biliyorsun Raoul, onun hep geri zekâlı olduğunu düşünmüşümdür. Senin de aynı fikirde olduğundan eminim.'

"Bunu başımla onayladım.

"Bayan Slater, 'Bazen o kadar tuhaf davranıyor ki, hayretler içinde kalıyorum, ne düşüneceğimi bilemiyorum,' dedi.

"Birkaç dakika sonra müzik odasına girdim. Felicie piyanonun başındaydı. Annette'in Paris'te söylediği şarkının melodisini çalıyordu. Tüylerimin diken diken olduğuna inanın beyler. İçeri girdiğimi duyunca birden ara verip bana baktı. Gözlerinden alay ve zekâ fışkırıyordu. Bir an sandım ki... Her neyse ne düşündüğümü size söylemeyeceğim.

"Felicie, '*Tiens!*'[1] dedi. 'Demek sizsiniz, *Bay* Raoul.'

"Size adımı söyleyiş şeklini anlatamayacağım. Annette için hep Raoul olmuştum. Felicie ise birer yetişkin olarak karşılaştığımızda bana daima *Bay* Raoul diye hitap etmişti. Ama şimdi bunu söyleyiş biçimi çok farklıydı, hafifçe vurguladığı *Bay* sözcüğünü sanki çok komik buluyordu.

"'Bugün çok farklı görünüyorsun Felicie,' diye kekeledim.

"Düşünceli düşünceli, 'Öyle mi?' dedi. 'Bu çok tuhaf. Ama o kadar ciddi olma Raoul, sana bundan sonra yalnızca Raoul diyece-

(1) (Fr.) İşe bakın!

ğim, sonuçta biz birlikte büyümedik mi? Yaşam gülmek içindir. Biraz da zavallı Annette'ten bahsedelim, ölen ve gömülen Annette'ten. Merak ediyorum, şimdi acaba arafta mı, değil mi? Değilse nerede?"

"Birden bir şarkı mırıldanmaya başladı. Şarkı ahenk açısından kusurluydu, ama sözleri dikkatimi çekti.

"'Felicie,' diye haykırdım. 'Yoksa İtalyanca da mı konuşuyorsun?'

"'Niçin konuşmayayım Raoul? Belki de göründüğüm kadar aptal değilimdir.' Felicie şaşkınlığıma bakarak güldü.

"'Anlayamıyorum,' diye geveledim.

"'Sana anlatayım. Kimse bundan kuşkulanmıyor, ama ben aslında çok iyi bir aktrisim. Birçok rolde oynayabilirim, hem de çok iyi oynarım.'

"Kız yine güldü ve ben onu durduramadan odadan dışarıya kaçtı.

"Gitmeden önce onu bir kez daha gördüm. Bir koltukta uyuyordu. Horluyordu. Durup onu seyrettim. Etkilenmiş ama aynı zamanda tiksinmiştim. Birdenbire irkilerek uyandı. Donuk ve cansız bakışları benimkilerle karşılaştı.

"'Bay Raoul,' diye mırıldandı.

"'Evet, Felicie, ben artık gidiyorum,' dedim. 'Buradan ayrılmamdan önce bana piyano çalar mısın?'

"'Ben mi? Piyano mu çalacağım? Benimle alay mı ediyorsunuz Bay Raoul?'

"'Bana bu sabah bana piyano çaldığını anımsamıyor musun?'

"Felicie başını salladı.

"'Ben mi çaldım? Benim gibi zavallı bir kız nasıl piyano çalabilir ki?'

"Düşünür gibi konuşmasına bir dakika ara verdi, sonra yanına yaklaşmamı işaret etti.

"'Bay Raoul, bu evde tuhaf şeyler oluyor,' dedi. 'Üzerinizde oyunlar oynuyorlar. Saatleri ileri geri alıyorlar. Evet evet, ne dediğimi biliyorum. Ve hepsini yapan o.'

"'Kim?' diye sordum.

"'Annette tabii. O çok kötü. Yaşarken bana hep eziyet ediyordu. Şimdi öldü, ama öbür dünyadan bana işkence etmeye geliyor.'

"Hayretle Felicie'ye baktım. Dehşetin doruğundaydı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşmişti.

"'Çok kötü o. Bakın söylüyorum size, o çok kötü. Ağzınızdan lokmanızı, sırtınızdan giysinizi, *vücudunuzdan ruhunuzu* alabilir...'

"Birden koluma yapıştı.

"'Bakın, size söylüyorum, korkuyorum. Sesini duyuyorum, ama kulağımın içinde değil, kulağımda değil! Şurada, beynimin içinde!' Alnına vurdu. 'Beni bedenimden atacak, tamamen atacak.' O zaman ben ne yapacağım, ne olacağım?'

"Sesi feryat halini almıştı. Gözlerindeki ifade köşeye sıkıştırılmış panik halindeki vahşi bir hayvanınkinden farksızdı...

"Birden gülümsedi. Tatlı bir gülümsemeydi bu. Ama beni ürperten bir sinsilik vardı bu gülümsemede.

"'Başka çare kalmazsa benim ellerim çok güçlüdür Bay Raoul, hem de çok güçlü.'

"O zamana kadar Felicie'nin ellerine dikkat etmemiştim. Şimdi onlara bakınca elimde olmayarak ürperdim. Kısa, kalın ve Felicie'nin de dediği gibi son derece güçlü parmaklar... Nasıl midemin bulandığını anlatamam. Babası Felicie'ninkiler gibi ellerle boğmuş olmalıydı annesini...

"Bu, Felicie Bault'u son görüşüm oldu. Kısa bir süre sonra yurtdışına, Güney Amerika'ya gittim. Felicie'nin ölümünden iki yıl sonra buraya döndüm. Gazetelerde onun yaşamı ve ölümü hakkında bir şeyler okumuştum, ama ayrıntılarını bu gece sizlerden duydum.

Felicie 3 ve Felicie 4'ü merak ediyorum. Fakat biliyorsunuz, o çok iyi bir aktristi!"

Tren birden yavaşladı. Köşede oturan adam doğruldu, paltosunun düğmelerini iliklediği.

Avukat öne uzanarak, "Sizin bu konudaki düşünceniz ne?" diye sordu.

Rahip Parfitt, "İnanmak zor," diye başladı, ama arkasını getirmedi.

Doktor hiçbir şey söylemedi, dikkatle Raoul Letardeau'yu süzüyordu.

Fransız kayıtsızca Felicie'nin sözlerinden bir alıntı yaptı: "*Sırtınızdan giysilerinizi, vücudunuzdan ruhlarınızı.*" Arkasından ayağa kalktı. "Size söylediğim gibi, Felicie Bault'un öyküsü aynı zamanda Annette Ravel'in öyküsüdür. Siz onu tanımadınız beyler. Ama ben onu tanıyordum. *O, yaşama tapıyordu...*"

Trenden atlamaya hazır, eli kapının üstünde olan yolcu birden döndü ve eğilerek Rahip Parfitt'in göğsüne dokundu.

"Doktor biraz önce bütün bunların..." Eliyle yeniden rahibin karnına vurdu. Rahip yüzünü ekşitti. "Yalnızca bir konut olduğunu söyledi. Şimdi söyleyin bana, evinizde bir hırsız bulsanız ne yapardınız? Onu vururdunuz, değil mi?"

Rahip, "Hayır," diye bağırdı. "Kesinlikle hayır! Yani bu ülkede olmaz."

Ama son sözleri boşuna söylemişti. Kompartımanın kapısı gürültüyle kapandı.

Rahip, avukat ve doktor yalnız kalmışlardı. Dördüncü köşe boştu.

Dört

S.O.S

"S.O.S" ilk kez Şubat 1926'da *Grand Magazin'de* yayımlanmıştır.

Bay Dinsmead beğeniyle, "Ah!" dedi.

Birkaç adım geri gitti ve yuvarlak masayı, onaylayan bakışlarla inceledi. Şöminedeki alevlerin parıltısı beyaz, kaba keten örtüsünü, çatal bıçak ve diğer sofra takımlarını ışıldatıyordu.

Bayan Dinsmead tereddütle, "Her şey, her şey hazır mı?" diye sordu. Ufak tefek, solgun bir kadıncağızdı. Soluk bir yüzü, geriye doğru taranmış seyrek saçları ve sinirli hareketleri vardı.

Kocası abartılı bir nezaketle, "Her şey hazır," dedi.

Düşük omuzlu ve geniş kırmızı yüzlü, iriyarı bir adamdı. Kalın, gür kaşları, domuzu andıran küçük gözleri ve kıldan yoksun kocaman bir çenesi vardı.

Bayan Dinsmead fısıltıdan farksız bir sesle, "Limonata?" diye sordu.

Kocası hayır anlamında başını salladı.

"Çay. Her açıdan çok daha iyi. Havaya baksana, yağmur, fırtına... Böyle bir akşamda, yemekte bir fincan sıcak çaydan daha iyisi olamaz."

Orta yaşlı adam muzip bir tavırla göz kırptı ve yeniden masayı gözden geçirdi.

"Yumurta, soğuk sığır eti konservesi, ekmek ve peynir; iyi bir akşam yemeği için benim tercihim bu. Annesi, haydi gidip bunları hazırla. Charlotte mutfakta sana yardım etmek için bekliyor."

Bayan Dinsmead ayağa kalkıp örgüsünün yününü dikkatle topladı.

"Charlotte giderek güzelleşiyor," diye mırıldandı. "Hem tatlı hem güzel."

Bay Dinsmead, "Ah," dedi. "O, annesinin bir kopyası! Haydi, git artık, daha fazla zaman kaybetmeyelim."

Bir yandan da kendi kendine bir melodi mırıldanarak bir iki dakika kadar odanın içinde dolaştı. Bir ara pencereye yaklaşarak dışarıya baktı.

"Berbat bir hava," diye mırıldandı. "Bu gece konuğumuz olacağını pek sanmıyorum."

Sonra odadan çıktı.

Yaklaşık on dakika sonra Bayan Dinsmead bir tabak dolusu sahanda yumurtayla içeri girdi. Kalan yemekleri taşıyan iki kızı da onu izledi. Bay Dinsmead'le oğlu Johnnie onların ardından odaya girdiler. Ailenin babası masanın başındaki yerine geçti.

Bay Dinsmead, "Tanrım verdiğin nimetlere..." diye başlayan duasını, "Konserve gıdaları icat edene şükürler olsun," diyerek tamamladı. "Eğer konserve yiyecekler olmasaydı, kasap haftalık ziyaretini unuttuğunda en yakın yerleşim yerine kilometrelerce uzaktaki evimizde biz ne yapardık, bunu gerçekten bilmek isterdim."

Orta yaşlı adam konserve eti özenle kesmeye girişti.

Kızı Magdalen biraz sinirli bir tavırla, "Bu dağ başında, her yerden bu kadar uzak ve ıssız bir yerde ev inşa etmek kimin aklına geldi acaba?" diye söylendi. "Evdekiler dışında bir tek insan görmediğimiz günler oluyor."

Babası, "Evet," diye doğruladı. "Kimseleri görmüyoruz."

Charlotte, "Burayı almak nereden aklınıza geldi, hiç anlayamıyorum baba," dedi.

"Anlamıyorsun, öyle mi kızım? Benim de kendime göre nedenlerim vardı, kendime göre nedenlerim."

Kaçamak bakışlarla karısını süzdü, ama Bayan Dinsmead kaşlarını çattı.

Charlotte, "Bu ev üstelik tekinsiz," dedi. "Bana dünyaları verseler burada yalnız tek bir gece geçirmem."

"Saçmalama," dedi babası. "Ben burada hiçbir şey görmedim. Ya sen? Gördün mü? Haydi, bırak bunları."

"Belki *görmediniz*, ama..."

"Ama ne?"

Charlotte yanıt vermedi, ama hafifçe ürperdi. Yağmur sert rüzgârla birlikte dalga dalga camlara çarpıyordu. Bayan Dinsmead elindeki kaşığı bir çınlamayla tepsinin içine düşürdü.

Bay Dinsmead, "Yoksa senin de mi sinirlerin bozuk?" diye sordu. "Fırtınalı bir gece, hepsi bu. Merak etmeyin, burada ocağımızın başında güvendeyiz, dışarıdan gelebilecek hiç kimse bizi rahatsız edemeyecektir. Birinin gelmesi ise mucize olur. Mucize diye bir şeyin olmadığını da biliyoruz." Kendi kendini tatmin etmek istercesine ekledi. "Evet, mucize diye bir şey yoktur."

Tam bu sözcükler ağzından çıkmıştı ki birden kapı çaldı. Bay Dinsmead oturduğu yerde donakaldı.

"Bu da kim?" diye homurdandı. Ağzı açık kalmıştı.

Bayan Dinsmead iniltiden farksız küçük bir çığlık attı ve atkısına sarındı. Magdalen'in yüzüne renk gelmişti. İleri doğru eğilip babasıyla konuştu.

"Mucize gerçekleşti," dedi. "Gelen her kimse içeri alsanız iyi olacak."

* * *

Mortimer Cleveland yirmi dakika önce bardaktan boşanır gibi yağan yağmurun altında, siste arabasını inceliyordu. Büyük bir şanssızlıktı bu. Kötü talih! Arabasının lastiklerinden ikisi on dakika içinde peşi sıra patlamıştı. Sonuçta en yakın yerleşim alanından kilometrelerce uzakta, çıplak Wiltshire tepelerinin ortasındaki bu ıssız yerde yapayalnız kalmıştı. Gece bastırmak üzereydi, yakınlarda ise sığınabileceği hiçbir yer yoktu. Kestirme yola sapmanın cezasıydı bu! Anayoldan ayrılmasaydı ne oldurdu sanki! Şimdi bir tepenin eteğindeki bu toprak yolda tıkılıp kalmıştı. Arabasını daha ileri götürmesi imkânsızdı ve yakınlarda bir köy olup olmadığını bile bilmiyordu.

Şaşkın halde etrafına bakınırken ilerideki tepenin yamacında bir ışık fark eder gibi oldu. Sis ışığı hemen kararttıysa da, sabırla bekledi ve çok geçmeden tekrar gördü. Bir anlık duraksamadan sonra arabayı bırakarak tepeye doğru tırmanmaya başladı.

Çok geçmeden sisten kurtuldu ve ışığın küçük bir evin penceresinden sızdığını fark etti. Sonunda sığınacak bir yer bulmuştu. Mortimer Cleveland, onu geriye itmeye çalışan rüzgâra ve şiddetli yağmura karşı koymak için başını eğerek adımlarını sıklaştırdı.

Çoğu insan adını ve başarılarını duymamış olsa bile, Cleveland kendi alanında ünlü ancak ününün ve başarılarının farkında değilmiş gibi davranan alçakgönüllü biriydi. Akıl hastalıkları konusunda otorite olduğu gibi bilinçaltı konusunda iki mükemmel ders kitabı yazmıştı. Aynı zamanda Parapsikoloji Araştırma Kurulu'nun üyesiydi; kendi araştırma alanı ve teorileriyle bağdaştığı çerçevede doğaüstü bilimler okulunun da öğrencisiydi.

Doğası gereği bulunduğu ortama karşı duyarlı biriydi, bilinçli bir şekilde çalışarak bu doğal yeteneğini daha da geliştirmişti. Sonunda küçük eve ulaşıp kapısını vurduğu sırada içinde garip bir heyecan duyuyordu, sanki tüm duyuları keskinleşmişti.

İçeriden gelen mırıltıları duyuyordu. Kapıyı vurmasıyla birlikte ani bir sessizlik olmuş, sonra bir sandalyenin geriye itildiği

duyulmuştu. Çok geçmeden on beş yaşlarında bir erkek çocuğu tarafından kapı hızla açıldı. Cleveland, çocuğun omzunun üzerinden içerideki sahneye baktı.

İçeride gördüğü manzara ona bir Flaman ressamın tablosunu anımsatmıştı. Yemek için hazırlanmış yuvarlak bir masanın etrafında oturan aile bireyleri, bir iki titrek mum ve ortama hoş bir ışık yayan şöminedeki ateş. İrikıyım bir adam olan baba masanın bir başında oturuyordu; ürkek yüzlü, ufak tefek, saçları ağarmış bir kadın olan anne ise onun karşısında yerini almıştı. Cleveland'ın tam karşısında, yüzü kapıya dönük genç bir kız vardı. Şaşkın gözlerle Cleveland'a bakıyordu. Fincanı dudaklarına doğru götürürken eli havada kalmıştı.

Cleveland ilk bakışta onun ender rastlanır güzellikte bir kız olduğunu fark etti. Kızıla çalan altın rengindeki saçları yüzünü bir hale gibi çevrelemişti; birbirinden oldukça ayrık, hoş, berrak gri gözleri vardı. Erken dönem İtalyan Madonna'larının ağzına ve çenesine sahipti.

Odada bir anlık ölüm sessizliği yaşandı. Hemen arkasından Cleveland içeriye girerek başına gelenleri anlattı. Öyküsünü tamamladığında yine anlaşılması zor bir sessizlik oldu. Sonunda baba ayağa kalkabildi.

"İçeri buyurun, beyefendi. Adınızın Cleveland olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

Mortimer, "Evet, adım bu," dedi gülümseyerek.

"Ah, evet, buyurun Bay Cleveland. Dışarıda kalınacak hava değil. Ateşe yaklaşın. Sen de kapıyı kapar mısın Johnnie? Bütün gece orada duracak değilsin herhalde?"

Cleveland daveti kabul ederek ateşin yanındaki tahta tabureye oturdu. Adı Johnnie olan çocuk kapıyı kapadı.

Ev sahibi, "Adım Dinsmead," dedi. Şimdi son derece nazik ve güler yüzlüydü. "Bu hanımım, bunlar da iki kızım, Charlotte ve Magdalen."

Cleveland arkası dönük oturan kızın yüzüne ilk kez baktı ve tamamen farklı duran kızın da kardeşi kadar güzel olduğunu gördü. Çok esmerdi, mermer gibi pürüzsüz bir teni, zarif ama hafif kemerli bir burnu ve ciddi ifadeli bir ağzı vardı. Yalın bir güzellikti bu, donuk, sert hatta tehditkâr. Babasının takdimine hafifçe başını eğerek karşılık vermişti. Mortimer'e büyük bir dikkatle bakıyordu. Sanki adamı ölçüp biçiyor, kafasında bir yere yerleştirmeye çalışıyordu.

"Bir şey içer miydiniz Bay Cleveland?"

"Teşekkür ederim," dedi Mortimer. "Bir fincan çay çok makbule geçer."

Bay Dinsmead kısa bir duraksamanın ardından masadaki beş fincanı aldı ve içindekileri bir kâsenin içine boşalttı.

"Bu çay soğuk," dedi. "Bize taze çay demle, olur mu anne?"

Bayan Dinsmead hemen yerinden kalktı ve çaydanlığı alarak gitti. Mortimer, odadan uzaklaştığı için kadının sevindiği gibi bir hisse kapıldı.

Taze demlenmiş çay çok geçmeden geldi ve beklenmedik konuk ikrama boğuldu.

Bay Dinsmead durmadan konuşuyordu. İçten, güler yüzlü ve konuşkandı. Yabancıya kendisi ile ilgili her şeyi anlattı. Kısa zaman önce kendini inşaat müteahhitliğinden emekliye ayırmıştı. Evet, işleri kârlıydı. O ve eşi biraz kır havası almak istemişlerdi, daha önce hiç kent dışında yaşamamışlardı. Ancak bunun için yılın kötü bir mevsimini seçmişlerdi; ekim ve kasım aylarını. Ama beklemek istememişlerdi. "Biliyorsunuz işte, hayat hiç belli olmuyor." Bu düşünceyle küçük evi satın almışlardı. Herhangi bir yere en az on üç kilometre, kasaba ya da köy denilebilecek bir yere ise en az otuz kilometre uzaklıktaydılar. Hayır, hiçbir şikâyetleri yoktu. Kızlar için sıkıcı olabilirdi, ama kendisi ve anne buradan hoşlanıyordu.

Bay Dinsmead'in hiç durmadan konuşması Mortimer'i adeta ipnotize etmişti. Bu evde sıradan bir aile hayatından başka bir şey

yoktu. Yine de Mortimer içeriye şöyle bir göz attığı anda bir şeyler hissetmişti; bir gerginlik, içerideki beş kişinin birinden yayılan gerilim. Ama hangisinden? İşte bunu bilemiyordu. Saçmalıyordu, sinirleri bozuktu, aptallıktan başka bir şey değildi bu düşünce. Onun birdenbire ortaya çıkması karşısında şaşırmışlardı, o kadar!

Mortimer gece kalmak konusunda ağız aradı ve isteği olumlu karşılandı.

"Burada bizimle kalmalısınız Bay Cleveland. Kilometrelerce gitseniz bile kalacak başka bir yer bulamazsınız. Size bir yatak odası verebiliriz, pijamalarım size biraz bol olsa bile, hiç yoktan iyidir. Kendi giysileriniz de sabaha kadar kurur."

"Çok naziksiniz."

Evin sahibi içtenlikle, "Kesinlikle öyle düşünmeyin," dedi. "Biraz önce de söylediğim gibi, dışarıda kalınacak bir hava değil. İnsan böyle bir havada köpeğini bile dışarıda bırakamaz. Magdalen, Charlotte, yukarı çıkıp odayı hazırlayın."

İki kız odadan çıktılar. Mortimer çok geçmeden onların yukarıda gidip geldiklerini duydu.

Mortimer, "Kızlarınız gibi iki güzel genç bayanın burayı sıkıcı bulmalarına hak verebiliyorum," dedi.

Bay Dinsmead babalık gururuyla, "İkisi de çok güzel, değil mi?" dedi. "Annelerine de bana da çekmemişler. Karıkoca sıradan, kaba saba tipleriz, ama birbirimize çok bağlıyız Bay Cleveland. Öyle değil mi Maggie?"

Bayan Dinsmead tatlı tatlı gülümsedi. Yeniden örgü örmeye başlamıştı. Şişleri hızla gidip geliyordu.

Çok geçmeden odanın hazır olduğu bildirildi. Mortimer bir kez daha teşekkür ettikten sonra artık yatmak istediğini belirtti.

Birdenbire ev hanımlığı görevini anımsayan Bayan Dinsmead, "Yatağa sıcak su şişesi koydunuz mu?" diye sordu.

"Evet anne, iki tane."

Dinsmead, "Güzel," dedi. "Haydi kızlar, konuğumuzla birlikte yukarı çıkın ve başka bir istediği olup olmadığına bakın."

Magdalen öne geçti, mumu yukarıda tutuyor, diğerlerine de ışık sağlıyordu. Charlotte ise arkadan geliyordu.

Oda eğimli çatısıyla küçük ve oldukça sevimli bir yerdi. Yatak düzgün bir şekilde yapılmıştı ve rahat görünüyordu; sanki konuğun hemen yatmasını bekliyordu. Odada yatak dışında birkaç parça tozlu, eski maun möble vardı. Lavabonun içinde bir teneke sıcak su duruyordu, sandalyenin koluna oldukça büyük, pembe bir pijama bırakılmıştı.

Magdalen pencereye yürüyerek iyice kapatıldığından emin olmak için kontrol etti. Charlotte da konuğun elini yüzünü yıkaması için gerekenlerin tamam olup olmadığını gözden geçirdi.

Daha sonra ikisi de kapının eşiğinde durdular.

"İyi geceler Bay Cleveland. Başka bir ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim Bayan Magdalen. Size çok zahmet verdiğim için bağışlayın. İyi geceler."

"İyi geceler."

İki kız odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapadılar. Mortimer Cleveland nihayet yalnız kalmıştı. Ağır ağır soyundu. Bir yandan da düşünüyordu. Bay Dinsmead'in pembe pijamalarını giydikten sonra kendi ıslak giysilerini toplayarak ev sahibinin dediği gibi kapının dışına bıraktı. Aşağıdan Dinsmead'in gür ses duyuluyordu.

Bu ne kadar konuşkan bir adamdı! Tuhaftı, ama zaten bütün ailede bir tuhaflık vardı. Gerçekten öyle miydi, yoksa hayal gücü Mortimer'e oyun mu oynuyordu?

Yavaşça odaya döndü ve kapısını kapadı. Dalgın dalgın yatağın yanında durmuş, düşünüyordu. Sonra birden irkildi.

Yatağın yanındaki maun masanın üstü toz içindeydi. Tozların içine okunaklı bir biçimde üç harf yazılmıştı: S.O.S.

Mortimer gözlerine inanamıyordu. Donup kalmıştı. Bu, tüm belirsiz kuşku ve önsezilerinde haklı olduğunu gösteriyordu. Yanılmamıştı. Bu evde yolunda gitmeyen bir şey vardı.

S.O.S. Bir imdat çağrısı. İyi de bu tozların içine bunu yazan parmaklar kimindi? Magdalen'in mi, yoksa Charlotte'un mu? İkisinin de odadan çıkmadan önce tam o noktada birkaç saniye durduklarını anımsıyordu. Hangisinin eli gizlice masaya uzanmış ve o üç harfi yazmıştı?

İki kızın yüzleri gözünde canlandı. Magdalen esmer ve soğuk, Charlotte ise ilk gördüğü andaki gibi, şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleri, bakışlarındaki akıl almaz derinlikle...

Mortimer kapıyı yeniden açtı. Bay Dinsmead'in gür sesi artık duyulmuyordu. Ev sessizliğe gömülmüştü.

Mortimer Cleveland düşündü.

"Bu gece hiçbir şey yapamam. Yarın, belki... Göreceğiz."

Mortimer Cleveland erkenden uyandı. Oturma odasına indi ve bahçeye çıktı. Yağmurdan sonra serin ve güzel bir sabahtı. Bir başkası daha erken kalkmıştı. Charlotte bahçenin alt tarafında parmaklığa dayanmış, tepelere bakıyordu. Genç kızın yanına doğru yürürken Mortimer kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Mesajı yazanın Charlotte olduğunu düşünüyordu. Mortimer'in yaklaştığını fark eden genç kız dönerek ona iyi sabahlar diledi. Bakışları net ve çocuksuydu, hiçbir gizli anlam içermiyordu.

Mortimer gülümseyerek, "Size de günaydın," dedi. "Dün geceye göre ne kadar farklı bir hava, değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

Mortimer hemen yakınındaki bir ağaçtan ince bir dal kopardı. Bununla ayağının dibindeki gevşek kumlu toprağa bir şeyler çizmeye başladı. Önce bir S, sonra bir O, ardından da bir S çizdi. Bunu yaparken gözlerini genç kızdan ayırmıyordu. Ama bu kez de kızın bakışından bir anlam çıkaramadı.

Sonra birden, "Bu harflerin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Charlotte kaşlarını çattı.

"Tehlike durumunda gemilerin gönderdiği işaret, değil mi?" diye sordu.

Mortimer ona hak verdiğini belirtti.

"Dün gece biri yatağımın yanındaki masanın üstüne bu harfleri çizmiş. Sizin yazmış olabileceğinizi düşünmüştüm."

Charlotte gözlerini kocaman açarak şaşkın şaşkın baktı.

"Ben mi? Oh, hayır."

Yanılmıştı. Mortimer büyük bir hayal kırıklığı duydu. Oysa o kadar emindi ki! İçgüdülerinin onu bu denli yanıltması çok enderdi.

"Emin misiniz?" diye sordu ısrarla.

"Evet, tabii."

Birlikte ağır ağır eve doğru yürüdüler. Charlotte'un aklı bir şeye takılmış gibiydi. Mortimer'in sorularına rasgele yanıtlar veriyordu.

Birden alçak, telaşlı bir sesle, "Şey, bana o harfleri, yani 'S.O.S.' harflerini sormanız çok tuhaf..." dedi. "Tabii ki onları yazan ben değilim, ama yazabilirdim."

Mortimer durup genç kıza baktı.

Charlotte hızla ekledi.

"Biliyorum, bu aptalca gelebilir, ama çok korkmuştum, ölesiye korkuyordum. Sonra dün gece siz çıkıp geldiniz; bu sanki, sanki bir şeye yanıttı."

Mortimer hemen, "Neden korkuyordunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?"

"Bence, bu ev... Buraya gelişimizden beri giderek büyüyor, büyüyor. Herkes bir şekilde farklı görünüyor. Babam, annem, Magdalen, hepsi faklı görünüyorlar."

Mortimer hemen konuşmadı. O daha ağzını açmadan Charlotte ekledi.

"Bu evin perili olduğunun söylendiğinden haberiniz var mı?"

"Nasıl yani?" Mortimer'in merakı uyanmıştı.

"Evet, burada bir adam karısını öldürmüş, yıllar önce. Bunu ancak buraya taşındıktan sonra öğrendik. Babam hayalet diye bir şey olmadığını söylüyor, ama ben, bilemiyorum."

Mortimer hızla düşünüyordu.

Ciddi bir ifadeyle, "Söyleyin," dedi. "O cinayet dün kaldığım odada mı işlenmişti?"

Charlotte, "Orasını bilmiyorum," dedi.

Mortimer kendi kendine, "Acaba?" diye mırıldandı. "Evet, bu olabilir."

Charlotte'un hiçbir şey anlamadığı bakışlarından belli oluyordu.

Mortimer nazikçe, "Bayan Dinsmead, hiç sizde biraz medyumluk olduğundan kuşkulandınız mı?"

Genç kız ona bakakaldı.

Mortimer hemen açıkladı.

"Bildiğinizi düşünüyorum. Sanırım dün gece S.O.S yazdığınızı biliyorsunuz. Tabii ki tamamen bilinçsiz olarak. Bir suç atmosferde iz bırakır. Sizin gibi duyarlı bir zihin de bunu algılayıp tıpkı sizin gibi davranabilir. Kurbanın duygularını ve izlenimlerini yeniden oluşturdunuz. Belki cinayete kurban giden *kadın* da yıllar önce aynı masanın üstüne S.O.S yazmıştı. Siz de dün gece bilinçsizce onun bu hareketinin aynısını yaptınız."

Charlotte'un yüzü aydınlandı.

"Anlıyorum," dedi. "Demek sizce durumun açıklaması bu."

O sırada evden biri seslenince genç kız, Mortimer'i bahçedeki patikada bir aşağı bir yukarı yürürken bırakıp içeri girdi. Mortimer düşünüyordu: Kendisinin ileri sürdüğü bu sav onu tatmin etmiş miy-

di? Bildiği kadarıyla tüm olguları kapsıyor muydu? Bir gece önce eve girdiği zaman hissettiği gerginliği açıklıyor muydu?

Belki... Ama yine de birden ortaya çıkışının dehşete benzer bir hava yarattığı hissinden kurtaramıyordu kendini.

"Psişik açıklamalara kapılmamalıyım," dedi kendi kendine. "Bu Charlotte için geçerli olabilir, ama ötekiler için değil. Gelmem Johnnie dışında hepsini son derece rahatsız etti. Sorun her ne ise, Johnnie bunun dışında."

Bundan kesinlikle emindi, bu kadar emin olması tuhaftı, ama öyle hissediyordu.

O sırada Johnnie evden çıktı ve Mortimer'e yaklaştı.

"Kahvaltı hazır," dedi. "İçeri geliyor musunuz?"

Çocuğun parmaklarının leke içinde olması dikkatini çekti. Johnnie onun bakışını fark etti ve pişman pişman gülümsedi.

"Sürekli olarak kimyasal maddelerle uğraşıyorum da," dedi. "Babam buna deli oluyor. Benim inşaat işine girmemi istiyor, ama ben kimya ile uğraşmak ve araştırma yapmak istiyorum."

O sırada Bay Dinsmead hemen önlerindeki pencerede belirdi. Her zamanki gibi şen, konuşkan ve güler yüzlüydü. Onu görünce Mortimer'in güvensizliği ve husumeti yeniden uyandı. Bayan Dinsmead ise sofradaki yerine oturmuştu bile.

Tekdüze bir sesle Mortimer'e, "Günaydın," dedi. Mortimer bir kez daha onun, her nedense, kendisinden korktuğunu hissetti.

Sonunda Magdalen de geldi. Konuğu başıyla kısaca selamladıktan sonra onun karşısındaki yere geçti.

"İyi uyudunuz mu?" diye sordu birden. "Yatağınız rahat mıydı?"

Bu arada ciddi bakışlarla Mortimer'i süzüyordu. Mortimer cevaben nazikçe onayladığında genç kızın yüzünde hayal kırıklığına benzer bir ifade belirdiğini fark etti. Magdalen acaba onun nasıl bir yanıt vermesini bekliyordu?

Mortimer ev sahibine döndü.

"Gördüğüm kadarıyla sizin delikanlı kimyayla ilgileniyor," dedi.

O an bir şangırtı duyuldu. Bayan Dinsmead elindeki çay fincanını düşürmüştü.

Kocası, "Hadi ama Maggie, hadi ama," dedi.

Mortimer'e adamın sesinde bir uyarı varmış gibi gelmişti. Bay Dinsmead konuğuna dönerek inşaat işinin avantajlarından söz etti ve gençlerin başlarına buyruk olmalarını engellemek gerektiğini ileri sürdü.

Mortimer sabah kahvaltısından sonra yalnız başına bahçeye çıkarak bir sigara yaktı. Bu evden ayrılma zamanı gelmişti. Fırtınalı bir gecede oraya sığınması, bir gece misafir olması normaldi, ama geçerli bir neden olmadığı sürece bunu uzatmak çok zordu. Nasıl bir bahane ileri sürebilirdi? İçinden oradan ayrılmak gelmiyordu.

Bunları düşüne düşüne yürürken evin arka tarafına giden patikaya saptı. Ayakkabılarının tabanları kauçuk kaplı olduğu için hemen hemen hiç gürültü yapmıyordu. Mutfak penceresinin önünden geçerken Bay Dinsmead'in sesini duydu ve adamın söyledikleri hemen ilgisini çekti.

"Bu çok büyük bir para."

Bayan Dinsmead yanıt verdi ama ses tonu çok hafif olduğu için Mortimer onun ne söylediğini duyamadı. Bay Dinsmead'in yanıtını ise duyabildi.

"Avukat 60.000 sterline yakın olduğunu söyledi."

Mortimer'in karıkocanın konuşmasına kulak misafiri olmak gibi niyeti yoktu, ama ağır ağır geri çekilmekten kendini alamadı. Para duruma açıklık getiriyordu. Şöyle ya da böyle 60.000 sterlin sözkonusuydu, bu ise konuyu belirginleştiriyor, ama bir o kadar da çirkinleştiriyordu.

O sırada Magdalen evden çıktı ama babası seslenince yeniden içeri girdi.

Biraz sonra Dinsmead konuğunun yanına geldi.

Nazikçe, "Çok güzel bir sabah, değil mi?" dedi. "Umarım arabanız dünkü fırtınada çok fazla zarar görmemiştir."

Mortimer, "Ne zaman gideceğimi öğrenmek istiyor," diye düşündü.

Ev sahibine konukseverliğinden dolayı bir kez daha teşekkür etti.

Adam, "Hiç önemi yok, bir şey değil," dedi.

Magdalen'le Charlotte evden birlikte çıktılar ve biraz uzaktaki bir banka doğru kol kola yürüdüler. Biri siyah, diğeri sarı saçlı iki kafa hoş bir tezat oluşturuyordu.

Mortimer birden, "Kızlarınız birbirlerine hiç benzemiyorlar Bay Dinsmead," dedi.

Dinsmead tam o sırada piposunu yakıyordu. Bileğinin ani bir hareketiyle kibriti düşürdü.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi. "Evet, haklı olabilirsiniz."

Mortimer birden içine doğan bir esinle, "Ama tabii ki ikisi de öz kızınız değil," dedi.

Dinsmead'in dikkatle kendisine baktığını, bir an duraksadığını ama sonra karar verdiğini fark etti.

Dinsmead, "Çok zekisiniz," dedi. "Haklısınız, biri sokağa terk edilmiş bir çocuk, onu bebekken evimize aldık ve kendi kızımız gibi büyüttük. Bunu bilmiyor, ama yakında öğrenmek zorunda kalacak." Dinsmead iç geçirdi.

Mortimer, "Bir miras meselesi mi?" diye sordu.

Dinsmead onu kuşkuyla süzdü.

Sonra birden, dürüst ve açık konuşmanın en doğrusu olduğuna karar vermiş olmalı ki, saldırgan bir tavır takındı.

"Bunu söylemeniz çok tuhaf," dedi.

Mortimer, "Buna telepati diyebiliriz," diyerek gülümsedi.

"Bakın durum şu. Anneye iyilik olsun diye onu yanımıza aldık, tabii makul bir bedel karşılığında. O sıra inşaat işine yeni başla-

mıştım. Birkaç ay önce gazetede bir ilan gözüme çarptı, sözkonusu çocuğun bizim Magdalen olabileceğini düşündüm. Avukatları görmeye gittim ve aramızda bir sürü görüşme geçti. Adamlar önce doğal olarak kuşkulandılar, ama şimdi artık her şey açıklığa kavuştu. Kızı gelecek hafta Londra'ya götüreceğim, tabii o şimdilik hiçbir şey bilmiyor. Anlaşıldığına göre babası zengin Yahudi işadamlarından biriymiş. Bir çocuğunun olduğunu ölümünden birkaç ay önce öğrenmiş. Onu bulmaları için bir sürü dedektif görevlendirmiş ve bulunduğu zaman verilmek üzere tüm servetini ona bırakmış."

Mortimer dikkatle dinliyordu. Bay Dinsmead'in öyküsünden kuşkulanması için bir neden yoktu. Böylece Magdalen'in esmer güzelliği de açıklanmış oluyordu, hatta belki soğuk, mesafeli duruşu da. Bununla birlikte öykü doğru olsa bile, arkasında açıklanmayan başka bir şeylerin olduğundan hiç kuşku yoktu.

Mortimer'in, karşısındaki adamın kuşkusunu uyandırmak gibi bir niyeti yoktu. Aksine bir kuşku uyandırdıysa bunu gidermeye çalışmalıydı.

"Çok ilginç bir öykü Bay Dinsmead," dedi. "Bayan Magdalen'i kutlarım. Büyük bir servetin vârisi olduğu gibi, çok da güzel bir kız. Önünde parlak bir gelecek var."

Dinsmead, "Orası kesin," diye onayladı. "Ayrıca Magdalen çok da iyi bir kızdır Bay Cleveland."

Adamın büyük bir içtenlikle konuştuğundan hiç kuşku yoktu.

Mortimer, "Neyse, sanırım artık gitmeliyim," dedi. "Konukseverliğiniz için size tekrar tekrar teşekkür etmek isterim Bay Dinsmead."

Mortimer ev sahibinin eşliğinde Bayan Dinsmead'le vedalaşmak için eve girdi. Kadın pencerenin önünde duruyordu, onlara arkası dönüktü. İçeri girdiklerini fark etmedi. Kocasının, "Bay Cleveland sana veda etmeye geldi," diyen neşeli sesini duyunca irkilerek hızla döndü ve bu arada elinde tuttuğu bir nesneyi yere düşürdü.

Mortimer bunu kadına vermek üzere yerden aldı. Bu, Charlotte'un yirmi beş yıl öncenin stilinde yapılmış bir minyatürüydü. Mortimer ev sahibine olduğu gibi kadına da konukseverliğinden dolayı teşekkür etti. Bu arada Bayan Dinsmead'in korku dolu bakışları ve gizlice kocasını süzdüğü de dikkatinden kaçmadı.

İki genç kız görünürde yoklardı, ama Mortimer onları sormak istemedi. Zaten kendine göre bir düşündüğü vardı ve bu düşüncesi kısa bir süre sonra doğrulanacaktı.

Gece arabasını bıraktığı yere doğru yolu yarılamıştı ki patikanın bir yanındaki çalılar aralandı ve Magdalen karşısına dikildi.

"Sizinle konuşmam gerekiyordu," dedi.

Mortimer, "Ben de sizi bekliyordum," dedi. "Dün gece odamdaki masanın üstüne S.O.S yazan sizdiniz, değil mi?"

Magdalen başıyla doğruladı.

Mortimer kibarca, "Neden?" diye sordu.

Kız ona arkasını dönerek bir çalının yapraklarını yolmaya başladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten bilmiyorum."

"Anlatın," diye ısrar etti Mortimer.

Magdalen derin bir soluk aldı.

"Ben gerçekçi bir insanımdır," diye söze başladı. "Hayaller kurmam, olmadık şeylere inanmam, kuruntularım yoktur. Sizin hayaletlere, ruhlara inandığınızı biliyorum. Ben inanmıyorum ama o evde tekin olmayan bir şeyler var." Dönüp tepenin yamacını işaret etti. "Orada gerçekten somut olarak yanlış bir şey var ve bu yalnızca geçmişin yankısı değil. Buraya geldiğimizden beri böyle. Her gün daha kötüye gidiyor. Babam çok değişti, annem de eskisinden farklı, Charlotte da."

Mortimer kızın sözünü kesti. "Johnnie de değişti mi?" diye sordu.

Magdalen, Mortimer'e baktı, gözlerinde şaşırdığına dair bir ifade vardı.

"Hayır," dedi. "Şimdi düşünüyorum da, Johnnie değişmedi. Bu her neyse etkilenmeyen yalnızca o. İçimizde normal kalan, etkilenmeyen bir tek o var. Dün akşam çayda da etkilenmemişti."

"Ya siz?" diye sordu Mortimer.

"Korkuyordum, tıpkı bir çocuk gibi çok korkuyordum. Hem de neden korktuğumu bilmeden. Babamsa tuhaftı, gerçekten tuhaf. Bunu tuhaf dışında ifade edecek başka sözcük bulamıyorum. Mucizelerden söz ediyordu, ben de dua ettim, gerçekten de bir mucize olması için dua ettim. Derken *siz* kapıyı çaldınız."

Genç kız birden durup Mortimer'e baktı.

Meydan okurcasına, "Belki de bana deli gözüyle bakıyorsunuz," dedi.

Mortimer, "Hayır," dedi. "Aksine son derece aklı başında görünüyorsunuz. Bütün aklı başında insanlar yakınlarındaki tehlikeyi önceden sezerler."

Magdalen, "Anlamıyorsunuz," dedi. "Ben kendim için korkmuyordum."

"Peki, kimin için korkuyorsunuz?"

Magdalen şaşkın şaşkın başını salladı.

"Bilmiyorum," dedi ve devam etti. "İçimden gelen ani bir dürtüyle S.O.S. yazdım. Belki saçma ama sizinle konuşmama izin vermeyeceklerini düşünüyordum. Onları kastediyorum. Sizden ne yapmanızı isteyeceğimi de bilmiyordum. Şimdi de bilmiyorum."

Mortimer, "Aldırmayın," dedi. "İstediğinizi yapacağım."

"Ne yapabilirsiniz ki?"

Mortimer hafifçe gülümsedi.

"Düşünebilirim."

Magdalen adama kuşkuyla baktı.

"Evet," dedi Mortimer. "Bu şekilde çok şey yapılabilir, düşünebileceğinizden de çok daha fazlası. Dün akşam yemekten önce dikkatinizi çeken herhangi bir sözcük ya da cümle oldu mu, bunu bana söyleyebilir misiniz?"

Magdalen kaşlarını çattı. Düşünüyordu.

"Sanmıyorum," dedi neden sonra. "Yalnızca babamın anneme, Charlotte'un onun yaşayan kopyası olduğunu söylediğini ve bu arada tuhaf tuhaf güldüğünü anımsıyorum. Ama bunda şaşılacak bir şey yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Mortimer ağır ağır. "Tabii Charlotte'un annenize hiç benzememesi dışında."

Bir iki dakika kadar derin derin düşündü, daha sonra başını kaldırdığında Magdalen'in onu kararsız bakışlarla süzdüğünü gördü.

"Siz evinize dönün yavrum," dedi. "Ve hiç endişe etmeyin. Bunu bana bırakın."

Magdalen itiraz etmeyerek eve giden patikada uzaklaştı. Mortimer biraz daha ilerledikten sonra yeşil çimenlere uzandı. Gözlerini kapadı, kendini bilinçli düşünce ve çabadan yalıttı ve bir dizi resmin, bir sinema şeridi gibi kafasının içinden akıp gitmesine izin verdi.

Johnnie! Dönüp dolaşıp Johnnie'ye geliyordu. Tümüyle masum, tüm kuşku ve entrikalardan uzak ama öyleyken bile her şeyin merkezi olan Johnnie. Mortimer, o sabah kahvaltıda Bayan Dinsmead'in elinden düşen çay fincanının tuzla buz olmasını anımsadı. Kadını telaşlandıran neydi? Mortimer'in, Johnnie'nin kimyaya düşkünlüğünden bahsetmesi mi? Mortimer o sırada Bay Dinsmead'e dikkat etmemişti, ama şimdi adamın elinde çay fincanıyla oturuşu gözlerinin önünde canlanıyordu.

Aniden Charlotte'un bir gece önce kapı açıldığı zamanki hali geldi gözlerinin önüne. Genç kız oturduğu yerde çay fincanının üzerinden ona gözlerini dikmişti. Bunu bir başka an izledi. Bay Dinsmead'in fincanlardaki çayı birbirinin arkasından, "Bu çay soğumuş," diyerek dökmesi.

Mortimer fincanlardaki çaylardan buhar çıktığını anımsıyordu. Öyleyse çay o kadar da soğuk olamazdı?

Beyninde bir şeyler kıpırdamaya başlamıştı. Çok uzun zaman önce değil, belki bir ay önce okuduğu yazıyı anımsıyordu. Bir çocuğun dikkatsizliği yüzünden bütün ailenin zehirlenmesi hakkındaki haber... Kilerde unutulan bir kutu arsenik alt raftaki ekmeğin üstüne sızmıştı. Mortimer haberi bir gazetede okumuştu. Büyük olasılıkla Bay Dinsmead de okumuştu.

O anda bir şeyler aydınlanmaya başlamıştı...

Mortimer Cleveland yarım saat sonra bir sıçrayışta ayağa kalktı.

Küçük evde yine akşam olmuştu. O akşam haşlanmış yumurta ve domuz eti konservesi yenecekti.

Çok geçmeden Bayan Dinsmead büyük çaydanlıkla mutfaktan çıktı. Aile masanın etrafında yerini aldı.

Bayan Dinsmead pencereye bakarak, "Hava dün gecekinin tam tersi," dedi.

Bay Dinsmead, "Evet, bu gece o kadar sessiz ki yere iğne düşse duyulacak," dedi. "Haydi, çayları koy anne."

Bayan Dinsmead fincanları doldurdu ve masadakilere dağıttı. Tam çaydanlığı elinden bıraktığı anda küçük bir çığlık atarak elini kalbine götürdü. Bay Dinsmead karısının korku dolu gözlerini takip ederek sandalyesinde hızla döndü. Mortimer Cleveland kapının eşiğinde duruyordu.

Mortimer yaklaştı. Nazik ve mahcup bir hali vardı.

"Korkarım sizi şaşırttım," dedi. "Küçük bir şey için geri dönmem gerekiyordu."

Bay Dinsmead, "Küçük bir şey için mi?" diye bağırdı. Yüzü morarmış, boynundaki damarlar şişmişti. "Bu şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Mortimer, "Çay," dedi.

Hızlı bir hareketle cebinden bir şey çıkardı ve masadaki çay fincanlarından birini alarak içindeki sıvıyı sol elinde tuttuğu cam tüpün içine boşalttı.

Bay Dinsmead yutkundu ve ardından haykırdı:

"Ne, ne yapıyorsunuz?" Yüzü kireç gibi beyaz olmuş, mor renk anında silinmişti.

Bayan Dinsmead ise korkuyla çığlık atarak ağlamaya başladı.

"Herhalde gazeteleri okuyorsunuz, değil mi Bay Dinsmead? Okuduğunuzdan eminim. Bazen bütün bir ailenin zehirlendiğini okuyorsunuz, bazıları kurtuluyor, bazıları kurtulamıyor. Bu olayda *bir kişi kurtulamayacaktı*. İlk akla gelen, yemekte yediğiniz domuz eti konservesi olacaktı, ama ya doktor kuşkucu biriyse ve bozuk konserve varsayımını kolayca kabullenmezse? Kilerinizde bir kutu arsenik var. Altındaki rafta ise bir çay paketi duruyor. Üst rafta çok uygun bir delik var. Bu durumda arseniğin kazara çaya karıştığını iddia etmekten daha kolay ne olabilir? Belki oğlunuz Johnnie dikkatsizlikle suçlanacaktı, hepsi bu."

Dinsmead, "Ben, ben... Ne, ne demek istediğinizi, anlayamadım," diye kekeledi.

Mortimer, "Bence çok iyi anladınız," dedi. İkinci fincandan aldığı çayı da ikinci deney tüpüne doldurdu. Tüplerden birine kırmızı, diğerine ise mavi bir etiket yapıştırdı.

"Kırmızı etiketli tüpte kızınız Charlotte'un fincanındaki çay, ötekinde ise kızınız Magdalen'in fincanındaki çay var. Tüplerin ilkinde ötekinden beş kat daha fazla arsenik bulunacağına yemin edebilirim."

Dinsmead, "Siz delirmişsiniz," diye haykırdı.

"Hayır, kesinlikle hayır. Ben öyle biri değilim. Bay Dinsmead, bugün bana Magdalen'in öz kızınız olduğunu söylediniz. Buna göre

Charlotte ise evlat edindiğiniz kızdı. Oysa yalan söylüyordunuz. Charlotte annesine o kadar benziyor ki, bunu bugün annesinin minyatürünü elimde tuttuğum zaman anladım, minyatürün Charlotte'un olduğunu sandım. Servete öz kızınız konacaktı, sözüm ona kızınız Charlotte'u insanların gözünden kaçırmanız mümkün olamayacağı ve anneyi tanıyan biri benzerliği fark edebileceği için de, bir çay fincanının dibine bir tutam beyaz arsenik katmak yolunu seçtiniz."

Bayan Dinsmead acı bir çığlık atarak şiddetli bir isteri kriziyle oturduğu yerde ileri geri sallanmaya başladı.

"Çay," diye bağırmaya başladı. "Bana çay dedi, limonata değil, çay dedi."

Kocası öfkeyle "Kapat çeneni. Anlaşıldı mı?" diye kükredi.

Mortimer, Charlotte'un masanın öbür ucundan faltaşı gibi açılmış gözleriyle şaşkınlık ve merak içinde ona baktığını gördü. Sonra koluna bir elin dokunduğunu hissetti. Magdalen onu konuşacaklarının duyulamayacağı bir noktaya çekti.

"Bunlar," diyerek tüpleri işaret etti. "Babam. Yapmayın..."

Mortimer elini genç kızın omzuna koydu.

"Yavrum," dedi. "Sen geçmişe inanmıyorsun, ama ben inanıyorum. Bu evdeki atmosfere inanıyorum. Bu eve gelmemiş olsaydı, baban belki, belki diyorum, öyle bir plan tasarlamayabilirdi. Bu tüpleri Charlotte'un yaşamını şimdi ve gelecekte garanti altına almak için saklayacağım. Bundan başka bir şey de yapmayacağım. Bunun tek nedeni de, S.O.S yazan ele duyduğum minnettarlık."

Beş

Radyo

"Radyo" adlı bu öykü ilk kez Ekim 1925'te *Sunday Chronicle Annual*'da yayımlanmıştır.

Dr. Meynell doktorlara özgü rahatlıkla, "Öncelikle endişe ve heyecandan kaçınmalısınız," dedi.

Bu yatıştırıcı ancak anlamsız sözleri duyan çoğu kişi gibi Bayan Harter da rahatlayacağına kaygılanmıştı.

Doktor, "Kalbiniz biraz zayıf, ama endişe edecek bir durum yok, bundan emin olabilirsiniz," diye ekledi. "Yine de evinize bir asansör koydurmanızda yarar var. Evet? Ne dersiniz?"

Bayan Harter iyice endişelenmişti.

Dr. Meynell ise onun aksine halinden memnun gözüküyordu. Zengin hastaları yoksullara yeğlemesinin nedenlerinden biri de hastalıklarına deva önerirken işlek hayal gücünü çalıştırabilmesiydi.

Daha çarpıcı bir şey düşünmek isteyen, ancak başaramayan Dr. Meynell, "Evet, bir asansör," diye yineledi. "Böylece gereksiz efor harcamaktan kaçınabiliriz. Güzel havalarda yürüyüş öneriyorum, ama dik yokuşları tırmanmaktan kaçının. En önemlisi de," dedi ve

bir an sustuktan sonra ekledi. "Kafanızı dağıtın. Hastalığınızı çok fazla düşünmeyin."

Doktor yaşlı kadının yeğeni Charles Ridgeway ile daha açık konuştu.

"Lütfen beni yanlış anlamayın. Teyzeniz daha uzun yıllar yaşayabilir, yaşayacaktır da. Ancak ani bir şok ya da aşırı bir zorlanma onu alıp götürebilir." Sözlerini vurgulamak için parmaklarını şaklattı. "Çok sakin bir yaşam sürmeli. Gereksiz efor yok. Yorgunluk yok. Tabii içine kapanıp, kara kara düşünmesine de fırsat verilmemeli. Onu neşelendirmeye, oyalamaya ve kafasını dağıtmaya çalışmalısınız."

Charles Ridgeway düşünceli düşünceli, "Kafasını dağıtmaya" diye mırıldandı.

Charles düşünceli bir genç adamdı. Ama aynı zamanda da elinden geldiğince kendi isteklerini gerçekleştirmek çabasındaydı.

Hemen o akşam eve bir radyo alınmasını önerdi.

Eve asansör koydurma düşüncesinden zaten yeterince rahatsız olan Bayan Harter bu konuda isteksiz davrandı. Ama Charles etkileyici konuşmasıyla onu ikna etmeyi başardı.

Bayan Harter acınacak bir halde, "Bu yeni türetilen şeylerden hoşlandığımı sanmıyorum," dedi. "Dalgalar, biliyorsun, elektrik dalgaları beni kötü etkileyebilir."

Charles onu onaylamasa da yine de nazik bir şekilde bu düşüncenin anlamsızlığına dikkat çekti.

Bayan Harter'in bu konuda pek bilgisi yoktu, ama kendi görüşünde ısrarcı bir insandı, kolay kolay ikna olmuyordu.

"Onca elektrik dalgası," diye mırıldandı çekinerek. "Sen ne dersen, de Charles, bazı insanlar elektrikten etkilenirler. Örneğin ben, gök gürültüsü ve yıldırım bende baş ağrısı yapar. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Yaşlı kadın zafer kazanmış gibi bilgiç bilgiç başını salladı.

Charles sabırlı bir gençti, aynı zamanda ısrarcı.

"Sevgili Mary teyze," diye söze başladı. "İzninle sana açıklayayım..."

Charles bu konuda uzman denilebilecek kadar bilgi sahibiydi, teyzesine güzel bir nutuk çekti. Konuştukça açılıyordu, konuya iyice ısınarak lambalardan, yüksek ve alçak frekanstan, amplifikatörlerden ve kondansatörlerden söz etti.

Anlamadığı bir kelime denizinin içinde kalan Bayan Harter sonunda boyun eğdi.

"Tabii Charles," diye mırıldandı. "Sen uygun görüyorsan..."

Charles heyecanla, "Sevgili Mary teyze," dedi. "Bu tam sana göre bir şey, seni meşgul edecek, sıkılmaktan kurtaracak."

Dr. Meynell'ın önerdiği asansör kısa bir süre sonra monte edildi, ama neredeyse Bayan Harter'ın ölümüne neden olacaktı. O da birçok yaşlı hanım gibi evinin içinde yabancı erkekler görmekten hiç hoşlanmıyor, onlardan kuşkulanıyor, aile gümüşlerini çalacaklarından korkuyordu.

Asansörden sonra radyo da geldi. Bayan Harter, ona çok itici gelen, üzeri birçok düğmeyle bezeli, hantal görünüşlü kocaman kutu üzerinde kafa yormak durumunda kaldı.

Charles teyzesini radyosuyla barıştırmak için bütün hünerini kullandı.

Genç adam tam havasındaydı, düğmeleri çeviriyor, bu arada sürekli konuşuyor, açıklamalarda bulunuyordu.

Bayan Harter ise yüksek arkalıklı koltuğunda oturmuş, büyük bir sabırla yeğenini izliyor, bu yeni ve tuhaf araçların birer baş belası oldukları kanısından vazgeçmiyordu.

"Dinle bak Mary teyze, Berlin'i yakaladık. Bu harika, değil mi? Adamı duyabiliyor musun?"

Yaşlı kadın, "Bir sürü vızıltı ve tıkırtıdan başka bir şey duyduğum yok," diye homurdandı.

Charles düğmeleri çevirmeyi sürdürüyordu.

"İşte Brüksel," diye heyecanla haykırdı.

"Öyle mi?" diye mırıldanan Bayan Harter'ın bununla bir nebze olsun ilgilenmediği belliydi.

Charles'ın düğmeleri yeniden çevirmesiyle odanın içini doğaüstü bir uluma doldurdu.

Mizahtan hoşlanan bir yaşlı hanım olan Bayan Harter, "Galiba Köpek Bakımevi'ni bulduk," dedi.

Charles güldü. "Hah hah, şaka yapmak fırsatını hiç kaçırmazsınız, değil mi Mary teyze? Bu çok iyi."

Bayan Harter yeğenine gülümsemekten kendini alamadı. Charles'ı çok severdi. Miriam Harter adında başka bir yeğeni yaşlı kadının yanında birkaç yıl yaşamıştı. Bayan Harter kızı mirasçısı yapmayı düşünmüştü ama Miriam, teyzesinin gözüne girmeyi başaramamıştı. Sabırsızdı ve teyzesiyle beraberliğinden sıkılıyordu. Üstelik Bayan Harter'ın deyişiyle aklı fikri etrafta fink atmaktaydı. Sonunda da Bayan Harter'ın hiç beğenmediği bir gençle ilişkiye girdi. Ve Miriam beğenilmeyen bir malmış gibi kısa bir pusulayla annesinin evine iade edildi, sonra da o beğenilmeyen gençle evlendi. Artık Bayan Harter Noel'lerde ona genellikle bir kutu mendil ya da bir sehpa örtüsü falan göndermekle yetiniyordu.

Kız yeğenlerinin hayal kırıklığına uğrattığı Bayan Harter erkek yeğenlere yönelmişti. Charles daha ilk günden teyzesinin sevgisini kazanmayı başarmıştı. Teyzesine daima saygılı davranıyor, yaşlı kadının gençlik anılarını görünürde ilgiyle izliyordu. Bu yönleriyle Bayan Harter'dan sıkılan ve bunu açıkça belli eden Miriam'ın tam tersiydi. Charles hiç sıkılmıyordu, daima uysal, iyi huylu ve neşeliydi. Teyzesine günde birçok kez olağanüstü bir yaşlı hanımefendi olduğunu söylüyordu.

Bu yeni ediniminden çok hoşnut olan Bayan Harter avukatına bir mektup yazarak, yeni bir vasiyetname hazırlanması için gerekli talimatları ulaştırmıştı. Vasiyetname taslağı kısa bir süre içinde yaşlı kadına gönderilmiş, onaylanmış ve imzalanmıştı.

Charles başlangıçta çok karşı olduğu radyo konusunda bile teyzesinin gönlünü almayı başarmıştı.

Önceleri açıkça karşı olmasına rağmen Bayan Harter çok geçmeden radyoya hoşgörüyle yanaşmaya başladı ve sonunda da resmen büyülendi. Özellikle de Charles'ın evde olmadığı zamanlarda radyonun keyfini çıkarıyordu. Charles, evdeyken rahat durmuyor, aleti sürekli kurcalıyordu. O yokken Bayan Harter koltuğunda rahat rahat oturarak zevkle bir senfoni konserini takip ediyor, Lucrezia Borgia ya da gölde yaşayan hayvanlar hakkındaki bir konuşmayı dinliyor, tam bir mutluluk ve huzur yaşıyordu. Ne yazık ki Charles olduğu zaman bu imkansızdı. Genç adam yabancı istasyonları aradığında odanın ortamı ahenksiz çığlıklar ve tuhaf seslerle bozuluyordu. Yeğeninin dostlarıyla yemeğe çıktığı akşamlarda Bayan Harter radyoyu gönlünce dinliyor ve gerçekten büyük zevk alıyordu. İki düğmeye basarak aygıtı açıyor, yüksek arkalıklı koltuğuna yerleşiyor ve akşam programının tadını çıkarıyordu.

İlk uğursuz olay radyonun gelmesinden yaklaşık üç ay sonra kendini gösterdi. Charles o akşam bir briç partisindeydi.

O akşamki program bir balad resitaliydi. Ünlü bir soprano "Annie Laurie"yi söylüyordu, aryanın orta yerinde tuhaf bir şey oldu. Birden müzik kesildi; vızıltılar, tıkırtılar devam etti ve sonra onlar da kesildi. Önce bir ölüm sessizliği oldu, ardından çok hafif bir vızıltı devam etti.

Nedenini bilemiyordu, ama Bayan Harter'a radyo çok, çok uzaklardaki bir yere bağlanmış gibi geldi. Derken bir ses, açık ve berrak bir ses, net ve belirgin şekilde konuştu. Hafif İrlanda aksanıyla konuşan bir erkek sesiydi.

"*Mary*, beni duyuyor musun Mary? Benim, Patrick. Yakında seni almaya geleceğim. Hazır olacaksın, değil mi Mary?"

Hemen ardından, "Annie Laurie" melodisi yine odayı doldurdu.

Bayan Harter koltuğunda kaskatı kesilmişti. Dimdik oturuyordu. Elleriyle koltuğun kolçaklarına sımsıkı yapışmıştı. Rüya mı görmüştü yoksa? Patrick! Patrick'in sesi! Patrick bu odada onunla konuşmuştu. Hayır, bu bir düş olmalıydı, belki de bir halüsinasyon. Belki de bir iki dakikalığına uyuyakalmıştı. Ne tuhaf bir düştü bu; ölmüş kocasının sesinin ona öbür dünyadan hitap etmesi. Bu onu biraz korkutmuştu. Ne demişti?

"Yakında seni almaya geleceğim Mary. Hazır olacaksın, değil mi?"

Bu bir uyarı olabilir miydi? Kalp yetmezliği... Kalbi! Sonuçta yaşı da ilerlemişti.

Bayan Harter, "Evet, bu bir uyarı, başka bir şey olamaz," diyerek koltuğundan ağır ağır, zorlukla kalktı ve tam da kendine yakışır şekilde homurdandı.

"Bir asansör koydurmak için bunca parayı boşuna ziyan ettik."

Bu olaydan kimseye bahsetmedi, ama bunu izleyen bir iki gün düşünceli ve biraz kaygılıydı.

Derken aynı olay yinelendi. Bayan Harter odasında yine yalnızdı. Bir orkestra parçası çalan radyo yine birden sustu. Yine bir sessizlik, arkasından aynı uzaklık hissi, sonunda çok uzaklardan gelen bir ses... Patrick'in sesi; yaşadığı zamanlardan farklı, çok hafif, derin, sanki başka bir dünyadan, ruhlar dünyasından geliyormuş gibi tuhaf tonda bir ses.

"Patrick seninle konuşuyor Mary. Çok yakında seni almaya geleceğim..."

Arkasından bir çıtırtı, bir vızıltı. Orkestra olanca görkemiyle çalmaya devam ediyordu.

Bayan Harter saate baktı. Hayır, bu kez uyuyakalmış olamazdı. Uyanık ve tümüyle kendindeyken Patrick'in konuştuğunu duymuştu. Bu bir halüsinasyon değildi, olmadığından emindi. Yaşlı kadın şaşkınlık içinde Charles'ın ona ether dalga teorileri hakkında anlattıklarını anımsamaya çalıştı.

Patrick gerçekten onunla konuşmuş olabilir miydi? Gerçek sesi uzayda yayılan dalgalarla sürüklenip ona ulaşmış olabilir miydi? Kayıp dalga uzunlukları ya da bunun gibi şeyler vardı. Charles'ın "skalada boşluklardan" bahsettiğini anımsadı. Kim bilir belki de bu kayıp dalgalar psikolojik fenomenlerin açıklamasıydı. Hayır, bu fikir imkansız değildi. Patrick onunla konuşmuştu. Modern bilimden yararlanarak çok yakında onu almaya geleceğini haber vermişti.

Bayan Harter zile basarak hizmetçisi Elizabeth'i çağırdı.

Elizabeth altmış yaşlarında, uzun boylu, zayıf ve asık suratlı bir kadındı. Ama bu katı görünüşün ardında hanımına karşı gerçek bir sevgi ve duyarlılık gizliydi.

Sadık hizmetçisi gelen Bayan Harter, "Elizabeth," dedi. "Sana ne söylediğimi anımsıyor musun? Yazı masamın sol üst çekmecesi... Kilitlidir, beyaz etiketli anahtarla açılır. Her şey orada hazır."

"Hazır mı, ne hazır hanımefendi?"

Bayan Harter bir anda öfkelendi.

"Cenaze törenimde gereken her şey orada hazır. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun Elizabeth. Onları oraya koymama sen yardım etmiştin."

Elizabeth'in yüzü tuhaflaşmaya başladı.

"Yapmayın hanımefendi," diye inledi. "Böyle şeyler düşünmeyin. Ben çok daha iyi olduğunuzu düşünüyorum."

Bayan Harter, "Bugün ya da yarın, er geç hepimiz gideceğiz," dedi. "Ben yetmişimi geçtim Elizabeth. Haydi. Haydi, aptal gibi davranma. Eğer ağlayacaksan git başka yerde ağla."

Elizabeth burnunu çeke çeke uzaklaştı.

Bayan Harter hizmetçisinin arkasından sevgiyle baktı.

"Budalanın teki, ama sadık," diye düşündü. "Hem de çok sadık. Dur bakayım, acaba vasiyetnamemde ona 100 sterlin mi bırakmıştım, yoksa 50 sterlin mi? 100 sterlin olmalı. Elizabeth çok uzun zamandır yanımda."

Bu nokta yaşlı kadını rahatsız etmişti. Ertesi gün oturup avukatına bir mektup yazdı ve göz atmak için vasiyetnamesini kendisine yollamasını rica etti. Aynı gün Charles yemekte söylediği bir şeyle onu şaşırttı.

"Bu arada Mary teyze, konuk yatak odasındaki komik ihtiyar da kim?" diye sordu. "Hani şöminenin üstüne asılı resmi kastediyorum. Başında kunduz kürkü kalpak olan uzun favorili ihtiyar?"

Bayan Harter yeğenine sert sert baktı.

"O Patrick enişte nin gençliği," dedi.

"Ah, çok üzgünüm, Mary teyze. Özür dilerim. Kabalık etmek istememiştim."

Bayan Harter bir baş hareketiyle özrü kabul ettiğini belirtti.

Charles tereddütle, "Şey, merak ettim de... Biliyorsunuz..."

Genç adam kararsızlık içinde sustu.

Bayan Harter sert bir şekilde, "Evet, ne diyecektin?" diye sordu.

Charles hemen, "Hiç," dedi. "Yani önemli bir şey değildi."

Yaşlı kadın o an bir şey söylemedi, ama o günün ilerleyen bir saatinde yeğeniyle baş başayken aynı konuya döndü.

"Çok merak ettim Charles, enişte nin resmiyle ilgili bana ne sormak istiyordun?"

Charles utanmış gibiydi.

"Size söyledim Mary teyze. Tümüyle saçma bir fikir, bir hayal."

Bayan Harter en otoriter sesiyle, "Charles," dedi. "Bunu bana söylemen için ısrar ediyorum."

"Peki Mary teyze, madem bilmek istiyorsun... Onu, yani şu resimdeki adamı, dün akşam arabayla eve gelirken en uçtaki pencereden dışarı bakarken görür gibi oldum. Sanırım bir ışık oyunuydu. O an kim olduğunu çok merak ettim. Sanki karşımda Victoria döneminden bir yüz vardı. Ama sonra Elizabeth evde hiç kimse, ne bir misafir ne de yabancı olmadığını söyledi. O akşam daha ileri bir saatte konuk yatak odasına girince şöminenin üzerindeki resimle karşılaştım. Tanrım, o adamdı, pencerede gördüğüm adam! Bunu açıklamak kolay. Bu bana bilinçaltımın bir oyunu olmalı. Resmi daha önce görmüş, ama farkına varmamış olmalıyım. Sonra pencerede aynı yüzü gördüğümü sandım."

Bayan Harter, "En uçtaki pencere mi?" diye sordu sert bir ifadeyle.

"Evet, niçin sordun Mary teyze?"

Bayan Harter "Hiç," dedi. Ama yine de şaşırmıştı. O oda eskiden kocasının giyinme odasıydı.

Aynı akşam Charles yine evde değildi. Bayan Harter da sabırsızlıkla radyonun karşısına geçti. O gizemli sesi üçüncü kez duyarsa, o zaman öbür dünyayla gerçekten iletişime geçtiği konusunda en küçük bir kuşkusu kalmayacaktı.

Kalp atışları hızlandığı halde, programda yine aynı kesinti olduğunda şaşırmadı. Yine korkunç bir sessizliğin ardından, uzaklardan İrlanda aksanlı o ses konuşmaya başladı.

"*Mary*, artık hazırsın... Cuma günü senin için geleceğim... Cuma günü saat dokuz buçukta... Sakın korkma, acı duymayacaksın... Hazır ol..."

Sonuncu kelime daha tamamlanmadan orkestra müziği yine tüm gürültüsüyle başladı.

Bayan Harter bir iki dakika kadar hareketsiz oturdu. Yüzü bembeyaz olmuş, dudaklarının etrafı morarmıştı.

Sonra ayağa kalktı ve yazı masasının başına oturdu. Biraz titrek bir elle aşağıdaki satırları yazdı:

"Bu gece saat 9.15'te ölmüş kocamın sesini çok net olarak duydum. Cuma gecesi saat 9.30'da beni almaya geleceğini söyledi. Eğer o gün ve o saatte ölecek olursam, ruhlar dünyasıyla bağlantı kurma olasılığının var olduğunun tartışmasız olarak kanıtlanabilmesi için bu gerçeğin bilinmesini istiyorum.

Mary Harter."

Bayan Harter yazdıklarını tekrar okudu, kâğıdı bir zarfın içine koydu ve zarfın üzerine bir adres yazdı. Sonra zile bastı. Elizabeth odaya girince Bayan Harter masasının başından kalktı ve zarfı ihtiyar kadına verdi.

"Elizabeth," dedi. "Eğer cuma gecesi ölecek olursam bu zarfın Dr. Meynell'a verilmesini istiyorum." Elizabeth'in itiraz etmek üzere olduğunu görünce, "Hayır," diyerek onu engelledi. "Benimle bunu tartışma! Önsezilere inandığını bana kaç kez söylemiştin. Şimdi benim de içime doğru, bunu bir önsezi olarak kabul et. Bu arada, bir şey daha var. Vasiyetnamemde sana 50 sterlin bırakmıştım. Bunu 100 sterline çıkarmak istiyorum. Ölmeden önce bankaya gitmeyi başaramazsam Bay Charles gerekeni yapacaktır."

Bayan Harter Elizabeth'in ağlamaklı bir sesle yaptığı itirazları daha önce de olduğu gibi kısa kesti. Yaşlı kadın bu kararı doğrultusunda ertesi sabah yeğeniyle konuştu.

"Sakın unutma Charles, başıma bir şey gelecek olursa, Elizabeth'e fazladan bir 50 sterlin verilecek."

Genç adam neşeyle, "Şu son günlerde çok karamsarsın Mary teyze," dedi. "Sana ne oldu? Neyin var? Dr. Meynell'a bakılırsa, yirmi yıl filan sonra yüzüncü yaş gününü kutlayacağız."

Bayan Harter yeğenine sevgiyle gülümsedi, ama yanıt vermedi. Bir, iki dakika sonra sordu:

"Cuma akşamı ne yapıyorsun Charles?"

Genç adam biraz şaşırmıştı.

"Aslına bakarsanız Ewing'ler beni bir briç partisine davet ettiler, ama evde kalmamı istiyorsan..."

Bayan Harter kararlı bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Kesinlikle olmaz. Kararım kesin Charles. Özellikle o gece yalnız kalmak istiyorum."

Charles teyzesine merakla baktı, ama Bayan Harter başka açıklama yapmadı. Cesur ve kararlı yaşlı bir kadındı. Bu tuhaf deneyimini tek başına yaşaması gerektiğine inanıyordu.

Cuma akşamı ev çok sessizdi. Bayan Harter her zamanki gibi şöminenin yanına çektiği yüksek arkalıklı koltuğuna oturdu. Bütün hazırlıklarını yapmıştı. O sabah bankaya gitmiş, 50 sterlini bankadan çekmiş ve kadının tüm itirazlarına rağmen bu parayı Elizabeth'e vermişti. Tüm kişisel eşyalarını toparlayıp ayırmış, bir iki parça mücevherinin üstüne dostlarıyla akrabalarının adlarının bulunduğu etiketler yapıştırmıştı. Charles için de uzun bir yapılacaklar listesi hazırlamıştı. Worcester çay takımı yeğeni Emma'ya, Sevres porseleni kâseler genç William'a verilecekti.

Yaşlı kadın elinde tuttuğu uzun zarfa baktı ve içindeki katlanmış belgeyi çıkardı. Bu Bay Hopkinson'ın isteği üzerine ona gönderdiği vasiyetnameydi. Bayan Harter belgeyi dikkatle okumuştu, ama belleğini tazelemek için bir kez daha gözden geçirdi. Belge kısa ve özdü. Sadık hizmetleri karşılığında Elizabeth Marshall'a 50 sterlin, bir kız kardeşle birinci dereceden kuzenin her birine 500 sterlin verilecek, kalan servetinin tamamı ise Charles Ridgeway'e kalacaktı.

Bayan Harter birkaç kez başını salladı. O öldüğü zaman Charles çok zengin bir genç olacaktı. Oğlu değildi, ama genç adam onun için her zaman oğuldan farksız olmuştu. Daima nazik, daima sevgi doluydu, neşeli konuşmalarıyla da teyzesinin hoşça vakit geçirmesini sağlamış, onu mutlu etmişti.

Yaşlı kadın saate baktı. Dokuz buçuğa üç dakika kalmıştı. Artık hazırdı. Sakindi, tam anlamıyla sakin. Bu sözcükleri kendi kendine defalarca tekrarlamasına rağmen, kalbi hızlı ve düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Belki kendisi farkında değildi, ama sinirleri son derece gerilmişti.

Dokuz buçuk. Radyo açıktı. Ne duyacaktı acaba? Hava tahminlerini bildirecek olan tanıdık sesi mi, yoksa yirmi beş yıl önce ölmüş bir adamın çok uzaklardan gelen sesini mi?

Ama ikisini de duymadı. Bunun yerine hiç yabancısı olmadığı, çok iyi bildiği ama o gece yüreğini donduran bir ses duyuldu. Sokak kapısının kurcalanma sesi...

Ses tekrarlandı. Derken soğuk bir hava akımı odanın içinden gelip geçti. Bayan Harter artık duygularından emindi, hiçbir kuşkusu kalmamıştı. Korkuyordu, korkmaktan da öte dehşet içindeydi...

Birden aklına bir şey geldi: Yirmi beş yıl uzun bir *zaman. Patrick artık benim için bir yabancı.*

Dehşet! Bütün bedenini kaplayan duygu bu idi.

Kapının dışında yumuşak bir ayak sesi duyuldu, yumuşak, duraksayan ayak sesleri... Derken kapı yavaşça açıldı...

Bayan Harter zorlukla oturduğu yerden kalktı, ayakları üstünde iki yana sallanıyordu. Gözleri aralanan kapıdaydı. Parmaklarının arasından bir şey şöminenin içine kaydı.

Boğazında düğümlenen bir çığlık attı. Kapının eşiğinde, loş ışıkta kestane rengi sakalı, bıyığı, favorileri ve Victoria döneminin eski model paltosuyla çok iyi tanıdığı bir siluet duruyordu.

Patrick onun için gelmişti!

Kadıncağızın kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi çarptı, kasıldı ve durdu. Yaşlı kadın yere yığıldı.

Elizabeth bir saat sonra onu bu şekilde buldu.

Hemen Dr. Meynell çağrıldı ve Charles Ridgeway'e de gittiği briç partisinden hızlıca dönmesi için haber iletildi. Ancak yapılabilecek bir şey yoktu. Bayan Harter'a artık kimse yardım edemezdi.

Elizabeth hanımının kendisine verdiği zarfı ancak iki gün sonra anımsadı. Dr. Meynell, bunu ilgiyle okuduktan sonra Charles Ridgeway'e gösterdi.

"Çok tuhaf bir rastlantı," dedi. "Teyzenizin ölen kocasının sesiyle ilgili halüsinasyonlar gördüğü anlaşılıyor. Çok fazla gerildiğinde ve heyecanı öldürücü düzeye geldiğinde de yaşadığı bir şokun etkisiyle hayatını keybettiği anlaşılıyor."

"Yani kendi kendine telkin mi?" diye sordu Charles.

"Onun gibi bir şey. Otopsi sonuçlarını size en kısa zamanda bildireceğim. Hoş, ne çıkacağından en ufak bir kuşkum yok. Yalnızca formalite gereği otopsi yapmak gerekiyor."

Charles anlayışla başını salladı.

Bir önceki gece, ev halkı yataklarındayken Charles üst kattaki odasından salona inip, radyo kutusunun arkasından yukarı kattaki odasına uzanan teli sökmüştü. Ayrıca o akşam aşırı soğuk olduğu için Elizabeth'ten odasında ateş yakmasını istemiş ve bu ateşte kestane renkli bir sakalla bıyığı yakmıştı. Ölen eniştesine ait Victoria dönemi giysilerini de tavan arasındaki naftalin kokulu sandığa geri koymuştu.

Görebildiği kadarıyla tam anlamıyla güvendeydi. Teyzesinin iyi bir bakımla uzun yıllar yaşayabileceğini Dr. Meynell'dan duyduğu gün kafasında belli belirsiz şekillenen planı tam bir başarıyla sonuçlandırmıştı. Dr. Meynell ani bir şok demişti. Yaşlı hanımların sevgilisi, sevecen, anlayışlı genç adam kendi kendine gülümsedi.

Doktor gittikten sonra Charles gerekli işleri halletmeye girişti. Cenaze töreniyle ilgili düzenlemelerin yapılması lazımdı. Uzaktan gelecek bazı akrabaların hangi trenlerle ulaşım sağlayacakları ayarlanacaktı. İçlerinden bir ikisinin gece yatısına kalması kaçınılmazdı.

Charles bir yandan kendisiyle ilgili konuları düşünürken diğer yandan bütün bu işleri büyük bir beceri ve düzenle halletti.

İş hayatında çok büyük bir darbe yemişti! Ağır bir yükün altındaydı. Charles'ın ne denli zor durumda olduğunu hiç kimse, en başta da teyzesi bilmiyordu. Dünyadan özenle gizli tuttuğu bazı eylemleri onu hapis tehlikesiyle karşı karşıya getirmişti.

Birkaç ay içinde yüklü bir para temin edemediği takdirde mahvolacak, kimsenin yüzüne bakamayacak duruma gelecekti. Neyse, artık her şey yoluna girmişti. Charles kendi kendine gülümsedi. Basit bir şakaydı bu, bir suç *değildi.* Evet, yalnızca bir şakaydı. Sayesinde kurtulmuştu. Artık çok zengin bir adamdı. Bayan Harter niyetini hiçbir zaman gizlemediğinden bu konuda hiçbir endişesi yoktu.

Genç adam bunları düşünerek keyiflenirken, Elizabeth kapıdan içeriye başını uzatarak Bay Hopkinson'ın geldiğini ve onunla görüşmek istediğini bildirdi.

Charles, "Tam zamanı," diye düşündü. Islık çalma isteğini zorlukla bastırarak ciddi bir ifade takındı ve kütüphaneye indi. Çeyrek yüzyıldan fazladır, merhum Bayan Harter'ın yasal danışmanlığını yapan titiz, yaşlı centilmeni orada kabul etti.

Avukat, Charles'ın daveti üzerine oturdu ve kuru bir öksürükten sonra asıl konuya girdi.

"Bana yazdığınız mektubu pek anladığım söylenemez Bay Ridgeway," dedi. "Rahmetli Bayan Harter'ın vasiyetnamesinin bizde olduğunu düşündüğünüz gibi bir izlenim uyandırıyorsunuz."

Charles avukata bakakaldı.

"Ama öyle olmalı, teyzemin öyle dediğini duymuştum."

"Öyleydi. Gerçekten de yakın zamana kadar *bizdeydi.*"

"Bu da ne demek?"

"Dediğim gibi. Bayan Harter geçtiğimiz salı günü bize mektup yazarak vasiyetnamenin kendisine gönderilmesini istemişti. Biz de gönderdik."

Charles huzursuz oldu. Hissettiği hoşnutsuzluk değil, öfkeydi.

Avukat sakin bir sesle, "Herhalde hanımefendinin belgelerinin arasında ortaya çıkacaktır," dedi.

Charles bir şey söylemedi. Pot kırmaktan korkuyordu. Diline güvenemiyordu. Bayan Harter'ın tüm belgelerini dikkatle taramıştı. Aralarında vasiyetname olmadığından emindi. Bir iki dakika sonra kendini toplayınca, avukata onunla aynı fikirde olduğunu söyledi. Sesi kendine bile yabancı geliyordu. Sanki biri sırtından aşağı soğuk sular boşaltıyordu.

Avukat, "Bayan Harter'ın kişisel eşyalarına bakan oldu mu?" diye sordu.

Charles teyzesinin hizmetçisi Elizabeth'in bunu yaptığını söyledi. Bay Hopkinson'ın isteği üzerine Elizabeth çağırıldı. Elizabeth hemen geldi, çok üzgündü. Kendisine sorulan soruları ciddiyetle yanıtladı.

Hanımının bütün giysilerini ve kişisel eşyasını elden geçirmişti. Aralarında vasiyetname gibi resmi bir belge olmadığından emindi. Vasiyetnamenin neye benzediğini biliyordu, öldüğü günün sabahında zavallı hanımının elinde onu görmüştü.

Avukat, "Bundan emin misiniz?" diye sordu.

"Evet efendim. Kendisi söyledi. Bana banknotlar halinde 50 sterlin de verdi. Vasiyetname uzun mavi bir zarfın içindeydi."

Bay Hopkinson "Doğru," dedi.

Elizabeth, "Şimdi anımsıyorum," diye ekledi. "Hanımımın ölümünün sabahı aynı mavi zarf şu masanın üstünde duruyordu. Ama boştu. Onu alıp yazı masasının üstüne koydum."

Charles, "Ben de onu orada gördüğümü anımsıyorum," dedi.

Yerinden kalkıp yazı masasına gitti. Hemen sonra elinde bir zarfla döndü. Bunu Bay Hopkinson'a uzattı. Avukat zarfı inceledikten sonra başını sallayarak onayladı.

"Geçen salı günü vasiyetnameyi bu zarfın içinde göndermiştim."

İki erkek dikkatle Elizabeth'e baktılar.

Hizmetçi saygıyla, "Başka bir şey var mı efendim?" diye sordu.

"Şimdilik yok. Teşekkür ederim."

Elizabeth kapıya doğru gitti.

Avukat, "Bir dakika," dedi. "O akşam şöminede ateş var mıydı?"

"Evet efendim, bu odanın şöminesinde her zaman ateş vardır."

"Teşekkür ederim. Bilmek istediğim buydu."

Elizabeth odadan çıktı. Charles öne eğilip titreyen elini masaya dayadı.

"Ne düşünüyorsunuz? Nereye varmak istiyorsunuz?"

Bay Hopkinson başını salladı.

"Umut edelim de vasiyetname bir yerlerden çıksın," dedi. "Yani umarım korktuğumuz olmamıştır..."

"Peki, ya ortaya çıkmazsa?"

"O zaman bir tek sonuca varabiliriz. Teyzeniz o vasiyetnameyi yok etmek için getirtti. Elizabeth'in bundan zararlı çıkmasını istemediği için de mirastaki hissesini ona nakit olarak verdi."

Charles, "Ama niçin?" diye bağırdı. "Niçin?"

Bay Hopkinson boğazını temizledi. Kuru bir öksürüktü bu.

"Teyzenizle aranızda, şey, yani bir tartışma, anlaşmazlık filan olmadı, değil mi Bay Ridgeway?"

Charles yutkundu, bir an soluğu kesildi.

"Ne münasebet," diye haykırdı. "Teyzemle sonuna kadar sevgi ve saygı dolu bir ilişkimiz vardı. Aramız çok iyiydi."

Bay Hopkinson onun yüzüne bakmadan, "Ya!" dedi.

Charles avukatın ona inanmadığını fark etti. Bu kuru, sıska ihtiyarın neler duyduğunu kim bilebilirdi? Charles'ın yaptıkları onun

kulağına gitmiş olabilirdi. Avukat hiç kuşkusuz aynı söylentileri Bayan Harter'ın da duyduğunu, teyzeyle yeğenin bu yüzden kavga ettiklerini düşünüyordu. Bundan daha doğal ne olabilirdi?

Ama öyle değildi! Charles hayatının en acı anlarından birini yaşıyordu. Yalanlarına inanılmıştı. Şimdi doğruyu söylediği halde, sözlerine güvenilmiyordu. Kara mizah buydu işte!

Teyzesi tabii ki vasiyetnamesini yakmamıştı! Tabii...

Düşünceleri birden kesintiye uğradı. Gözlerinin önünde canlanan tablo neydi? Bir elini kalbine bastırmış yaşlı bir kadın... Öteki elinden kayan bir şey... Bir kâğıt... Şöminedeki korların üstüne düşüyor...

Charles'ın yüzü bembeyaz oldu. Boğuk bir sesin, kendi sesinin, avukata bir soru sorduğunu duydu:

"Peki ya vasiyetname bulunamazsa?"

"Elimizde Bayan Harter'ın daha önce hazırladığı vasiyetnamesi var, Eylül 1920 tarihli. Bayan Harter bununla bütün malını yeğeni Miriam Harter'a, şimdiki adıyla Miriam Robinson'a bırakıyor."

Sersem ihtiyar ne diyordu böyle? Miriam? Ne idüğü belirsiz kocası ve dört sümüklü velediyle Miriam! Tüm zekâsını kullanmıştı Miriam için!

Tam dirseğinin dibindeki telefon acı acı çaldı. Charles ahizeyi kulağına götürdü. Telefonda doktorun nazik ve içten sesi duyuldu.

"Siz misiniz Bay Ridgeway? Bilmek istersiniz diye düşündüm. Otopsi sonuçları geldi. Ölüm nedeni tahmin ettiğim gibi. Bu arada belirtmeliyim ki hanımefendinin kalp yetmezliği benim düşündüğümden çok daha ciddiymiş. En büyük özenle bile en fazla iki aylık bir ömrü varmış. Bilmek istersiniz diye düşündüm. Bu belki sizi biraz avutabilir."

Charles, "Özür dilerim," dedi. "Söylediğinizi tekrarlayabilir misiniz?"

Doktor biraz sesini yükselterek, "Önünde en fazla iki aylık bir ömrü varmış, iki aydan uzun yaşayamazmış," dedi. "Belki de bu ani ölüm en hayırlısı oldu sevgili dostum."

Charles telefon ahizesini hışımla yerine bıraktı. Avukatın sesini duydu, ses sanki çok uzaklardan geliyordu.

"Aman Tanrım, yoksa hasta mısınız Bay Ridgeway?"

"Tanrı hepsinin belasını versin! Kendini beğenmiş avukatın da, Meynell denen o ihtiyar sersemin de!" Artık hiçbir umudu yoktu, yalnızca hapishane duvarının gölgesi...

Birisinin onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığını hissediyordu. Birisi şimdi gülüyor olmalıydı...

Altı

Mavi Kavanozun Gizemi

"Mavi Kavanazun Gizemi" ilk kez Temmuz 1924'te *Grand Magazine*'de yayımlanmıştır.

Jack Hartington yaptığı vuruşu pişmanlıkla inceledi. Topun yanında duruyordu, geride kalan deliğe baktı ve mesafeyi bakışıyla ölçmeye çalıştı. Hissettiği nefretle karışık hüzün yüzüne yansımıştı. Derin derin iç çektikten sonra golf sopasının iki sert vuruşuyla bir karahindiba çiçeğiyle bir ot kümesini topraktan söktü, sonra golf topunu hedef aldı.

Yirmi dört yaşındaysanız ve yaşamdaki tek amacınız usta bir golf oyuncusu olmak, bu konudaki handikaplarınızı yenmekse ekmeğinizi kazanmak için zaman ve dikkat ayırmak zordur. Jack bir anlamda haftanın yedi gününün beş buçuğunda şehrin iş merkezindeki maun mezarın tutsağıydı. Cumartesi öğleden sonralarıyla pazar günlerini ise inançla yaşamındaki gerçek işine adamıştı. Bu amacı uğruna Stourton Heath golf sahasının yakınındaki küçük bir otelde oda tutmuştu. Her sabah 8.46 treniyle şehre inmeden önce bir saat antrenman yapmak için saat altıda yataktan kalkmak onda alışkanlık haline gelmişti.

Bu planın asıl sakıncası sabahın o erken saatinde başarılı vuruş yapamaması, vuruşlarının çoğunu ıskalamasıydı. Yersiz vuruşları toprağın üstüne şaklıyordu. Oysa dört başarılı vuruş herhangi bir çimlik sahada kabul edilebilir en düşük skordu.

Jack derin bir soluk aldı, sopasını sıkı sıkı kavradı ve sihirli sözcükleri kendi kendine tekrarladı: "Sol kol düz önde, başını kaldırma."

Sopayı arkaya doğru kaldırdı, ama sonra yaz sabahının sessizliğini yaran tiz bir çığlıkla taş kesilmiş gibi kalakaldı.

Biri, "Cinayet," diye bağırıyordu. "İmdat! Yardım edin! Cinayet!"

Bu bir kadın sesiydi ve hırıltılı bir iç çekişle son buldu.

Jack golf sopasını yere fırlatarak sesin geldiği yöne koştu. Ses çok yakında bir yerden gelmişti.

Golf alanının bu bölümü bir hayli bakımsızdı, etrafta çok az ev vardı. Aslına bakılırsa yakında yalnızca tek bir ev vardı: Küçük, resim gibi bir köşk. Eski dönem yapılarının inceliğini ve zarafetini yansıtan havasıyla bu köşk birkaç kez Jack'in dikkatini çekmişti. Şimdi de dosdoğru o köşke koşuyordu. Fundalarla kaplı bir yamaç, evi her ne kadar gözlerden gizliyor olsa da, Jack yamacın etrafından döndü. Çığlığın üstünden daha bir dakika bile geçmeden küçük sürgülü bahçe kapısına varmıştı.

Bahçede genç bir kız vardı. Jack bir an doğal olarak imdat çağrısını yapanın o olduğunu düşündü. Ama bu fikrini çok çabuk değiştirdi.

Kızın elinde yarısına kadar yabani otlarla dolu küçük bir sepet vardı; geniş bir hercai menekşe tarhındaki yabani otları temizlediği anlaşılıyordu. Jack, kızın kadifeyi andıran, koyu maviden çok mora çalan yumuşak bakışlı gözlerini hercai menekşelerine benzetmekten kendini alamadı. Zaten kız da düz lila keten elbisesinin içinde aynen bir hercai menekşe gibiydi.

Kız yüzünde kızgınlıkla şaşkınlık arası bir ifadeyle Jack'e baktı.

Genç adam, "Çok özür dilerim," dedi. "Acaba az önce bağıran siz miydiniz?"

"Ben mi? Elbette hayır."

Kızın şaşkınlığı o kadar içtendi ki Jack afalladı. Hafif aksanlı, çok yumuşak ve tatlı bir sesi vardı.

"Ama duymuş olmanız gerekir," dedi Jack ısrarla. "Ses çok yakından geliyordu."

Kız şaşkın şaşkın bakmayı sürdürüyordu.

"Ben hiçbir şey duymadım."

Şaşırma sırası şimdi Jack'teydi. Yardım isteyen o acı feryadı kızın duymamış olması inanılır gibi değildi. Öte yandan o kadar sakindi ki Jack onun yalan söylediğine inanamıyordu.

"Ses çok yakından geliyordu," diye ısrar etti.

Kız ona şimdi kuşkuyla bakıyordu.

"Peki ne diyordu?" diye sordu.

"Cinayet! İmdat! Cinayet!"

Kız, "Cinayet! İmdat! Cinayet!" diye yineledi. "Birisi size şaka yapmış olmalı Mösyö. Burada kim öldürülmüş olabilir ki?"

Jack bahçe yolunda ceset bulabilirmiş gibi kafası karmakarışık bir halde etrafına bakındı. Ancak yine de duyduğu çığlığın gerçek olduğundan ve hayal gücünün ona oyun oynamış olamayacağından emindi. Küçük evin pencerelerine baktı. Her şey son derece sakin ve huzurlu gözüküyordu.

Kız soğuk bir sesle, "Evi de araştırmak ister misiniz?" diye sordu.

Kız o kadar kuşkulu görünüyordu ki Jack'in şaşkınlığı daha da arttı. Başını öbür yana çevirerek, "Üzgünüm," dedi. "Ses ormanın derininde bir yerden gelmiş olmalı."

Şapkasını çıkararak kızı selamladı ve oradan ayrıldı. Uzaklaşırken omzunun üzerinden arkasına baktı ve kızın yabani ot temizlemeye devam ettiğini gördü.

Jack bir süre ormanı araştırdı, ama olağanüstü bir şey olduğuna işaret edecek hiçbir ize rastlamadı. O çığlığı gerçekten duyduğundan kesinlikle emindi. Sonunda aramaktan vazgeçti ve ayaküstü kahvaltı yapıp her zamanki gibi 8.46 trenine ucu ucuna yetişmek üzere otele koştu. Trende otururken vicdanı rahatsızdı. Duyduğunu zaman kaybetmeden hemen polise bildirmesi gerekmez miydi? Bunu yapmamasının tek nedeni hercai menekşe kızın kuşkusuydu. Kız açıkça onun hayal gördüğünden kuşkulanmıştı, poliste de aynı tepkiyle karşılaşmayacağını kim bilebilirdi ki? İyi de kendisi o çığlığı gerçekten duyduğundan *emin miydi*?

Artık eskiden olduğu kadar emin değildi, farklı düşünüyordu. Bu durum, kayıp bir algıyı yeniden yakalama çabasının doğal sonucu olamaz mıydı? Uzaktaki bir kuşun çığlığını bir kadın sesine benzetmiş olamaz mıydı?

Ama bu fikri öfkeyle reddetti. Bu bir kadın sesiydi ve o, bu sesi duymuştu. Çığlıktan hemen önce saatine baktığını anımsıyordu. Çığlıktan sırada saat yediyi yaklaşık yirmi beş geçiyor olmalıydı. Bu bilgi polis için yararlı olabilirdi, tabii eğer keşfedilecek bir şey varsa.

O akşam eve dönünce işlenen bir cinayet haberi olup olmadığını görmek için akşam gazetelerini dikkatle inceledi. Ama hiçbir şey yoktu. Rahatlaması mı gerekiyordu, yoksa düşkırıklığına mı uğramıştı? Bilmiyordu.

Ertesi gün hava yağmurluydu, hem de en gayretli golfçünün bile hevesini kıracak kadar! Jack son dakikada güçlükle yataktan kalktı, aceleyle kahvaltısını tamamladı. Telaşla trene koştu ve yine gazeteleri gözden geçirdi. Yine vahşi bir cinayet haberi yoktu. Akşam gazetelerinde de durum aynıydı.

Jack, "Tuhaf, ama gerçek bu," diye mırıldandı kendi kendine. "Herhalde yaramaz küçük yumurcaklar ormanda oyun oynuyordu."

Ertesi sabah erkenden dışarı çıktı. Küçük köşkün yanından geçerken göz ucuyla baktığında kızın yine bahçede ot ayıklamakla meşgul olduğunu gördü. Herhalde âdetiydi bu. Jack çok başarılı bir vuruş yaptı ve kızın bunu fark etmiş olmasını diledi. Bir sonraki delik için vuruşa hazırlanırken saatine baktı.

"Yediyi yirmi beş geçiyor," diye mırıldandı. "Acaba..."

Sözcükler dudaklarında dondu kaldı sanki. Onu daha önce şaşırtan çığlık sesi yine arkasında bir yerlerden geliyordu. Çaresizlik içinde çırpınan bir kadının sesiydi bu.

"Cinayet var! İmdat! Cinayet."

Jack hızla o yana koştu. Hercai menekşe kız kapının yanında duruyordu. Şaşırmış görünüyordu, Jack zafer sevinci içinde onun yanına koştu. Bir yandan da, "Bu kez duydun, değil mi?" diye bağırıyordu.

Kızın gözleri Jack'in anlam veremediği bir şekilde kocaman açılmıştı. Jack'in ona doğru koştuğunu görünce ürkerek geriye doğru bir adım atması, hatta dönüp eve bakması genç adamın dikkatinden kaçmamıştı. Jack onun kendisinden ürküp irkildiğini, gereğinde sığınmak için eve baktığını düşündü.

Kız, Jack'e bakarak başını salladı.

"Ben hiçbir şey duymadım," dedi şaşkın bir ifadeyle.

Jack iki kaşının arasına yumruk yemiş gibiydi. Kız o kadar doğal davranıyordu ki Jack neredeyse ona inanacaktı. Ama bu sesi hayal etmiş olması da imkânsızdı. İmkânsız, imkânsız!

O anda kızın nazik, hatta şefkatli sesini duydu.

"Savaş şoku, değil mi?"

Jack o an kızın bakışlarındaki korkunun, ikide bir dönüp eve bakmasının nedenini anladı. Onun akıl sağlığının yerinde olmadığını, sanrılar gördüğünü düşünüyordu...

Hemen sonra aklına gelen bir fikir onda soğuk duş etkisi yaptı. Acaba kız haklı olabilir miydi? Gerçekten sanrı mı *görüyordu*? Bu

düşüncenin etkisiyle düştüğü dehşetle tek bir sözcük bile etmeden sendeleyerek uzaklaştı. Kız bir süre onun arkasından baktıktan sonra iç çekti ve yeniden ot yolma işine döndü.

Jack kendi durumuna mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu.

"Eğer o lanet sesi saat yediyi yirmi beş geçe tekrar duyarsam, bunun bir tür sinir bozukluğu, bir çeşit halüsinasyon olduğunu kabul etmem gerekecek. Ama duymayacağım."

Bütün günü sinir içinde geçirdi ve ertesi sabah bu savını kanıtlama kararıyla erkenden yattı.

Böyle bir durumda doğal olarak gecenin ilk yarısı uyku tutmadı ve ancak gece yarısından sonra yorgunluğuna yenik düşüp uyuyabildi. Otelden çıkıp golf alanına doğru koşmaya başladığı sırada saat yediyi yirmi geçiyordu. O uğursuz yere yediyi yirmi beş geçe ulaşamayacağının farkındaydı, ama eğer bu ses bir sanrıysa onu nerede olsa duyardı. Gözü bileğindeki saatte, koşmayı sürdürdü.

Yedi yirmi beş. Uzakta bağıran bir kadın sesi duyuldu. Ne dediği anlaşılmıyordu, ama Jack bunun daha önce duyduğu çığlık olduğundan da küçük köşkün yakınında bir yerden geldiğinden de emindi.

Tuhaftır, ama bu onu rahatlattı. Bu demek oluyordu ki gerçekten de bir şaka sözkonusuydu. Pek akla yakın olmasa da kız bile onunla oyun oynuyor olabilirdi. Jack kararlı bir tavırla doğruldu ve golf çantasından bir sopa çıkardı. Küçük köşke doğru olan deliklere birkaç vuruş yapacaktı.

Kız her zamanki gibi bahçedeydi. O sabah başını kaldırdı, Jack başındaki kepi çıkarıp onu selamlayınca ürkek bir tavırla, "Günaydın," dedi... Jack onun her zamankinden güzel göründüğünü düşündü.

İçinden sözlerinin engellenemez sıradanlığına küfrederek, "Güzel bir gün, değil mi?" diye seslendi.

"Evet. Gerçekten de güzel."

"Sanırım bahçe için de iyi."

Kız hafifçe gülümseyince büyüleyici gamzeleri ortaya çıktı.

"Ne yazık ki hayır. Çiçeklerimin yağmura ihtiyacı var, baksanıza kurumuşlar."

Jack kızın davranışıyla ifade ettiği daveti kabul ederek bahçeyi golf alanından ayıran alçak çite yaklaştı.

Eli ayağı birbirine karışarak, "Bana iyi göründüler," diyen Jack, genç kızın acıyan bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Kız, "Yine de güneş iyidir, öyle değil mi?" dedi. "Sonuçta çiçekleri her zaman sulayabilirsiniz. Ama güneş güç ve sağlık demektir. Bakıyorum da mösyö bugün çok daha iyiler."

Kızın ona cesaret vermek ister gibi konuşması Jack'i sinirlendirmişti.

"Allah kahretsin," diye düşündü. "Sanırım aklınca beni telkin yoluyla tedavi etmeye çalışıyor.

"Çok iyiyim," dedi.

Kızın yanıtı hemen ve yatıştırıcı bir sesle geldi. "İyi o zaman."

Jack onun kendisine inanmadığını hissederek bir kez daha sinirlendi.

Biraz daha golf oynadıktan sonra kahvaltıya koştu. Kahvaltısını ederken yanındaki masada oturan bir adamın onu göz hapsine aldığını fark etti. Bu ilk değildi. Adam orta yaşlıydı; anlamlı bir yüzü, koyu renkli küçük bir sakalı, keskin bakışlı gri gözleri ve mesleğinin üst saflarında olduğunu belli eden özgüven dolu bir tavrı vardı. Jack adamın adının Lavington olduğunu biliyordu. Ünlü bir doktor olduğuna dair bazı söylentiler duymuştu. Ancak Jack, Harley Street'in müdavimlerinden olmadığı için bu isim onda hiçbir çağrışım yapmıyordu.

Ama bu sabah hedef alındığı sessiz incelemenin fazlasıyla bilincindeydi ve bu durum onu biraz korkutuyordu. Yoksa sırrı yü-

zünde yazılıydı da, herkes tarafından görülebiliyor muydu? Adam mesleği gereği onun gri hücrelerinde bir bozukluk olduğunu mu sezmişti?

Bu düşünce Jack'i ürpertti. Doğru muydu? Gerçekten de çıldırıyor muydu? Bütün bu olanlar bir sanrı mı, yoksa korkunç bir oyun muydu?

Sonra birden aklına bunu sınamanın çok basit bir yolu geldi. Şimdiye kadar sesi duyduğu zaman hep yalnızdı. Peki, yanında biri daha olsaydı? Bu durumda yanındaki kişi her şeye tanık olacaktı. Üç olasılık vardı. Ses olmayacaktı. Sesi ikisi de duyacaktı ya da yine sadece kendisi duyacaktı.

O akşam planını eyleme dönüştürme yolunda ilk adımı attı. Yanında olmasını istediği adam Lavington'dı. Kolayca konuşmaya başladılar; kim bilir belki orta yaşlı adam da böyle bir fırsat bekliyordu. Her nedense Jack'in onu ilgilendirdiği anlaşılıyordu. Orta yaşlı adam kahvaltıdan önce birkaç vuruş yapma önerisini memnuniyetle kabul etti. Hemen ertesi sabah için sözleştiler.

Saat yediden az önce buluştular. Çok güzel bir gündü, hava sakin ve bulutsuzdu, çok sıcak değildi. Doktor çok iyi oynuyordu, Jack ise berbat. Aklı tamamen az sonra gerçekleşecek krizdeydi. Belli etmese de durmadan saatine bakıyordu. Delikle küçük köşkün tam ortasındaki yedinci vuruş noktasına vardıklarında saat yediyi yirmi geçiyordu.

Kız her zamanki gibi yine bahçedeydi. Ama başını kaldırıp onlara bakmadı.

İki top yeşil çimlerin üstünde duruyordu. Jack'inki deliğin yakınında, doktorunki biraz uzağında.

Lavington "Bu atışı başarmalıyım," dedi.

Lavington topun gideceği yolu kararlaştırmak için eğildi. Jack, gözleri saatinde kaskatı duruyordu. Saat yediyi tam yirmi beş geçiyordu.

Top çimlerin üstünde hızla kaydı, deliğin kenarında bir an yavaşladı, durdu, sonra içeri yuvarlandı.

Jack "Güzel vuruş," dedi. Boğuk sesi kendisine bile yabancı gelmişti... Rahatlamış gibi saatini kolunun daha yukarısına itti. Hiçbir şey olmamıştı. Büyü bozulmuştu.

"Sizce bir sakıncası yoksa bir dakika bekler misiniz?" diye sordu. "Pipo içmek istiyorum."

Sekizinci vuruş noktasının başında bir süre durdular. Jack titremesini engelleyemediği parmaklarıyla piposunu doldurdu ve yaktı. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi.

Büyük bir hoşnutlukla etrafına bakınarak, "Tanrım, ne kadar güzel bir gün," dedi. "Haydi Lavington, sıra sizde."

İşte o an olan oldu. Tam doktor vuruşunu yapacağı sırada bir kadının acı ve yüksek perdeden çığlığı duyuldu:

"Cinayet! İmdat! Cinayet!"

Sesin geldiği yöne hızla dönen Jack piposunu parmaklarının arasından yere düşürdü. Genç adam o an yalnız olmadığını anımsayarak arkadaşına baktı.

Lavington elini gözlerine siper ederek topun gittiği yola bakıyordu.

"Biraz kısa olmalıydı," dedi. "Top deliğin hemen yanından geçti."

Hiçbir şey duymamıştı.

Dünya Jack'in etrafında fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Sendeleyerek bir iki adım attı. Kendine geldiğinde çimlerin üstünde yatıyordu, Lavington da üzerine eğilmişti.

"Sakin olun, bir şey yok, sakin olun."

"Ne yaptım ben?"

"Bayıldınız genç adam ya da bayılır gibi oldunuz."

"Tanrım!" diyen Jack derin bir soluk aldı.

"Sorun ne? Kafanızda sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

"Size hemen söyleyeceğim, ama önce bir şey sormak istiyorum."

Doktor kendi piposunu da yaktı ve oradaki banka oturdu.

"Ne isterseniz sorabilirsiniz," dedi.

"Son bir iki gündür beni gözetliyorsunuz. Niçin?"

Lavington'ın gözlerinde hafif bir ışıltı belirdi.

"Bu yanıtlaması zor bir soru. Bilirsiniz, bir kedi bile bir krala bakabilir."

"Beni espri yaparak baştan savmayın. Çok ciddiyim. Yeniden soruyorum: Niçin? Bu benim için çok önemli."

Lavington ciddileşti.

"Dürüstçe yanıt vereceğim. Size baktıkça akut bir stresin pençesinde kıvranan, sinirleri iyice gerilmiş bir adam görüyor ve bu denli bir gerginliğin nedeninin ne olabileceğini merak ediyordum."

Jack hüzünle, "Bunu size hemen söyleyebilirim," dedi. "Ben deliriyorum." Sözüne dramatik bir tavırla ara verdi, söylediklerinin umduğu ilgi ve şaşkınlığı uyandırmadığını fark edince yineledi. "Söylediğim gibi, deliriyorum."

Lavington, "Çok tuhaf," diye mırıldandı. "Gerçekten çok tuhaf."

Jack sinirlenmişti.

"Demek sizin için bunun anlamı bu kadar," dedi. "Siz doktorlar hep böyle duyarsız ve katı yüreklisiniz."

"Yapmayın genç dostum, ağzınıza geleni söylüyorsunuz. Öncelikle belirtmeliyim ki diplomam olmasına rağmen doktorluk yapmıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse doktor değilim, yani insan bedeninin doktoru değilim."

Jack adama dikkatle baktı.

"Yani ruh mu?"

"Bir anlamda evet, doğrusunu isterseniz kendimi ruh doktoru olarak nitelendiriyorum."

"Ya!"

"Ses tonunuzda bir küçümseme sezer gibiyim, ama bunun, etten ve kemikten örülü barınağı olan bedenden ayrı ve bağımsız halde varlığını sürdüren bir şey olduğu gerçeğini gösterecek bir tanım bulmak zorundayız. Ruhunuzla uzlaşmanız gerekir delikanlı. Ruh yalnızca din adamları tarafından icat edilmiş bir dini terim değildir. Ona ister akıl ister bilinç ister bilinçaltı deyin ya da size daha uygun gelen bir isim verin. Az önceki sözlerimden incindiniz, ama sizin gibi dengeli ve her bakımdan normal bir genç adamın aklını kaçırmakta olduğu gibi bir kuruntuya kapılması bana çok tuhaf göründü."

"Ben gerçekten de kafayı yedim. Kesinlikle delirdim."

"Beni bağışlayın, ama size inanmıyorum."

"Sanrılar görüyorum."

"Yemeklerden sonra mı?"

"Hayır, sabahları."

Doktor sönen piposunu yeniden yakarak, "Olamaz," dedi.

"Başka hiç kimsenin duymadığı şeyler duyuyorum."

"Bin kişiden biri Jüpiter gezegeninin uydularını görebilir. Geri kalan dokuz yüz doksan dokuz kişinin görememesi, Jüpiter'in uydularının varlığından kuşku duyulması ve özellikle de bininci adama deli denmesi için yeterli bir neden değildir."

"Jüpiter'in uyduları kanıtlanmış bir bilimsel gerçektir."

"Günümüzün sanrıları, geleceğin bilimsel gerçekleri olabilir."

Her şeye rağmen Lavington'ın pratik düşünce biçimi Jack'i etkilemişti. Rahatlamış, hatta keyfi yerine gelmişti. Doktor ona bir iki dakika dikkatle baktıktan sonra başını salladı.

"Hele şükür, böylesi çok daha iyi," dedi. "Siz gençlerin en büyük derdi ne biliyor musunuz? Kendi felsefenizin dışında bir şeyin var olamayacağından o kadar eminsiniz ki, bu görüşünüzü sarsacak bir durumla karşılaştığınızda hemen telaşlanıyor, aklınızı kaçıracak duruma geliyorsunuz. Şimdi anlatın. Niçin delirdiğinizi düşünüyorsunuz? Bu durumun nedenlerini öğrenmek isterim. Sizi bir akıl hastanesine kapatıp kapatmamaya ancak ondan sonra karar veririz."

Jack mümkün olduğunca gerçeklerden sapmamaya özen göstererek olanları bir bir anlattı.

"Anlayamadığım şey şu," dedi. "O ses bu sabah niçin yedi buçukta, yani beş dakika gecikmeli olarak duyuldu."

Lavington bir iki dakika düşündükten sonra, "Saatinize göre şimdi saat kaç?" diye sordu.

Jack saatine bakarak, "Sekize çeyrek var," diye yanıt verdi.

"Çok basit. Benim saatim sekize yirmi var. Demek ki sizin saatiniz beş dakika ileri. Bu benim için çok ilginç ve çok da önemli bir nokta. Hatta değeri ölçülemeyecek kadar."

"Ne gibi?"

Jack'in ilgisi uyanmaya başlamıştı.

"Bunun en net ve akla yakın açıklaması şu olabilir: O ilk sabah gerçekten de bir çığlık duydunuz; bu bir şaka olabilir, olmayabilir de. Sonraki sabahlar o sesi yine aynı saatte duyacağınız konusunda kendinize telkin yaptınız."

"Öyle bir şey yapmadığıma eminim."

'Tabii ki bilinçli olarak değil, ama bilinçaltı insana bazen çok tuhaf oyunlar oynar. Fakat yalnızca bu da geçerli bir açıklama değil. Söz konusu durum yalnızca bir telkin olsaydı, çığlığı kendi saatinize göre saat yediyi yirmi beş geçe duymanız gerekirdi, o saat geçtikten sonra asla duyamazdınız."

"Öyleyse?"

"Şey... Bunun yanıtı belli değil mi? O imdat çığlığı uzayda belli bir yeri ve zaman dilimini kapsıyor. Yer, küçük köşkün yakınlarında; zaman da yediyi yirmi beş geçe."

"İyi ama bu sesi duyan niçin yalnızca benim? Hayaletlere, hortlaklara, duvara vurup geldiklerini haber veren ruhlara ve cinlere filan inanmam. O kahrolası sesi niçin yalnız ben duyuyorum?"

"Bunu şu an için söyleyemeyiz. En iyi medyumlardan birçoğunun kanıtlanmış kuşkuculardan çıkması çok ilginçtir. Gizemli alametlere tanık olanlar genellikle doğaüstü olaylarla uğraşanlar değildir. Bazı kimseler, başkalarının göremedikleri ve duyamadıkları şeyleri görür ya da duyarlar, bunun nedenini bilmiyoruz. Bunu yaşayan on kişiden dokuzu o belirtileri görmek ya da duymak istemiyor, aynen sizin gibi hayal güçlerinin onlara oyun oynadığına, sanrı gördüklerine inanıyorlar. Elektrik gibi bir şey bu. Bazı maddeler iyi birer iletkendir, bazıları ise değildir. Uzun bir zamandır bunun nedeni biliniyor. Kabullenmekle yetiniyorduk, ama bugün nedeni biliyoruz. Hiç kuşkusuz bir gün o şeyi niçin sizin duyduğunuzu, o kızın ve benim duymadığımızı da bileceğiz. Biliyorsunuz, her şey doğa yasalarının yönetimindedir, gerçekte doğaüstü diye bir şey yoktur. Psişik olarak adlandırılan olguları yöneten yasaları bulmak çok zor olacak, ama en küçük kırıntının bile yardımı dokunacağı kesin."

"İyi de ben ne *yapacağım*?" dedi Jack.

Lavington sinsi sinsi gülümsedi.

"Pratik düşünmelisiniz dostum. Evet genç dostum, şimdi güzel bir kahvaltı edin, sonra şehre gidip anlayamadığınız şeyler için endişelenmeyi bırakın, kafanızı daha fazla bunlarla yormayın. Ben öte yandan biraz araştırma yapacak, şuradaki küçük köşk hakkında neler öğrenebileceğime bakacağım. Bu gizemin merkezinin orası olduğuna yemin edebilirim."

Jack ayağa kalktı.

"Peki efendim. Ben gidiyorum, ama şey..."

"Evet?"

Jack kızardı.

"Kızda bir sorun olmadığından eminim."

Lavington bıyık altından güldü.

"Onun güzel bir kız olduğunu söylememiştiniz! Neyse, tatlı canınızı üzmeyin. Bu gizemin ondan çok önce başladığını düşünüyorum!"

Jack o akşam büyük bir heyecan içinde otele döndü. Lavington'a ölesiye inanıyordu. Doktor bunu o kadar doğal karşılamış, öylesine mantıklı ve soğukkanlı yaklaşmıştı ki Jack ister istemez etkilenmişti.

Akşam yemeğine indiğinde yeni dostunu holde kendisini beklerken buldu. Doktor aynı masada yemek yemelerini önerdi.

Jack endişeyle, "Yeni bir bilgi var mı?" diye sordu.

"Heather Köşkü'nün tarihini öğrendim. Başlangıçta orada yaşlı bir bahçıvanla karısı yaşıyormuş. İhtiyar adam ölünce karısı kızının yanına gitmiş. Sonra bir inşaat müteahhidi oraya el atmış, büyük bir başarıyla modernize etmiş ve orada yalnızca hafta sonlarını geçiren şehirli bir beyefendiye satmış. O beyefendi de evi bir yıl önce Turner adındaki bir aileye satmış, Bay ve Bayan Turner'a. Anladığım kadarıyla Turner'lar oldukça ilginç insanlarmış. Adam İngiliz'miş, ama karısının yarı Rus olduğu söyleniyor. Kadın çok güzel ve egzotik görünümlüymüş. Çok sakin bir yaşam sürüyor, kimseyle görüşmüyor, köşkün bahçesinden hemen hiç dışarı çıkmıyorlarmış. Dedikodulara bakılırsa bir şeyden korkuyorlarmış, ama bu tür söylentilere güvenmemiz doğru olmaz sanırım.

"Sonra bir gün gitmişler, sabah erkenden ortadan kaybolmuşlar ve bir daha da geri dönmemişler. Buradaki emlakçılardan biri çok geçmeden Bay Turner'dan bir mektup almış. Mektup Londra'dan

gönderilmiş. Bay Turner evin en kısa zamanda satılmasını istiyormuş. Möbleler satılmış, evi de Bay Mauleverer adında biri satın almış. Evin yeni sahibi orada yalnızca iki hafta oturmuş, bu sürenin sonunda evin möbleli olarak kiraya verilmesini istemiş. Şimdi evde yaşayanlar veremli bir Fransız profesörle kızı. Buraya on gün önce gelmişler."

Jack hiç sesini çıkarmadan bunları sindirmeye çalıştı.

Sonunda, "Bütün bunlar bizi bir yere götürmüyor," dedi. "Öyle değil mi?"

Lavington sakin sakin, "Turner'lar hakkında daha çok bilgi sahibi olmak isterim," dedi. "Bir sabah çok erken bir saatte evden ayrıldıklarını söylemiştim, anımsıyorsunuz değil mi? Anladığım kadarıyla hiç kimse gittiklerini görmemiş. Bay Turner'ı o zamandan beri gören olmamış, ama Bayan Turner'ı gören birini de bulamadım."

Jack'in yüzünün rengi soldu.

"Olamaz, bunu düşünüyor olamazsınız..."

"Sizi heyecanlandırmak istemem genç adam. Ölümün, özellikle de şiddetli bir ölümün eşiğindekilerin, çevre üzerindeki etkileri çok güçlü olabilir. Söz konusu çevre bu etkiyi özümseyebilir, sonra da onu uygun bir alıcıya iletebilir, yani bu durumda size."

Jack isyan etti.

"İyi ama niçin bana? Niçin yararlı olabilecek birine değil?"

"Siz bu gücü kör ve mekanik değil, akıllı ve belirli bir amaca yönelik güç olarak görüyorsunuz. Ben de belli bir amaçla belli bir yere yerleşen ruhlar olduğuna inanmıyorum. Ama tekrar tekrar, sonuçta rastlantı olduğuna inanmayacak kadar çok gördüğüm şey, bir şekilde tanımlayamadığımız güçlerin adaletin yerini bulması için gizliden gizliye bilinçsizce çabaladıkları."

Lavington onu rahatsız eden bir saplantıdan kurtulmak ister gibi silkindi ve gülümseyerek Jack'e döndü.

"Artık bu konuyu bir yana bırakalım, en azından bu akşamlık," dedi.

Jack bunu hemen kabul etti, ama konuyu kafasından uzaklaştırması o kadar da kolay olmadı.

O hafta sonu kendi başına da bazı araştırmalar yaptı, ama doktordan fazlasını öğrenemedi. Sabah kahvaltısından önce golf oynamaktan ise kesinlikle vazgeçmişti.

Olaylar zincirinin bundan sonraki halkası hiç beklenmedik bir şekilde bambaşka bir yerden geldi. Bir gün iş dönüşü Jack'e genç bir bayanın onunla görüşmek için beklediği bildirildi. Bahçedeki genç kızla, hercai menekşe diye adlandırdığı kızla karşılaşmak onun için büyük bir sürpriz oldu. Kız son derece sinirli ve şaşkındı.

"Böyle birden geldiğim için beni bağışlayın mösyö," dedi. "Ama size anlatmak istediğim bir şey var..."

Genç kız kuşkuyla etrafına bakındı.

Jack hemen, "Bu tarafa gelin," diyerek konuğu otelin o sırada boş olan "Kadınlara Özel" salonuna aldı. Kırmızı pelüşler içinde iç kapayıcı bir yerdi burası. "Lütfen oturun bayan. Bayan?"

"Adım Felise mösyö. Felise Marchaud."

"Lütfen oturun Bayan Marchaud. Şimdi bana her şeyi anlatın."

Felise söz dinleyerek oturdu. O gün koyu yeşil giysiler giymiş, gururlu küçük yüzün güzelliği ve çekiciliği daha da çok ortaya çıkmıştı. Genç kızın yanına oturan Jack kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

Felise, "Bakın durum şöyle..." diye başladı. "Çok kısa bir süredir buradayız, ama geldiğimizden beri evimizin, küçük şirin evimizin, perili olduğuna ilişkin söylentiler duyuyoruz. Hiçbir hizmetçi orada bizle kalmak istemiyor. Aslında bu o kadar önemli değil, ben evi *idare edebilirim*, yemek de pişirebilirim."

Kızdan çok etkilenen Jack, "Sen bir meleksin. Harikasın," diye düşündü.

Buna rağmen görünürdeki ciddi tavrını sürdürdü.

"Bu hayalet öykülerinin saçmalık olduğunu düşünüyordum mösyö, ta ki dört gün öncesine kadar. Dört gece üst üste aynı düşü gördüm. Düşümde, karşımda bir kadın görüyorum. Uzun boylu, sarışın ve çok güzel. Ellerinin arasında mavi porselenden bir kavanoz tutuyor. Üzgün, hem de çok üzgün görünüyor, bir şey yapmam için yalvarırcasına o mavi kavanozu bana uzatıyor ama ne çare! O konuşamıyor, ben de ne istediğini anlayamıyorum. İlk iki gece gördüğüm düş böyleydi. Ama sondan bir gece önce düşün devamı geldi. O kadınla mavi kavanozu ortadan kayboldu ama birden onun sesini duydum. O sesin, kadının sesi olduğunu biliyordum mösyö. Söylediği kelimeler aynen sizin bana o sabah söylediklerinizdi: 'Cinayet! İmdat! Cinayet!' Dehşet içinde uyandım. Kendi kendime, 'Bu bir kâbus,' diyordum. 'Duyduğun sözcükler yalnızca bir rastlantı.' Ama dün gece aynı düş yinelendi. Bu ne olabilir mösyö? Siz de aynı sözleri duymuştunuz. Şimdi ne yapacağız?"

Felise'in yüzünden dehşet okunuyordu. Küçük ellerini kavuşturmuş, yalvarır gibi Jack'e bakıyordu. Genç adam gerçek olmayan bir kayıtsızlıkla, "Sorun yok Bayan Marchaud," dedi. "Endişe etmemelisiniz. Ne yapmanızı istediğimi söyleyeyim. Eğer bir sakıncası yoksa sizden bana anlattıklarınızı burada kalan bir dostuma, Dr. Lavington'a da anlatmanızı isteyeceğim."

Felise denileni yapmaya hazır olduğunu belirtince Jack, Lavington'ı aramaya çıktı. Birkaç dakika sonra doktorla geri döndü.

Jack aceleyle onları tanıştırırken Lavington kızı ilgiyle süzüyordu. Duruma uygun birkaç sözle Felise'i çok kısa bir süre içinde rahatlattı ve öyküyü bu kez de o dinledi.

"Çok ilginç," dedi kızın öyküsünü tamamlamasının ardından. "Babanıza bundan bahsettiniz mi?"

Kız hayır anlamında başını salladı.

"Onu kaygılandırmak istemedim. Kendisi çok hasta..." Kızın gözleri yaşla doldu. "Onu üzecek ya da heyecanlandıracak her şeyi ondan gizliyorum."

Lavington dostça bir tavırla, "Anlıyorum," dedi. "Bize gelmenize çok sevindim Bayan Marchaud. Biliyorsunuz, Bay Hartington da sizinkine benzer bir deneyim yaşadı. Sanırım artık doğru iz üzerinde olduğumuzu söyleyebilirim. Aklınıza gelen başka bir şey yok mu?"

Felise kıpırdandı.

'Tabii ya! Ne kadar aptalım. Bu öykünün en can alıcı noktası bu oysa. Bakın, bardak dolabının raflarından birinin arkasında ne buldum bayım. Rafın arkasına kaymış."

Genç kız üstünde bir kadının sulu boyayla yapılmış kabataslak resmi olan kirli bir kâğıt parçasını onlara uzattı. Acemice yapılmış bir resimdi, ama herhalde benzerlik yeterliydi. Resimde yüzünden İngiliz olmadığı anlaşılan uzun boylu, sarışın bir kadın görülüyordu. Üstünde mavi porselen bir kavanoz olan masanın yanında duruyordu.

Felise, "Bunu bu sabah buldum," dedi. "Düşümde gördüğüm kadın bu. Mavi porselen kavanoz da aynı kavanoz, mösyö doktor."

Lavington, "Çok ilginç," dedi. "Gizemin anahtarı belli ki şu mavi kavanoz. Bana Çin porseleni gibi geldi, büyük olasılıkla da antika. Üstündeki kabartma desen çok tuhaf."

Jack, "Çin porseleni," dedi. "Amcamın koleksiyonunda tıpatıp benzerini gördüm. Belki duydunuz, kendisi çok büyük bir Çin porseleni koleksiyoncusudur. Kısa bir süre önce onda bu kavanozun aynısını gördüğümü anımsıyorum."

Lavington, "Çin kavanozu," diye mırıldandı. Bir iki dakika kadar derin derin düşündü. Sonra birden başını kaldırdı. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı.

"Hartington, o kavanoz ne kadar zamandır amcanızda?"

"Ne kadar zamandır mı? Doğrusu bilmiyorum."

"Düşünün. Onu son zamanlarda mı satın aldı?"

"Bilmiyorum. Ha evet, şimdi aklıma geldi, yakın zamanda almıştı galiba. Ben porselenlerle pek ilgilenmem, ama amcamın bana geçenlerde en yeni parçalarını gösterdiğini anımsıyorum. Bu da onlardan biriydi."

"İki aydan daha kısa bir süre önce mi? Turner'lar Heather Köşkü'nden ayrılalı yalnızca iki ay olmuş."

"Evet, sanıyorum öyleydi."

"Amcanız taşradaki mezatlara katılır mı?"

"Tabii. Hepsini dolaşır."

"Öyleyse bu porseleni Turner'ların eşyalarının satışından aldığını varsayabiliriz, değil mi? İlginç bir rastlantı ya da belki adaletin tecellisi. Hartington, bu kavanozu nereden satın aldığını amcanızdan öğrenmelisiniz."

Jack'in yüzü asıldı.

"Korkarım bu olanaksız. George amcam Avrupa'da. Ona nereye mektup yazabileceğimi bile bilmiyorum."

"Orada ne kadar kalacak?"

"Sanırım üç hafta ila bir ay arasında."

Bir sessizlik oldu. Felise'in endişeli bakışları adamların arasında gidip geliyordu.

"Bizim yapabileceğimiz bir şey yok mu acaba?" diye sordu çekinerek.

Lavington, "Evet, bir şey var," dedi heyecanla. "Belki biraz alışılmamış bir şey ama başarılı olacağına inanıyorum. Hartington, o kavanozu alıp buraya getirmelisiniz. Eğer matmazel izin verirse o kavanozla birlikte Heather Köşkü'nde bir gece geçiririz."

Jack tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Endişeyle, "Ne olmasını bekliyorsunuz?" diye sordu.

"En ufak bir fikrim yok ama bu gizemin çözüleceğine ve o ruhun huzura kavuşacağına gerçekten inanıyorum. Belki kavanozun altında gizli bir dip bölme daha vardır ve içinde bir şey gizlidir. Hiçbir olay yaşanmazsa, o zaman kendi hünerimizi kullanmalıyız."

Felise el çırptı.

"İşte bu harika bir fikir."

Gözleri heyecandan ışıl ışıldı. Jack, Lavington'ın planını onun kadar heyecan verici bulmamıştı, hatta içten içe korkuyordu bile, ama bunu ne olursa olsun Felise'in yanında itiraf edemezdi. Doktor ise önerisi dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davranıyordu.

Felise, Jack'e dönerek, "Kavanozu ne zaman getirebilirsiniz?" diye sordu.

Jack isteksizce, "Yarın," dedi.

Denileni artık ister istemez yapacaktı, ama her sabah huzurunu kaçıran o şiddetli yardım çağrısı artık eskisi kadar önemli değildi onun için.

Ertesi akşam amcasının evine gitti ve söz konusu kavanozu aldı. Sulu boya resimdeki kavanozun aynısı olduğunu gördü, ama tüm dikkatiyle incelemesine rağmen herhangi bir yerinde gizli bir bölme olduğuna ilişkin bir ize rastlamadı.

Lavington'la birlikte Heather Köşkü'ne vardıklarında saat on birdi. Felise onların yolunu bekliyor olmalıydı, daha zili çalma fırsatları olmadan kapıyı açtı.

"İçeri buyurun," dedi genç kız. "Babam yukarıda, odasında uyuyor. Onu uyandırmamalıyız. Sizin için kahve hazırladım."

Genç kız konuklarını sevimli, küçük oturma odasına aldı. Şöminenin içinde bir ispirto ocağı vardı, Felise ocağın üzerine hafifçe eğilerek konuklarına kahve yaptı.

Daha sonra Jack, Çin kâsesini ambalajından çıkardı. Onu görünce Felise hayranlıkla bağırdı.

"Evet, evet." İşte o, nerede olsa tanırım onu."

Lavington bu arada kendi hazırlıklarını yapıyordu. Üstündeki bütün bibloları kaldırdığı küçük bir masayı odanın ortasına getirdi. Masanın etrafına üç sandalye yerleştirdi. Sonra mavi kavanozu Jack'ten alarak masanın tam ortasına koydu.

"Artık hazırız," dedi. "Işıkları söndürün, masanın etrafında karanlıkta oturalım."

Diğerleri denileni yaptılar. Karanlığın içinde yine Lavington'ın sesi duyuldu.

"Hiçbir şey düşünmeyin. Kafanızı zorlamayın. İçimizden birinin medyumluk yeteneği olabilir. Eğer öyleyse o kişi transa girecektir. Şunu unutmayın, korkacak hiçbir şey yok. Korkuyu kalplerinizden silip atın ve kendinizi bırakın; sürüklenin, sürüklenin..."

Lavington sustu ve ardından sessizlik oldu. Dakikalar geçtikçe sessizlik yoğunlaşıyordu. Sessizlik her an yeni olasılıklara gebe gibiydi. Lavington'ın, "Korkuyu kalplerinizden silip atın," demesi kolaydı. Jack'in duyduğu korku değil, panikti. Felise'in de aynı duyguyu paylaştığından emindi. Birden kızın kısık, korku dolu sesini duydu.

"Korkunç bir şey olacak. Bunu hissediyorum."

Lavington, "Korkuyu silip atın," dedi. "Etkiye karşı direnmeyin."

Karanlık sanki giderek daha karanlık, sessizlik daha yoğun ve kalıcı oluyordu. Ve o tanımsız tehdit sanki giderek yaklaşıyordu.

Jack tıkandığını, boğulduğunu hissediyordu. Kötülük yakında, hem de çok yakındaydı...

Sonra o mücadele anı geçti. Jack akışa kapılmış sürükleniyordu. Gözleri kapandı, huzur, karanlık...

Jack yavaşça kımıldandı. Başı ağırlaşmıştı, kurşun gibi ağırlaşmıştı. Neredeydi?

Güneş ışığı... Kuşlar... Yattığı yerden gökyüzüne bakıyordu.

Sonra birden her şeyi anımsadı. Seans. Küçük oda. Felise ve doktor. Ne olmuştu?

Olduğu yerde doğruldu. Başı zonkluyordu. Köşkün pek uzağında olmayan küçük bir ağaçlıkta yerde yatıyordu. Yakınında kimse yoktu. Cebinden saatini çıkardı. Saatin yarım olduğunu görünce çok şaşırdı.

Jack zar zor ayağa kalktı ve ayaklarının onu götürebildiği kadar hızlı, köşke doğru koştu. Köşktekiler transtan çıkamaması yüzünden paniğe kapılıp onu açık havaya taşımış olmalıydılar.

Köşke varınca kapıyı yumruklamaya başladı. Ama bir yanıt alamadığı gibi en ufak bir yaşam belirtisi de yoktu. Lavington'la Felise yardım çağırmaya gitmiş olmalıydılar. Ya da Jack adlandıramadığı bir korkunun onu pençesine almaya başladığını hissetti. Bir gece önce ne olmuştu?

Elinden geldiği kadar hızlıca otele koştu. Resepsiyondan bilgi almaya çalıştığı sırada sırtına inen yumrukla neredeyse yere yıkılıyordu. Öfkeyle dönünce neşeyle gülen ak saçlı bir adamla karşılaştı.

"Beni beklemiyordun, değil mi delikanlı? Beni beklemediğine eminim."

"Kilometrelerce uzakta olduğunu sanıyordum George amca. İtalya'da bir yerde."

"İtalya'da değildim. Dün gece Dover'a çıktım. Arabayla şehre giderken buraya uğrayıp sana merhaba demeye karar verdim. Bir de ne göreyim, bizim yeğen bütün geceyi dışarıda geçirmemiş mi! Aferin, aferin!" Jack amcasını durdurdu. "George amca, size anlatmak istediğim olağanüstü bir öykü var. Korkarım inanamayacaksın."

Yaşlı adam güldü.

"Hiç şaşmam. Elinden geleni yap oğlum."

Jack, "Bir şeyler yemeliyim," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Amcasıyla yemek salonuna geçti. Dolu bir yemek masasında ihtiyar adama bütün öyküyü anlattı.

"Onlara ne olduğunu Allah bilir," diye bitirdi öyküsünü.

Amcası bir kalp krizi geçirmenin eşiğindeydi.

Sonunda, "Kavanoz," dedi. "MAVİ KAVANOZ! Ona ne oldu?"

Jack amcasına önce anlayamayarak baktı, ama sonra sözcüklerin bir anda kafasına hücum etmesiyle birlikte anlamaya başladı.

İhtiyar adamın ağzından kelimeler sel gibi akıyordu.

"Ming, eşsiz koleksiyonumun yıldızı, en az on bin sterlin eder. Amerikalı milyarder Hoggenheimer'dan teklif aldım. Dünyada bir eşi daha yok. Kahretsin, MAVİ KAVANOZUMU ne yaptın?"

Jack yemek salonundan dışarı fırladı. Lavington'ı bulmalıydı. Resepsiyondaki genç kadın onu soğuk bakışlarla süzdü.

"Dr. Lavington dün gece geç saatte arabayla otelden ayrıldı. Size de bir not bıraktı."

Jack zarfı yırttı. Mesaj kısa ve özdü.

SEVGİLİ GENÇ DOSTUM,

Doğaüstü günün etkisi geçti mi? Pek sanmam; özellikle yeni bilimsel dille aldatılmışken. Felise'ten, hasta babasından ve benden sana en içten selamlar. On iki saatlik bir avansımız var, bu da bize bol bol yeter sanırım.

Saygılarımla,

AMBROSE LAVİNGTON,

Ruh Doktoru.

Yedi

Altı Penilik Bir Şarkı Söyle

"Altı Penilik Bir Şarkı Söyle" ilk olarak 2 Aralık 1929'da *Illustrated Sporting and Dramatic News* adlı haftalık derginin Noel sayısında yayımlanmıştır.

Sir Edward Palliser, Queen Anne Çıkmazı 9 Numara'da yaşıyordu. Westminster'ın göbeğinde yirminci yüzyılın karmaşasından uzak, sakin bir köşeydi burası. Eski dünyanın huzurlu atmosferinin halen hüküm sürmekte olduğu bir yer. Sir Edward Palliser'e çok yakışan, tam ona uygun bir yer.

Sir Edward Palliser döneminin en ünlü avukatlarından biriydi. Artık aktif olarak çalışmıyor, zamanının büyük bir kısmını benzersiz bir kriminoloji kütüphanesi oluşturmakla geçiriyordu. Kendisi aynı zamanda "Seçilmiş Ünlü Suç Dosyalarından İçtihatlar" adlı kitabın da yazarıydı.

O akşam Sir Edward kütüphanesindeki şöminenin başında oturmuş, çok özel olarak getirttiği siyah kahvesini yudumluyor ve

zaman zaman başını sallayarak Lombroso'nun[1] bir eserini inceliyordu. Dâhice teoriler ama hepsi geçerliliğini yitirmiş, demode...

O sırada kapı sessizce açıldı. İyi eğitimli sadık uşağı yumuşak halının üstünde neredeyse parmağının ucunda yürüyerek ünlü avukata yaklaştı ve çok özel bir şey söyleyecekmişçesine fısıldadı. "Genç bir hanımefendi sizinle görüşmek istiyor efendim."

"Genç bir hanımefendi mi?"

Sir Edward şaşırmıştı. Bu onun alışık olduğu, normal bir durum değildi. Sonra gelenin yeğeni Ethel olabileceğini düşündü, ama hayır, öyle olsa Armour söylerdi.

Merakla sordu. "Gelen hanımefendi ismini vermedi mi?"

"Hayır efendim, ama onunla görüşmek isteyeceğinizden emin olduğunu söyledi."

"İçeri al," diyen Sir Edward Pallister iyice meraklanmıştı.

Otuz yaşlarında uzun boylu, ince esmer bir kadın olan ziyaretçi siyah bir tayyör giymiş, düzgün kesimli saçlarının üzerine de şık, küçük siyah bir şapka oturtmuştu. Sir Edward'ın elini sıkarken yüzünde kendinden emin, tanıdık bir ifade vardı. Armour geri çekilerek sessizce kapıyı arkasından kapadı.

"Sir Edward, sanırım beni tanıdınız? Magdalen Vaughan."

"Şey, elbette." Sir Edward da samimiyetle elini uzattı.

Onu çok iyi anımsıyordu. Amerika'dan *Siluric* gemisiyle yaptığı yolculuk. O tatlı kız çocuğu, aslında çocuktan biraz daha fazlasıydı ama. Yaşlı bir adam olarak ona büyük sevgi gösterdiğini anımsıyordu. Küçük kız o sırada o kadar genç, canlı, hayat doluydu ki, ona duyduğu hayranlık ve onu kahramanlaştırmasıyla, o sırada

(1) İtalyan kriminolog (d. 6 Kasım 1835 – ö. 19 Ekim 1909). Bazı insanların doğuştan suça eğilimli olduğunu, bu kişilerin birtakım ruhsal anormallikler sergilediğini ve suçlu insanların, kafa yapılarından hemen tanınabileceğini iddia etmiştir. Ona göre, doğuştan suçlu kişiler ile ilkel ataları arasında kalıtımsal bir bağ vardır.

altmışına yaklaşan yaşlı adamın yüreğini sımsıcak duygularla doldurmuştu. Bunları anımsamak ve avucundaki elin sıcaklığı yaşlı adamı bir anda çok mutlu etmişti.

"Sizi gördüğüme çok sevindim," dedi içtenlikle. "Oturmaz mısınız?"

Oturması için bir koltuk çekti. Neşeli, doğal ve kayıtsız olmasına rağmen genç kızın neden gelmiş olabileceğini merak ediyordu. Havadan sudan konuşmaları son bulduğunda kısa bir sessizlik oldu.

Kız yumruklarını sıktı, sonra sinirle oturduğu koltuğun kolçaklarını kavradı ve diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Sir Edward, sizden bana yardım etmenizi istiyorum."

Sir Edward şaşırmıştı, mırıldandı.

"Evet, konu neydi?"

Kız coşkuyla konuşmaya başladı.

"Bana eğer bir gün yardıma ihtiyacım olursa –şu dünyada benim için yapabileceğiniz bir şey olursa– elinizden geleni yapacağınızı söylemiştiniz."

Evet, bunu söylemişti. Bu ayrılırken söylenen –lafın gelişi– bir vaatti.

Bunu söylediği anda sesinin titrediğini, kızın elini dudaklarına götürdüğünü anımsıyordu.

"Eğer sizin için yapabileceğim bir şey olursa, unutmayın, bunu seve seve yapmaya..."

Evet, insanlar genellikle ayrılık anlarında böyle şeyler söylerlerdi... Ancak çok ender, gerçekten çok ender durumlarda bu sözlerini tutmak zorunda kalırlardı. Özellikle de bunca yıldan sonra... Kaç yıl geçmişti bu sözün üzerinden, dokuz ya da on? Bir an için dikkatle kızı süzdü, hâlâ çok güzel bir kızdı, ama o sırada Sir Edward'a sevimli gelen tarafı yok olmuş, taze, dokunulmamış saf gençliği kaybolmuştu. Yüzü şimdi çok daha ilginçti, belki genç bir

adam için çok daha çekici ve güzeldi, ama Sir Edward Atlantik yolculuğunun sonunda duyduğu sıcaklık ve yakınlığı duymaktan çok uzaktı.

Yüzü ciddileşti, dikkatli bir şekilde konuşmaya başladı.

"Sevgili genç bayan, elbette elimden gelen bir şey varsa size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, ancak korkarım bugünlerde pek kimseye yardımcı olabilecek gücüm yok."

Sir Edward sözünden geri adım atmanın yolunu hazırlıyor olsa da genç kadın bunu fark etmedi. O anda yalnızca tek bir şeyi, kendi gereksinimini görebilecek durumdaydı. Sir Edward'ın sözlerinden yardımcı olacağını çıkararak bundan mutluluk duydu.

"Başımız çok büyük dertte Sir Edward?"

"Biz mi? Evlendiniz mi?"

"Hayır, ağabeyimin ve benim. Ah, bu anlamda, tabii William ve Emily'nin de. Size bunu açıklamalıyını. Benim bir teyzem var: Bayan Crabtree. Ondan gazetelerde bahsedildiğini duymuş olmalısınız. Korkunç bir şey bu. O öldürüldü, cinayete kurban gitti."

"Ah!" Konu Sir Edward'ın ilgisini çekmeye başlamıştı, bu yüzünden de anlaşılıyordu. "Yaklaşık bir ay önce olmuştu bu olay, öyle değil mi?"

Kız başıyla onayladı.

"Tam olarak, üç hafta."

"Evet, anımsıyorum. Kendi evinde başının arkasından bir darbe almıştı. Bunu yapan da bulunamamıştı."

Magdalen Vaughan yeniden başıyla onayladı.

"Adamı yakalayamadılar, asla yakalayamayacaklarını düşünüyorum. Bakın, yakalayacak biri olmayabilir de."

"Nasıl yani?"

"Evet, bu korkunç. Gazetelerde bundan hiç bahsedilmedi. Ancak polis böyle düşünüyor. Onlar da o akşam eve giren biri olmadığını biliyorlar."

"Yani..."

"Bu durumda katilin dördümüzden biri olması gerekir. Farklı bir şey olamaz. İçimizden biri ama kim, bilmiyoruz... kim olduğunu bilmiyoruz. Her gün yüz yüze bakıyor ve her birimiz karşımızdakinden şüpheleniyor, acaba kim diye düşünüyoruz. Ah, keşke dışarıdan giren biri olsaydı, ama bunun nasıl olabileceğini..."

Sir Edward onu dikkatle süzdü, konuya duyduğu ilgi giderek artıyordu.

"Yani ailenizin bireyleri şüphe altında, bunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Evet, söylemek istediğim aynen bu. Tabii polis bunu açık açık söylemedi. Çok nazik ve anlayışlı davrandılar. Ama evin altını üstüne getirdiler, her birimizi ayrı ayrı sorguladılar, Martha'yı ise tekrar tekrar sorguladılar... Kim olduğunu bilmedikleri için bir şey yapmıyorlar, ama gözleri üzerimizde. Çok korkuyorum, Tanrım, ölesiye korkuyorum..."

"Zavallı yavrum. Haydi, bence abartıyorsun."

"Hayır, abartmıyorum. Aramızdan biri, öyle olmalı."

"Peki, kastettiğin dört kişi kim?"

Magdalen doğruldu ve çok daha sakin bir havada konuştu.

"Ben ve Matthew. Lily teyze büyük teyzemizdi. Büyükannemin kız kardeşi. On dört yaşımızdan beri onunla birlikte yaşıyoruz. (Biliyorsunuz, Matthew ile ben ikiziz.) Sonra William Crabtree var. Yeğeni, yani erkek kardeşinin çocuğu. Onlar da, yani karısı Emily ve o da bizimle birlikte yaşıyorlardı."

"Teyzeniz onlara bakıyordu, öyle mi?"

"Öyle denebilir. William'ın kendine ait az da olsa parası var ama güçlü değil, çalışmıyor, evde yaşamak zorunda. Sakin, kendi halinde bir insan. Onun böyle bir şey yapmış olamayacağından eminim, ah! Bunu düşünmek bile benim için korkunç!"

"Henüz durumu anlayabilmiş değilim. Acaba bana olayları teker teker anlatabilir misiniz, tabii sizin için çok üzücü olmayacaksa."

"Oh, hayır, anlatayım. Her şey hâlâ aklımda, olanlar açık ve net. Çay için toplanmıştık, herkes kendi işini yapıyordu. Ben elbise dikiyordum, Matthew bir makalesini daktilo ediyordu, zaman zaman gazetecilik yapıyor da, William da pullarıyla uğraşıyordu. Emily çaya inmemişti, başı ağrıdığı için ilaç alıp yatmıştı. Hepimiz oradaydık ve kendi işlerimizle meşguldük. Sonra Martha altı buçukta akşam yemeğini hazırlamaya gitti, o sırada Lily teyze ölüymüş. Kafası, ah bu korkunç, parçalanmış."

"Peki, cinayet aleti bulundu mu?"

"Evet. Her zaman kapının yanındaki masada duran bir kâğıt ağırlığı. Polis üzerinde parmak izi aradı ama yoktu. Temizlenmişti."

"İlk tahminler?"

"Tabii ki dışarıdan birinin yapmış olduğunu düşündük. Yazı masasının birkaç çekmecesi hırsızlık süsü vermek için açılmış, karıştırılmıştı, sanki özellikle bir şey aranmış gibi. Doğal olarak hırsız girdiğini düşündük. Sonra polisler geldi, son bir saat içinde öldürülmüş olduğunu söylediler ve Martha'ya bu süre içinde eve kimlerin girip çıktığını sordular. Martha gelen giden olmadığını söyledi. Tüm pencereler içeriden kilitliydi ve hiçbir zorlama izi yoktu. Bunun üzerine evde kimlerin olduğunu sordular ve bize sorular sormaya başladılar..."

Sustu. Göğsü inip inip çıkıyordu. Korku dolu gözlerle yalvarırcasına Sir Edward'a bakıyor, onun gözlerinde teselli bulmaya çalışıyordu.

"Bu arada, teyzenizin ölümünden kimler yararlanıyor?"

"Çok basit. Hepimiz eşit derecede yararlanıyoruz. Bıraktığı servet dördümüz arasında eşit olarak pay edilecek."

"Peki, varlıklarının toplam değeri ne kadar?"

"Avukat veraset vergileri ödendikten sonra elimizde yaklaşık on sekiz bin sterlin kalacağını söyledi."

Sir Edward'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bu çok ciddi bir meblağ. Sanırım hepinizin servetinin büyüklüğünden haberiniz vardı."

Magdalen başını salladı.

"Hayır, bu bize de sürpriz oldu. Lily teyze para konusunda oldukça dikkatliydi. Hatta cimriydi diyebilirim. Yalnızca bir tek hizmetçisi vardı ve sürekli ekonomiden söz ederdi."

Sir Edward düşünceli düşünceli başını salladı. Magdalen sandalyesinde hafifçe öne doğru eğildi.

"Bana yardım edeceksiniz, değil mi?"

Tam öykü ilgisini çekmeye başlamışken bu sözcükler Sir Edward üzerinde şok etkisi yaptı.

"Sevgili genç bayan, ne yapabilirim ki? Eğer iyi bir avukat istiyorsanız, size isim verebilirim..."

Kız sözünü kesti, cümlesini tamamlamasına fırsat vermedi.

"İstediğim öyle bir yardım değil! Bana kişisel olarak yardımcı olmanızı istiyorum, dost olarak."

"Çok hoş bir öneri ama..."

"Sizden benimle evimize gelmenizi istiyorum. Sorular sormanızı. Kendi gözlerinizle görmenizi ve bir karara varmanızı."

"Ama sevgili yavrum..."

"Unutmayın, bana söz verdiniz. Nerede, ne zaman yardıma ihtiyacım olursa demiştiniz..."

Yalvaran gözlerini avukata dikmişti. Sir Edward utanmış, tuhaf bir şekilde de duygulanmıştı. Kızın bu dayanılmaz samimiyeti, içtenliği, on yıl önceki bir söze, sanki bağlayıcılığı varmışçasına inanması, bel bağlaması... Böyle şeyler söylememiş kaç kişi vardı ki

şu dünyada, *klişe* sözcükler! Ve bunlardan kaçı söylediğini yapmak zorunda kalmıştı ki? Hiç şüphesiz yok denecek kadar azı!

Ağır ağır, "Bu konuda size benden çok daha fazla yardımcı olabilecek çok insan olduğundan eminim," dedi.

"Evet, elbette ki çok arkadaşım var. (Kızın bu konudaki naif özgüveni yaşlı adamın hoşuna gitmişti.) Ama onlardan hiçbiri zeki değil, sizin kadar zeki değil. İnsanları sorgulamaya alışıksınız. Ve deneyimleriniz sizin *anlamanızı* sağlayacaktır."

"Neyi anlamamı?"

"Suçlu olup olmadıklarını."

Sir Edward kendi kendine hüzünle gülümsedi. Evet, birçok olayda gerçeği çok önceden anlamış olmakla ne kadar övünse azdı. Ama yine de, bazı durumlarda kişisel görüşünün jürininkiyle uyuşmadığı da olmuştu. Magdalen gergin, sinirli bir havada şapkasını alnından geriye iterek etrafına bakındı.

"Burası ne kadar sessiz. Bazen bu sessizlikten rahatsız olmuyor musunuz? Biraz ses, biraz hareket aramıyor musunuz?"

Cul-de-sac... çıkmaz. Her ne kadar kızın bu sözleri farkında olmadan, istemeyerek söylenmiş sözcükler olsa da onu can evinden vurmuştu. Bir çıkmaz. Ama her zaman bir çıkış vardı, aynen geliş olduğu gibi, yeniden dünyaya dönmenin bir yolu vardı... İçinde bir coşku, tuhaf bir heyecan hissetti. Genç kadının basit, koşulsuz güveni içinde bambaşka duygular uyandırmış, doğasının belki de en iyi tarafını ortaya çıkarmıştı, olayın kendisi ise onun içindeki kriminalisti uyandırmıştı. Bu bahsedilen insanları görmek istiyordu. Kendi gözüyle bir karara varmak istiyordu.

"Eğer gerçekten de yardımcı olabileceğimden eminseniz..." dedi. "Ama hiçbir şeyi garanti edemem."

Kızın sevinçten havalara uçmasını bekliyordu ama Magdalen bu sözcükleri inanılmaz bir soğukkanlılıkla karşıladı.

"Biliyordum, bunu yapacağınızı biliyordum. Her zaman sizin gerçek bir dost olduğunuzu düşündüm. Benimle geliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Sanırım yarın gelmem daha iyi olacak. Lütfen bana Bayan Crabtree'nin avukatının ismini ve adresini de verir misiniz? Ona da birkaç sorum olacak."

Kız bir kâğıda istenilenleri yazarak kâğıdı uzattı. Sonra ayağa kalktı ve ürkek bir tavırla çekinerek mırıldandı.

"Çok teşekkür ederim. Size minnettarım. Görüşmek üzere."

"Peki ya sizin adresiniz?"

"Ah ne kadar aptalım. 18 Palatine Walk, Chelsea."

Ertesi gün öğleden sonra saat üçte Sir Edward Palliser ağır, ölçülü adımlarla Palantine Walk 18 Numara'ya ulaştı. Bu arada çok şey öğrenmişti. O sabah Scotland Yard'a gitmiş, eski dostu olan başkan yardımcısıyla konuşmuştu. Ayrıca müteveffa Bayan Crabtree'nin avukatıyla da kısa bir görüşme yapmıştı. Sonuç olarak şimdi koşulları daha net ve açık olarak görebiliyordu. Bayan Crabtree'nin para konusundaki yaklaşımları bir hayli tuhaftı. Hiçbir zaman çek defteri kullanmamıştı. Bunun yerine avukatına mektup yazıyor ve onun için gerekli olan miktarın beş sterlinlik banknotlar halinde hazır edilmesini istiyordu. Hemen her zaman aynı miktarda para istiyordu. Bir yıl içinde dört kez üç yüz sterlin. Parayı almaya kendisi tek güvenli nakil aracı olarak nitelendirdiği dört tekerlekli bir arabayla geliyordu. Bunun dışındaysa evden hiç çıkmıyordu.

Sir Edward, Scotland Yard'da bu finans konusunun üzerine çok dikkatle gidildiğini öğrendi. Bayan Crabtree bir sonraki taksidin ödeneceği günden neredeyse hemen önce ölmüştü. Önceki üç yüz sterlin ise büyük olasılıkla tamamen harcanmıştı ya da hemen hemen harcanmıştı. Ancak bu konuda kesin bir yargıya varmak neredeyse olanaksızdı. Evin masrafları kontrol edildiğinde Ba-

yan Crabtree'nin her dönemdeki harcamalarının üç yüz sterlinden önemli bir miktarda az olduğu görülmüştü. Öte yandan onun ihtiyacı olan arkadaşlarına ve akrabalarına beş sterlin göndermek gibi bir alışkanlığı olduğu da biliniyordu. Öldüğü anda evde az mı yoksa çok mu para olduğu kesinlikle tartışmaya açık bir konuydu. Tek bilinen nakit paranın bulunamadığıydı.

Sir Edward, Palatine Walk'a yaklaşırken kafasını kurcalayan ana konulardan biri de buydu.

Ona kapıyı ufak tefek, yaşlı kadın açtı. Kadının yüzünden dikkatli ve atik biri olduğu anlaşılıyordu. Sir Edward doğruca dar koridorun sol tarafındaki büyük bir ikili odaya alındı. Onu burada Magdalen karşıladı. Sir Edward şimdi genç kızın yüzündeki gergin ifadeyi öncesinden çok daha net bir şekilde seçebiliyordu.

"Benden soru sormamı istediniz ve bunu yapmaya geldim," dedi gülümseyerek genç kızın elini sıkarken. "Öncelikle teyzenizi en son kimin gördüğünü ve gördüğü saati bilmek istiyorum."

"Çaydan sonra beş sularında. Martha, onu sağ gören son kişi. O öğleden sonra kitapların parasını ödemişti. Teyzeme paranın üstünü ve makbuzları götürdü."

"Martha'ya güvenir misiniz?"

"Ah, kesinlikle. Sanırım otuz yıldır Lily teyzemin yanında. Tanıdığım en dürüst kişidir o."

Sir Edward onaylarcasına başını salladı.

"Başka bir soru daha. Kuzininiz Bayan Crabtree niçin ağrı kesici bir ilaç almıştı?"

"Şey, herhalde başı ağrıdığı için."

"Muhakkak, benim asıl sormak istediğim başının ağrıması için özel bir neden var mıydı?"

"Şey, bir anlamda evet. Öğlen yemeği sırasında biraz tatsızlık çıktı. Emily çok kolay heyecanlanan sinirli bir tiptir. Lily teyze ile zaman zaman kavga ederlerdi."

"O öğlen de mi ettiler?"

"Evet. Lily teyze ufak tefek bazı şeyler yüzünden sinirliydi. Kavga hiç yoktan çıktı sonra tartışmaya başladılar. Emily aslında öyle düşünmese de ağzına geleni söyledi. Evden ayrılacağını ve bir daha asla dönmeyeceğini, bu evde yediği bir lokmanın bile fazla görüldüğünü filan... Lily teyze de er geç onun ve kocasının eşyalarını toplayıp gideceklerini, ayrıca bunun çok da iyi olacağını söyledi. Aslında ikisi de bunları kastetmek istememişlerdi, inanın. Bu kesinlikle olanaksız."

"Bay ve Bayan Crabtree toplanıp gidemeyecekleri için mi?"

"Yalnızca o kadar değil. William, Emily teyzeyi sever. Gerçekten sever."

"O gün başka tartışma olmadı mı?"

Magdalen kızardı.

"Beni mi kastediyorsunuz? Manken olmak için ayak diretmemi mi?"

"Teyzeniz bunu kabul etmiyor muydu?"

"Hayır."

"Neden manken olmak istiyordunuz Bayan Magdalen? Yaşamınızın daha hareketli ve cazip olması için mi?"

"Her şey burada yaşamaktan iyidir."

"O zaman belki. Ama şimdi çok büyük bir gelire sahip olacaksınız, değil mi?"

"Ah evet. Şimdi durum çok farklı."

Durumu son derece rahat ve kolay kabullenmişti.

Yaşlı adam gülümsedi, ama konunun üzerine daha fazla gitmedi.

"Peki ya erkek kardeşiniz? O da kavga etmiş miydi?"

"Matthew mü? Yoo hayır."

"Öyleyse onun teyzenizin ortadan kalkmasını istemesi için bir nedeni olduğu söylenemez, öyle mi?"

. Yaşlı kurt, genç kızın yüzünde beliren anlık korkuyu fark etmişti.

Avukat aynı kayıtsız havada, "Ah evet," dedi. "Onun da borçları vardı, değil mi?"

"Evet, zavallı Matthew."

"O zaman bu durum çok işine yaramıştır."

"Evet..." Genç kız iç çekti. "Bu onun açısından bir rahatlama oldu."

Kız hâlâ bir şeyin farkında değildi. Avukat hızla konuyu değiştirdi.

"Kuzeniniz ve erkek kardeşiniz evdeler mi?"

"Evet, onlara geleceğinizi söyledim. Onlar da size yardımcı olmaya pek hevesliler. Ah Sir Edward içimden bir ses sizin korktuğumuz gibi bir durum olmadığını, içimizden birinin katil olmadığını, bunu dışarıdan birinin yaptığını ortaya çıkaracağınızı söylüyor."

"Mucize yaratamam. Belki gerçeği ortaya çıkarabilirim, ama gerçeğin sizin istediğiniz gibi olmasını sağlayamam."

"Öyle mi, ama bana siz her şeyi, her şeyi yapabilirmişsiniz gibi geliyor."

Kız odadan çıktı. Avukat bir şekilde huzursuz olmuştu.

"Bu da ne şimdi," diye düşündü. "Ne anlama geliyor? Onlar için bir savunma duvarı oluşturmamı mı bekliyor benden? İyi de kime karşı?"

İçeri elli yaşlarında bir adamın girmesiyle bu düşünceleri yarıda kaldı. İriyarı, güçlü bir tip olmasına rağmen beli hafifçe bükülmüş, hafiften kamburlaşmıştı. Giysileri düzgün değil, saçları dağınıktı. Yumuşak, iyi huylu ama dalgın biriymiş gibi görünüyordu.

"Sir Edward Palliser? Nasılsınız? Beni Magdalen gönderdi. Bize yardımcı olmak istemeniz çok büyük bir iyilik. Kanımca gerçeğin ortaya çıkarılması çok zor, hatta olanaksız. Bir şey buluna-

mayacak, yani demek istediğim bunu yapan ahlaksızı yakalayamayacaklar."

"Öyleyse siz bunu yapanın bir hırsız, yani dışarıdan gelen biri olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmalı, başka bir olasılığı düşünmek bile istemiyorum. Aileden biri olamaz. Bu zamane hırsızları çok akıllı ve becerikliler. Kedi gibi neredeyse düz duvara tırmanıyorlar ve istedikleri gibi evlere girip çıkıyorlar."

"Bu olay olduğunda siz neredeydiniz Bay Crabtree?"

"Pullarımla ilgileniyordum, yukarıdaki küçük oturma odamda."

"Bir şey duydunuz mu?"

"Hayır, ama odama çekildiğimde zaten hiçbir zaman bir şey duymam. Adeta dünyayla bağlantımı keserim. Belki çok aptalca ama öyle işte."

"Bahsettiğiniz oturma odası buranın üstü mü?"

"Hayır, arka tarafta."

Kapı yeniden açıldı. Ufak tefek ince bir kadın içeri girdi. Elleri sinirden titriyordu. Heyecanlı ve sıkılmış görünüyordu.

"William neden beni beklemedin ki? Sana 'bekle' demiştim."

"Çok affedersin tatlım. Unuttum. Sir Edward Palliser, size karımı tanıştırayım."

"Çok memnun oldum Bayan Crabtree. Nasılsınız? Buraya bazı sorular sormak üzere gelmemin sizi rahatsız etmediğini umarım. Hepinizin olayın bir an önce aydınlatılmasını istediğinizi düşünüyorum."

"Elbette, ancak benim size anlatabileceğim hiçbir şey yok, öyle değil mi William? Uyuyordum Martha'nın çığlıklarıyla uyandım."

Elleri titremeye devam ediyordu.

"Odanız nerede Bayan Crabtree?"

"Buranın hemen üstü. Ama hiçbir şey duymadım, nasıl duyabilirdim ki? Uyuyordum."

Avukat ondan bir şey öğrenemezdi. Hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir şey duymamıştı, uyuyordu. Bunları korkan bir kadının inatçılığı ve hırçınlığıyla yineleyip duruyordu. Evet, Sir Edward bunun olacağını zaten çok iyi biliyordu, belki de bildiği tek gerçek buydu.

Sir Edward Pallister sonunda Martha'ya da sormak istediği bazı şeyler olduğunu söyleyerek yanlarından ayrıldı. William Crabtree ona mutfağa kadar eşlik etmeyi önerdi. Koridorda hızla kapıya doğru giden genç, uzun boylu, esmer bir delikanlıyla neredeyse çarpışıyorlardı.

"Bay Matthew Vaughan?"

"Evet, bakın bekleyecek zamanım yok. Bir randevum var."

"Matthew!" Kız kardeşinin sesi merdivenlerde yankıladı. "Ama Matthew! Söz vermiştin..."

"Biliyorum canım. Ama yapamam. Bir arkadaşımla buluşmalıyım. Ayrıca bu kötü olayı tekrar tekrar konuşup anımsamanın ne anlamı var. Zaten polise her şeyi defalarca anlattık. Bu şovdan bıktım artık."

Ön kapı hızla çarpıldı. Bay Matthew Vaughan gitmişti.

Sir Edward mutfağa gitti. Martha ütü yapıyordu. Onu görünce işine ara verdi. Sir Edward içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

"Bayan Vaughan benden kendisine yardımcı olmamı istedi," dedi. "Umarım size birkaç soru sormamın bir sakıncası yoktur."

Kadın, ona dikkatle baktı, sonra başını salladı.

"Onlardan hiçbiri yapmadı efendim. Ne düşündüğünüzü biliyorum ama öyle değil. Buradakiler iyi, dürüst insanlar."

"Bunda hiçbir şüphem yok. Ancak iyi olmaları kanıt olarak yeterli değil, bunu biliyorsunuz değil mi?"

"Öyle olabilir. Adalet komik bir şey zaten. Kanıt mı arıyorsunuz, buyurun. Tanık benim, benim haberim olmadan onlardan hiçbiri bir şey yapamazdı."

"Ama hiç kuşkusuz..."

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum efendim. Bakın, dinleyin..."

Tam üstlerinde bir gıcırtı duyuldu.

"Merdivenler efendim, ne zaman biri çıkıp inse böyle gıcırdarlar işte. Ne kadar sessiz olmaya çalışırsanız çalışın gıcırdamalarını önleyemezsiniz. Bayan Crabtree yatağında yatıyordu, dünyayı duymayacak bir halde pullarına kaptırmıştı kendini, Bayan Magdalen dikiş makinesinin başındaydı, bu üçünden biri aşağı inmiş olsa hiç şüphesiz duyardım. Ama inmediler."

Kadının özgüvenli konuşması yaşlı avukatı etkilemişti.

"İyi bir tanık," diye düşündü. "Ağırlığı olabilir."

"Fark etmemiş olabilirsiniz."

"Ederdim. Nasıl diyeyim, istemesem de fark ederdim. Bir kapı kapanıp biri dışarı çıktığında bunu fark etmeniz gibi bir şey bu."

Sir Edward konuyu değiştirdi.

"Üçü için durumun dediğiniz gibi olduğunu kabul edelim. Peki ya dördüncü kişi? Bay Matthew Vaughan da yukarıda mıydı?"

"Hayır, aşağıdaki küçük odadaydı. Bitişikte. Yazı yazıyordu. Bunu da buradan rahatlıkla duyabilirsiniz. Daktilo sesi bir an bile kesilmedi. Buna yemin edebilirim. Ne kadar rahatsız edici bir sestir, bilirsiniz."

Sir Edward bir an düşündü.

"Cesedi bulan sizdiniz, değil mi?"

"Evet efendim. Başı kanlar içinde yatıyordu. Bay Matthew'un daktilo sesinden kimse bir şey duyamamıştı."

"Eğer sizi doğru anladıysam eve gelen biri de olmadı."

"Benim haberim olmadan nasıl gelmiş olabilir ki? Zil burada mutfakta çalar. Evin başka kapısı da yok."

Sir Edward, kadının yüzüne dikkatle baktı.

"Bayan Crabtree'ye sadakatle bağlıydınız, değil mi?"

Kadının yüzünde asla yadsınamayacak bir sıcaklık, bir yumuşama oldu.

"Kesinlikle öyle efendim. Ama Bayan Crabtree, neyse, şimdi bundan bahsetmek istemiyorum. Genç bir kızken başım çok kötü belaya girmişti efendim. Bayan Crabtree bana destek oldu, yanımda durdu, her şey geçtikten sonra bana iş verdi, beni yanına aldı. Onun için ölürdüm, evet, ölümü göze alırdım onun için."

Sir Edward içtenliği hemen anlardı. Martha söylediklerinde samimiydi. Doğruyu söylüyordu.

"Demek dışarıdan birinin gelmediğinden eminsiniz?"

"Kimse gelmedi."

"Bildiğiniz kadarıyla demiştim. Ama eğer Bayan Crabtree birini bekliyorsa, gelene kapıyı zil çalmadan kendisi açtıysa..."

"Ah!" Martha çok şaşırmış görünüyordu.

Sir Edward, kadının üstüne gitti.

"Sanırım bu olabilir."

"Evet olabilir, ama yine de olduğunu sanmıyorum. Yani..."

İyice afallamıştı. Bunu inkâr edemiyor, ama bir yandan da etmek istiyordu. Neden? Acaba gerçeğin farklı olduğunu bildiği için mi? Durum bu muydu? Bir evde dört insan ve aralarından biri suçlu? Martha suçluyu korumaya çalışıyor olabilir miydi? Merdivenler gıcırdamış *mıydı*? Biri yavaşça aşağıya inmiş miydi ve Martha da bunu biliyor muydu?

Martha dürüst bir insandı, Sir Edward bundan emindi.

Israrlı gözlerini kadından ayırmayarak baskıyı arttırdı.

"Sanırım Bayan Crabtree bunu yapmış olabilir," dedi. "Bulunduğu odanın penceresi sokağa bakıyor. Her kimi bekliyorsa pencerenin önünde bekliyor olabilirdi. Geldiğini görünce de dışarı antreye çıkmış ve zili çalmasına fırsat vermeden onu içeri almıştır. Belki de bu kişiyi kimsenin görmesini istemiyordu."

Martha şaşırmıştı. Çelişki içinde olduğu anlaşılıyordu. Sonunda istemeyerek yaşlı avukata hak verdi.

"Evet, olabilir efendim. Bu hiç aklıma gelmemişti. Yani onun birini bekliyor olabileceği, evet bu olabilir."

Bunun isteklerine uygun bir fikir olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Onu sağ gören son kişi sizdiniz, değil mi?"

"Evet efendim. Çay servisini kaldırdıktan sonra. Ona istediği kitapları ve verdiği paranın üstünü götürdüm."

"Size parayı beş sterlinlik banknotlar halinde mi vermişti?"

"Tek bir beş sterlin efendim." Martha'nın sesinde tuhaf bir korku vardı. "Kitaplar asla beş sterlinden fazla tutmaz. Ben bu konuda çok dikkatliyimdir."

"Bayan Crabtree parasını nerede saklardı?"

"Bunu tam olarak bilemiyorum efendim. Ama sanırım üzerinde taşırdı, siyah kadife bir torbanın içinde. Ama tabii yatak odasındaki kilitli çekmecelerden birinin içinde saklıyor da olabilir. Sık sık anahtarlarını kaybetmesine rağmen bazı şeyleri saklayıp kilitlemekten çok hoşlanırdı."

Sir Edward başını salladı.

"Ne kadar parası olduğunu biliyor muydunuz, beş sterlinlik olarak?"

"Hayır efendim, bu konuda bir şey söyleyemem."

"Peki. Birini beklediğini düşündürecek herhangi bir şey söylemiş miydi?"

"Hayır efendim."

"Bundan emin misiniz? Son söylediklerini bir düşünün."

Martha düşündü.

"Şey, kasabın fazlasıyla kaba saba ve ahlaksız bir adam olduğunu, çayı demlerken gereğinden çok fazla çay koyduğumu söylemişti.

Sonra yine Bayan Crabtree'nin margarin yememekte ısrar etmesinin saçmalıktan başka bir şey olmadığını söyledi. Ayrıca ona para üstü olarak getirdiğim altı penilerden birinden hiç hoşlanmadığını söyledi, hani şu üzerinde meşe yaprağı olan yeni altı penilerden... Kötü olduğunu söyledi, onu ikna etmekte bir hayli zorlandım. Sonra balıkçının mezgit yerine morina balığı gönderdiğini söyledim, tabii çok tepki verdi. Neyse, hepsi bu kadar işte efendim."

Martha'nın konuşmaları Sir Edward'ın ölen kadın hakkında başka hiçbir şekilde öğrenemeyeceği kadar bilgi edinmesini sağlamıştı. Kayıtsız bir havada, "Sanırım Bayan Crabtree zor bir kadınmış," dedi.

"Biraz öyle ama bakın, pek dışarı çıkmazdı ve buraya tıkılıp kalmış biri olarak kendine biraz eğlence araması doğaldı. Aşırı titiz ve müşkülpesent biriydi, ama yumuşak kalpliydi, asla bir dilenciyi bir şey vermeden kapıdan geri çevirmezdi. Biraz sert ve yaygaracı olabilirdi ama çok sevecen ve yardımsever bir tarafı da vardı."

"Arkasından üzülen biri olmasına sevindim."

Yaşlı hizmetçi soluğunu tuttu.

"Yani siz, yoo, hayır, hepsi onu severlerdi; gerçekten, içlerinden severlerdi. Bazen tartışırlardı, ama aslında bunun pek önemi yoktu."

Sir Edward başını kaldırdı. Bir gıcırtı olmuştu.

"Bayan Magdalen aşağı geliyor."

"Bunu nereden bildiniz?"

Yaşlı kadın kızardı.

"Onun ayak sesini tanırım," diye mırıldandı.

Sir Edward hemen mutfaktan çıktı. Martha haklıydı. Magdalen de bu arada merdiven sahanlığına ulaşmıştı. Umutla yaşlı avukata baktı.

Sir Edward, "Henüz bir ilerleme kaydedemedim," dedi genç kadının umutla kendisine baktığını fark edince. "Acaba teyzenizin öldüğü gün aldığı mektuplar konusunda bir bilginiz var mı?"

"Hepsi bir arada duruyorlar. Polis de onları dikkatle inceledi."

Magdalen avukatı büyük salona götürdü. Büfenin kilitli çekmecelerinden birini açarak eski tip gümüş bir klipsle kapanan büyük siyah bir kadife torba çıkardı.

"Bu teyzemin çantası. Her şey aynen onun öldüğü gün olduğu şekilde bu torbanın içinde. Onu olduğu gibi sakladım."

Sir Edward, ona teşekkür etti ve torbanın içindekileri masanın üstüne boşalttı. Aynen tahmin ettiği gibi çantadakiler eksantrik yaşlı bir kadının çantasından çıkması beklenenlerdi.

İki tane altı peni, iki zencefilli bisküvi, gazeteden "Joanna Southcott'un kutusu" adlı bölümden kesilmiş iki gazete kupürü, aceleyle not edilmiş işsizlikle ilgili önemsiz bir şiir, bir *Old Moore* almanak, büyükçe bir parça kâfur, gözlükler ve üç mektup. Kendisini "Kuzen Lucy" diye adlandıran birinden gelen eğri büğrü bir yazıyla yazılmış bir mektup, saat tamiriyle ilgili bir fatura ve bir yardım kuruluşunun yardım isteği.

Sir Edward çantadakileri teker teker dikkatle inceledi, sonra çantayı yeniden toplayarak iç çekti ve Magdalen'e uzattı.

"Teşekkürler Bayan Magdalen. Korkarım burada pek bir şey yok."

Ayağa kalktı ve pencerenin yanına gitti. Buradan ön kapıya çıkan merdivenler çok iyi görülüyordu. Sonra Magdalen'in elini avuçlarının arasına aldı.

"Gidiyor musunuz?"

"Evet."

"Ama şey, her şey yoluna girecek mi?"

Çok ciddi bir ifadeyle, "Hiçbir yasa adamı bu denli çabuk bir yargıya varamaz," diyen Sir Edward hızla oradan ayrıldı.

Yolda yürürken düşünüyordu. Bir bilmeceyle karşı karşıyaydı ve çözümü bulamamıştı. Bir şeye ihtiyacı vardı, ufak bir şeye. Ona yol gösterecek minik bir ipucuna.

O anda omuzuna konan bir elle irkildi. Bu Matthew Vaughan'dı. Genç adam soluk soluğaydı.

"Sizi izledim Sir Edward. Özür dilemek istiyorum. Yaklaşık yarım saat önceki kaba davranışlarımdan dolayı çok özür dilerim. Korkarım şu sıralar moralim çok bozuk, bir hayli sinirliyim. Bu olayı inceleyerek bize yardımcı olmanız çok büyük bir iyilik. Bana ne isterseniz sorabilirsiniz. Eğer size bir şekilde yardımcı olabilirsem..."

Sir Edward bir anda şaşkınlıktan donakaldı. Ama bunun nedeni Matthew değildi. Bakışları yolun karşı tarafında bir noktaya takılıp kalmıştı.

Matthew yineledi.

"Eğer size bir şekilde yardımcı olabilirsem..."

Sir Edward, "Bunu zaten yaptınız genç adam," dedi. "Beni bu noktada durdurarak ve dikkatimi belirli bir noktaya yoğunlaştırmamı sağlayarak. Eğer siz olmasaydınız bunu atlayıp geçerdim, bundan hiç kuşkum yok."

Yolun karşı tarafındaki küçük lokantaya doğru yürüdü.

Matthew şaşkınlık içinde, "Yirmi dört karakuş mu?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Bu tuhaf bir isim, ama sanırım yemekleri çok iyi."

"Bunu denemeyi göze almak gibi bir niyetim yok," diyen Sir Edward gülümseyerek ekledi. "Sizin yaşınızdan bile çok geride kalan çocukluk günlerimden aklımda kalan çok iyi anımsadığım bir ninni var. Eğer doğru anımsıyorsam ninni aynen şöyleydi: '*Altı penilik bir şarkı söyle, çavdar dolu bir cep, yirmi dört karakuş, pişirilmiş bir tartta...*' filan... Gerisi bizi zaten ilgilendirmiyor."

Birden döndü.

Matthew Vaughan merakla sordu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Eve, dostum."

Birlikte, konuşmadan eve doğru yürüdüler. Matthew şaşkınlık içinde konuşmadan yürüyen yaşlı adama bakıyordu. Sir Edward eve girdi, doğruca büfeye gitti, çekmeceyi açarak siyah kadife torbayı aldı ve açtı. Matthew'a baktı. Genç adam istemeyerek odadan çıktı.

Sir Edward gümüş sikkeyi masanın üstüne koydu. Sonra kendi kendine memnuniyetle başını salladı. Yanılmamıştı.

Zili çaldı. Avucunun içinde bir şey gizliyordu.

Zile cevap veren Martha oldu.

"Martha, eğer yanılmıyorsam bana müteveffa hanımınızla şu yeni altı penilerden biri ile ilgili olarak tartışma yaşadığınızı anlatmıştınız."

"Evet efendim."

"Ah! İlginç olan ne biliyor musunuz Martha, bu torbadaki bozuk paralar arasında yeni tek bir altı peni yok. Yalnızca iki altı peni var, ikisi de eski."

Martha, ona şaşkınlık içinde baktı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz değil mi? O akşam bu eve biri gelmiş, hanımınızın yeni altı peniyi verdiği biri... Bence o bu altı peniyi şunun karşılığında verdi..."

Ani bir hareketle elini ileri doğru uzatarak avucunu açtı. Avucunda edebi değeri olmayan o işsizlikle ilgili şiir vardı.

Kadının yüzündeki ıstıraba bir kez bakmak bile yeterliydi durumu anlamak için.

"Oyun bitti Martha, gördüğün gibi biliyorum. Artık bana her şeyi anlatabilirsin."

Kadın hemen oracıktaki bir sandalyeye çöktü, gözyaşları sel gibi yüzünden aşağı boşaldı.

"Bu doğru, zil tam olarak çalmadı, aslına bakarsanız çalıp çalmadığından emin olamadım, en iyisi gidip bakmak diye düşündüm.

O tam kafasına vurduğu anda kapıdaydım, beş sterlinlik rulo, hanımefendinin tam önünde, masanın üstünde duruyordu. Ona bunu yaptıran da bu olmalı ve onu içeri alan hanımefendinin kendisi olduğu için evde yalnız olduğunu düşünmesi. Bağıramadım bile. Kalakalmıştım, sonra döndü. Gördüm onu, o benim oğlumdu..."

"O her zaman kötü bir çocuk olmuştur. Elime geçen tüm parayı her zaman oğluma vermeye çalıştım. İki kez hapse girdi. O gece de beni görmeye gelmiş olmalı. Hiç kuşkusuz Bayan Crabtree, kapıya bakmadığımı görünce kendisi açmış. Oğlan da panikleyip ona işsizlikle ilgili el ilanlarından birini uzatmıştır. Size hanımefendinin yardımsever bir insan olduğunu söylemiştim. İçeri girmesini istemiş ve bir altı peni vermiş olmalı. Bütün bu süre boyunca da beş sterlinlik rulo masanın üstünde duruyordu herhalde, ona para üstünü verdikten sonra kaldırmıştır sanırım. Sonra şeytana uydu ve eline geçen ağır cismi hanımefendinin kafasına indirdi."

"Peki ya sonra?"

"Ah efendim, ne yapabilirdim ki? O benim kanımdan, canımdan. Babası da kötüydü, oğlum da ona çekmiş, ama sonuç olarak benim oğlum. Hemen evden çıkardım, mutfağa döndüm ve her zamanki gibi tam zamanında akşam yemeğini hazır etmeye koyuldum. Bunu yapmış olmam çok kötü, değil mi? Bana soru sorduğunuzda da size yalan söylememeye çalıştım ama..."

Sir Edward ayağa kalktı.

"Zavallı kadın," dedi duyarlı bir sesle. "Sizin adınıza çok üzgünüm. Yine de yasaların gereği yapılacaktır, bunu biliyorsunuz değil mi?"

"O ülke dışına kaçtı efendim. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Eğer öyleyse idamdan kurtulmak için bir şansı olabilir, ama emin değilim. Şimdi lütfen bana Bayan Magdalen'i gönderir misiniz?"

"Ah Sir Edward. Muhteşem bir insansınız, gerçekten olağanüstüsünüz," dedi Magdelen kısaca olanları dinledikten sonra. "Hepimizi kurtardınız. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Sir Edward, ona gülümseyerek sevgiyle elini okşadı.

"Bir dahaki sefere bir dosta ihtiyacınız olduğunda..." dedi.

"Doğruca size geleceğim."

Yaşlı adam panikle haykırdı.

"Hayır, hayır, bunu asla yapmanızı istemiyorum. Daha genç birine gitmelisiniz."

Ustalıkla minnettarlıklarını ifade etmek isteyen ev halkından kendini kurtarıp bir taksiye bindi ve rahat bir soluk aldı.

On yedi yaşın duru saflığı ve cazibesi bile gözünde değildi o anda.

Hiçbir şey kriminoloji konusunda iyi düzenlenmiş bir kütüphane kadar cazip olamazdı onun için.

Taksi Queen Anne Close'a doğru girdi.

Onun çıkmazına.

Sekiz

Bay Eastwood'un Macerası

"Bay Eastwood'un Macerası" ilk kez "The Mystery of the Second Cucumber" adıyla Ağustos 1924'te *The Novel Magazine*'de yayımlanmıştır. Daha sonra "The Mystery of Spanish Shawl" adıyla tekrar yayımlanmıştır.

Bay Eastwood tavana baktı. Sonra da zemine. Ardından gözleri ağır ağır sağ taraftaki duvara kaydı. Birden ciddi bir çabayla bakışlarını bir kez daha önünde duran daktiloda yoğunlaştırmayı başardı.

Daktilodaki kâğıdın saf beyazlığı siyah büyük harflerle yazılmış bir başlıkla bozulmuş, çirkinleşmişti.

"İKİNCİ SALATALIĞIN GİZEMİ"

Aynen böyleydi başlık. İlginç, komik bir başlık. Anthony Eastwood bu başlığın, okuyanın hemen ilgisini çekeceğini ve onu esir alacağını düşünüyordu. "İkinci Salatalığın Gizemi" diyeceklerdi. Bu ne olabilir ki? Bir *salatalık*? İkinci *salatalık*? Bu romanı muhakkak okumalıyım." Heyecanlanacak ve usta dedektif romanları yazarının bu basit sebzenin etrafında nasıl bir öykü kurguladığını merak edeceklerdi.

Buraya kadar her şey iyi hoştu. Anthony Eastwood da herkes kadar bunun nasıl bir öykü olması gerektiğini biliyordu, asıl sorun onun nasıl devam edeceğini bilememesiydi. Bir öykünün iki olmazsa olmazı vardı: Adı ve konusu, bundan ötesi çoğunlukla ağır ön hazırlık çalışmalarından oluşmaktaydı. Bazen romanın adı kendiliğinden konuyu da çağrıştırıyordu, sonrasıysa tereyağından kıl çeker gibi kendiliğinden kolayca yürüyordu. Ancak bu durumda da öykünün adı kurgunun önüne geçiyordu.

Anthony Eastwood'un bakışları yeniden zemin, tavan, duvar kâğıtları arasında gezdi, ama kafasında hiçbir şey belirlenmedi.

Kadın kahramanın adı Sonia olmalı, diye düşündü Anthony kendini buna ikna etmeye çalışarak. "Sonia ya da Dolores, teni fildişi rengi olmalıydı, ama asla hastalıklı bir görünümü olmamalıydı. Gözleri dipsiz kuyular kadar derin olmalıydı. Erkek kahramanın adıysa George ya da John olmalıydı, tipik bir İngiliz. Sonra bahçıvan, bir bahçıvan mutlaka olmalıydı, ne de olsa ölümcül salatalığı bahçeden söküp çıkaracak birine ihtiyaç vardı. Bahçıvan İskoç olabilirdi, erken don nedeniyle karamsarlığa kapılmış biri.

Bu yöntem genellikle yeterli olurdu aklına bir şeyler gelmesine, ama o sabah her nedense aklına hiçbir şey gelmiyordu. Anthony, Sonia ve George'u ve de komik bahçıvanı gözünde tam olarak canlandırabiliyordu, ama bu kişilikler her nedense canlanıp bir romanın parçası olmamakta direniyorlardı.

Tabii salatalık yerine muz da olabilir, diye düşündü Anthony çaresizce. Ya da bir marul, Brüksel lahanası... Evet, Brüksel lahanası hiç de fena olmayabilirdi aslında. Brüksel'i çağrıştıran bir şifre, çalınmış değerli kâğıtlar, kötü niyetli bir Belçikalı Baron.

Bir an için kafasının içinde bir kıvılcım çakmış olsa da bunun kaybolması, belirmesi kadar çabuk oldu. Belçikalı baron da tam olarak şekillenmedi kafasında. Anthony birden erken don ve salata-

lığın birbiriyle bağdaşmayan kavramlar olduğunu ve İskoç bahçıvanın inandırıcılığını gölgeleyebileceğini düşündü.

Bay Eastwood, "Oh! Kahretsin!" dedi.

Ayağa kalktı ve *Daily Mail*'e bir göz attı. Gazetede çaresizlik içinde kıvranan bir yazara esin kaynağı olabilecek bir cinayet haberine rastlamayı umuyordu. Ancak o sabahki haberler genellikle politikti ya da dış haberlerdi. Bay Eastwood umut kırıklığı içinde gazeteyi kenara bıraktı.

Sonra yeniden masanın başına geçerek gözlerini kapadı, elini kâğıtların üzerine koydu ve bir parmağıyla hafif hafif kâğıtlara vurmaya başladı. Kadere bakın ki kafasının içinde beliren tek sözcük "koyun" oldu. Ve birden, şaşılacak bir kusursuzlukta, aradığı öykünün neredeyse tamamı Bay Eastwood'un kafasında şekillendi.

Güzel bir kız, sevgilisi savaşta öldürülmüş, üzüntüden çıldırmış, kendini İskoç dağlarında koyun gütmeye adamış, ölen âşığıyla mistik bir buluşma, finalde Akademi ödüllü filmlerde olduğu gibi koyun, ay ışığı ve karlar içinde yatan kızın aynı sahnede buluşması ve cesetten uzaklaşan *iki ayak izi*..."

Bu muhteşem bir öyküydü. Ama Anthony iç çekerek bu fikirden vazgeçti ve üzgün üzgün başını salladı. Kendisinden roman bekleyen editörün bu öyküyü beğenmeyeceğini çok iyi biliyordu, her ne kadar güzel olursa olsun. Onun istediği ve olmasında ısrar ettiği öyküde (ve de tabii karşılığında cömertçe para ödemeye hazır olduğu) gizemli esmer bir kadının kalbinden hançerle bıçaklanması, genç âşığından haksız yere şüphelenilmesi, sonra birden hiç beklenmedik bir şekilde gizemin aydınlanması ve kesinlikle yetersiz delillerin ışığında suçlunun en umulmayan kişi çıkması gerekiyordu. Aslına bakılırsa İKİNCİ SALATALIĞIN GİZEMİ tam bu öyküye yakışır bir başlıktı.

"Yine de," diye düşündü Anthony. "Bire yüz bahse girebilirim ki adı değiştirecek ve bana hiç sormadan 'Tiksindiren Cinayet' gibi bir isim verecektir. Lanet olsun, yine telefon!"

Öfkeyle telefona doğru yürüyüp ahizeyi eline aldı. Son bir saat içinde telefon iki kez çalmıştı, bir defasında yanlış numaraydı, bir defasında da nefret ettiği, ancak reddetmesi çok zor sosyetik bir kadının akşam yemeği davetiyle ilgili olarak aranmıştı.

"Buyurun," dedi ahizeye homurdanarak.

Karşıdaki bir kadın sesiydi; yumuşak, sevecen, yabancı aksanlı bir ses.

"Sen misin sevgilim?" diye sordu kız okşarcasına bir sesle.

"Şey... ben... bilmiyorum..." dedi Bay Eastwood duraksayarak. "Kiminle görüşüyorum?"

"Benim. Carmen. Dinle bak, sevgilim. İzleniyorum, tehlikedeyim, hemen gelmelisin. Bu hayat memat meselesi."

"Pardon," dedi Bay Eastwood nazikçe. "Korkarım yanlış..."

Daha o sözünü tamamlayamadan kadın yeniden konuşmaya başladı.

"*Madre de Dios!* Geliyorlar. Eğer bu yaptığımı anlarlarsa beni gözlerini kırpmadan öldürürler. Yardım et. Hemen gel. Gelmemen benim için ölüm demek. Biliyorsun, 320 Kirk Street. Şifre salatalık... Çabuk ol..."

Duyduğu ufak çıtırtı kadının hattın diğer ucunda telefonu kapattığını gösteriyordu.

Bay Eastwood şaşkınlık içinde, "Kahretsin!" diye homurdandı.

Tütün kutusuna giderek piposunu doldurdu.

Sanırım, diye düşünüyordu. Bilinçaltımın bana oynadığı bir oyun. *Salatalık* demiş olamaz. Bu olağandışı bir durum. Bu kadarı da olamaz artık. *Salatalık* demiş olamaz, yoksa olabilir mi?"

Şaşkınlıkla odanın içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

"320 Kirk Street. Acaba nasıl bir yer? Diğer adamın oraya gitmesini bekliyor olacak. Umarım ona durumu açıklayabilirim. 320 Kirk Street. Şifre *salatalık*... Hayır, bu çok saçma, kafam çok meşgul olduğu için halüsinasyon gördüm, hepsi bu."

Kötü kötü daktiloya baktı.

"Ne işe yararsın, bunu bilmek isterdim. Bu sabah sana bakıyordum, başıma bu geldi. Bir yazar konularını gerçek yaşamdan almalıdır, anlıyor musun, gerçek yaşamdan. İşte şimdi de konu bulmaya gidiyorum."

Şapkasını aldı, tutkuyla eski mine kaplama koleksiyonuna baktı ve dairesinden çıktı.

Birçok Londralının da bildiği gibi Kirk Street uzun, kalabalık, işlek bir caddedir. Antikacıların ağırlıkta olduğu caddede taklit mallar uygun fiyatlarla satışa sunulur. Aynı şekilde eski pirinç ya da bakır objelerin satıldığı mağazalar, züccaciyeciler, ikinci el mağazalar ve ikinci el kıyafet satıcıları da bu cadde üzerinde sıklıkla bulunmaktadır.

320 Numara eski züccaciye ürünlerinin satıldığı bir yerdi. Mağaza tıka basa her türden cam eşyayla doluydu. Anthony'nin mağazanın ortasına ulaşması için şarap ve şampanya kadehlerinin, abajurların ve tepesinde sallanan avizelerin arasında dikkatlice ilerlemesi gerekti. Dükkânın arka tarafında çok yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadının birçok üniversite öğrencisi gencin imrenerek bakacağı şekilde terlemiş bıyıkları ve haşin bir görünümü vardı.

Anthony'ye baktı ve ters bir ifadeyle, "Evet, ne istiyordunuz?" diye sordu.

Anthony kolay sinirlenen bir genç değildi. Hemen birkaç şarap kadehini gösterip fiyatını öğrenmek istediğini sordu.

"Yarım düzinesi kırk beş şilin."

"Gerçekten mi? Çok güzeller öyle değil mi? Peki ya bunlar? Bunlar kaça?"

"Gerçekten çok ender bulunan parçalar bunlar, eski Waterford. Size çiftini on sekiz guinea'ye[1] bırakabilirim."

(1) gine: 1,05 sterlin

Bay Eastwood kendi diliyle başını belaya soktuğunun farkındaydı. Bu gidişle yaşlı kadının kızgın bakışlarından hipnotize olarak alışveriş yapmak zorunda kalacaktı. Ancak dükkândan aradığını bulmadan boş çıkmayı da kendine yediremiyordu.

"Peki ya bu?" diye sordu bir avizeyi işaret ederek.

"Otuz beş guinea."

"Ah!" dedi Bay Eastwood esefle. "Bu göze alabileceğimden biraz fazla."

"Ne arıyordunuz?" diye sordu yaşlı kadın. "Evlilik armağanı olarak bir şey mi?"

"Evet, kesinlikle öyle," dedi Anthony bu açıklamaya dört elle sarılarak. "Ancak onlara bir şey beğendirmek hiç kolay değil."

"Evet, anlıyorum," dedi kadın kararlılıkla. "Güzel bir antika cam eşya hiç kimseye ters gelmez. Burada birkaç eski sürahi var, bunlardan birini alabilirsiniz ya da şu likör takımı, tam yeni geline göre bir şey..."

Anthony'nin daha sonraki on dakikası bu ıstıraba katlanmakla geçti. Kadın, onu pençesine almıştı bir kere. Her türden cam işleme sanatı örneği teker teker beğenisine sunuldu. Anthony çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Bakması için eline verilen büyük kristal kâseyi masanın üzerine bırakırken formalite gereği, "Şahane! Şahane!" diye haykırdı. Sonra birden telaşlı bir ifadeyle sordu. "Burada telefon vardı, değil mi?"

"Hayır yok. Tam karşımızdaki postanede bir telefon kulübesi var. Evet, kararınız, bu eski kâse mi, yoksa bu şık bardaklar mı?"

Anthony, kadın olmadığı için bir şey satın almadan mağazadan çıkmanın incelikleri konusunda kesinlikle deneyimsizdi.

"Likör takımını alsam iyi olacak," dedi kararlılıkla.

Ona en küçük parça buymuş gibi gelmişti. Avizenin üzerinde kalmasından korkmuştu bir an.

İçi yanarak satın almak zorunda kaldığı likör takımının parasını ödedi. Ama sonra, yaşlı kadın likör takımını paketlerken birden yeniden cesaretini topladı. Sonuçta kadın olsa olsa onun eksantrik bir tip olduğunu düşünebilirdi, ayrıca onun ne düşündüğünün ne önemi vardı ki?

Açık ve net bir şekilde, "Salatalık," dedi.

Yaşlı kadın birden paketleme işine son verdi.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ne dediniz?"

Anthony telaşla, "Hiç, hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Ah... salatalık dediğinizi duydum gibi geldi de."

"Dedim zaten," dedi Anthony meydan okurcasına.

"Neyse... Neden bunu daha önce söylemediniz ki? Boşuna zaman kaybı. Şu kapıdan geçip yukarı çıkın. Yukarıda sizi bekliyor."

Anthony kendini düşteymiş gibi hissediyordu. Sanki hayaller âlemindeymişçesine gösterilen kapıdan geçip son derece kirli merdivenlerden yukarı çıktı. Merdivenlerin sonundaki yarı aralık kapı küçük bir oturma odasına açılıyordu.

Ve içerideki sandalyede gözleri kapıda, yüzünde heyecan dolu bir beklenti ifadesiyle genç bir kız oturuyordu.

Hem de ne kız. Teni gerçekten de Anthony'nin romanlarında hep yazdığı gibi fildişi beyazlığında ve duruluğundaydı. Ya gözleri. O gözleri! İngiliz değildi. Bu, gözlerindeki pırıltıdan anlaşılıyordu. Elbisesinin pahalı sadeliğinde bile kendini belli eden yabancı egzotik bir farklılığı, kalitesi vardı.

Anthony kapıda durdu, şaşkındı, utanmıştı. Açıklama yapma zamanı gelmişti. Ne var ki kız o anda sevinçle yerinden fırlayıp boynuna sarıldı.

"Geldin işte," diye haykırdı genç kız coşkuyla. "Geldin. Tanrı'ya şükür, geldin işte!"

Eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmama eğiliminde biri olan Anthony de bu fırsatı kaçırmadı ve ona sarıldı. Genç kız neden sonra biraz geri çekilerek Anthony'nin yüzüne ürkek bir çekicilikle baktı.

"Seni dünyada tanımazdım," dedi. "Tanıyamazdım."

"Tanımaz mıydın?" diye sordu Anthony zayıf bir sesle.

"Gözlerin bile çok farklı, üstelik sen benim düşündüğümden en az on kez daha yakışıklısın."

"Ben mi?"

Anthony bu arada kendi kendine, "Sakin ol oğlum, sakin ol," diyordu. "Durum lehine gelişiyor, sakın kontrolünü kaybetme."

"Seni tekrar öpebilir miyim?"

"Tabii ki öpebilirsin," dedi Anthony içtenlikle. "Ne kadar istersen."

Bu çok keyif verici bir öneriydi.

Anthony düşünüyordu.

"Acaba ben kimim? Dilerim Tanrı'dan gerçek adam ortaya çıkmaz. Ne kadar kusursuz bir sevgili bu kız."

Kız birden ondan uzaklaştı. Yüzünde anlık bir dehşet belirdi.

"Seni izlemediler, değil mi?"

"Tanrım, hayır."

"Ah... evet ama onlar çok kurnazlar. Sen onları benim kadar tanımıyorsun. Boris, o şeytanın ta kendisidir."

"Senin için çok kısa bir süre içinde Boris'i alt edeceğimden emin olabilirsin."

"Sen aslansın... evet, sen gerçek bir aslansın. Onlara gelince, onların hepsi aşağılık insanlar, ayaktakımı. Dinle, o bende. Eğer bunu bilseler beni öldürürler. Korkuyordum, ne yapacağımı bilemedim, sonra seni düşündüm... Hişt, bu da neydi böyle?"

Aşağıdaki mağazada bir ses olmuştu. Kız, Anthony'ye olduğu yerde kalmasını işaret ettikten sonra parmak uçlarına basarak merdivene gitti. Döndüğünde yüzü bembeyazdı ve gözleri koskocaman açılmıştı.

"*Madre de Dios*! Polis. Buraya geliyorlar. Bıçağın var mı? Ya da tabancan? Hangisi?"

"Sevgili yavrum, ciddi ciddi bir polisi öldüreceğimi düşünüyor olamazsın, değil mi?"

"Ah, sen delisin... deli! Seni alıp götürecek ve asacaklar."

"Ne yapacaklar?" diye soran Bay Eastwood tüylerinin ürperdiğini hissediyordu.

O sırada merdivenlerde ayak sesleri duyuldu.

"İşte geliyorlar," diye fısıldadı genç kız. "Her şeyi inkâr et. Tek çaren bu."

"Bu çok kolay," diye mırıldandı Bay Eastwood.

Bir dakika sonra iki adam odaya girdiler. İkisi de sivil giyimliydi ama uzun yılların deneyimiyle kazandıkları ciddi ve resmi duruş biçimleri ne olduklarını açıkça gösteriyordu.

Daha ufak tefek olan, esmer, sakin bakışlı adamın sözcü olduğu anlaşılıyordu.

"Seni tutukluyorum Conrad Fleckman," dedi. "Anna Rosenburg'u öldürmekten tutuklusun. Söyleyeceğin her şey aleyhine kanıt olarak kullanılabilir. Rozetim burada, eğer karşı koymaz ve sakince bizle gelirsen iyi olur."

Kızın dudaklarından boğuk bir çığlık döküldü. Anthony sakin bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı.

"Büyük bir hata yapıyorsunuz, memur bey," dedi nazikçe. "Benim adım Anthony Eastwood."

Polis memurları bu açıklamadan etkilenmemişe benziyorlardı.

"Bunu daha sonra anlarız," dedi daha önce konuşmayan polis memuru. "Bu arada, bizimle geliyorsunuz."

"Conrad!" diye haykırdı genç kız. "Conrad, seni götürmelerine izin verme."

Anthony, dedektiflere baktı.

"Umarım bu genç bayanla vedalaşmama izin verirsiniz."

Beklediğinden çok daha büyük bir anlayışla iki adam kapıya doğru ilerlediler. Anthony, kızı pencerenin köşesine götürdü ve kısık bir sesle açıkladı.

"Bak canım. Beni iyi dinle. Söylediğim doğruydu. Ben Conrad Fleckman değilim. Bu sabah telefon ettiğinde sana yanlış numara vermiş olmalılar. Benim adım Anthony Eastwood. Senin yalvarmana dayanamayarak geldim buraya, neyse geldim işte."

Kız, onu inanamayan gözlerle süzüyordu.

"Sen Conrad Fleckman değil misin?"

"Hayır."

"Oh," diye bağırdı genç kız belirgin bir hayal kırıklığıyla. "Ve ben seni öptüm."

"Bu olabilir, sorun değil." Bay Eastwood kızı yatıştırdı. "Bu tamamen duygusal bir şey. Dini anlamda bile sakıncası yok, ilk Hıristiyanlar bile kabul ederler bunu. Neyse, bak şimdi, ben bu adamlarla başa çıkarım. Birazdan gerçek kimliğim ortaya çıkar. Bu arada seni rahatsız etmezler, sen de şu Conrad'ı uyarabilirsin. Daha sonra da..."

"Evet?"

"Şey, hepsi bu kadar. Benim telefon numaram Northwestern 1743, bir daha sana yanlış numara vermemelerine dikkat et."

Kız, onu yarı hüzünlü yarı gülümseyen hoş bir bakışla süzdü.

"Unutmayacağım seni, asla unutmayacağım."

"Tamam o zaman. Haydi, görüşmek üzere, arada..."

"Evet?"

"Eski Hıristiyanlardan bahsetmişken, bir kez daha denemenin bir zararı olmaz değil mi?"

Kız hemen boynuna sarıldı. Dudaklarıyla dudağına bir öpücük kondurdu.

"Seni sevdim, evet seni sevdim. Ne olursa olsun bunu anımsayacaksın, değil mi?"

Anthony istemeyerek kızdan ayrıldı ve kendisini bekleyen iki adama katıldı.

"Sizinle gelmeye hazırım. Bu genç bayanı da gözaltına almayı düşünmüyorsunuz herhalde."

Küçük adam nazikçe, "Hayır efendim, sorun yok, her şey yolunda, şimdilik buna gerek duymuyoruz," dedi.

Anthony adamların peşi sıra merdivenlerden inerken, "Scotland Yard'dan gelen bu adamlar iyi insanlar," diye düşünüyordu.

Yaşlı kadın ortalarda görünmüyordu, ama Anthony, onun ağır, belli belirsiz sesini arka taraftaki bir kapının ardından duydu ve onun olanları izlediğini anladı.

Yeniden Kirk Street'e çıktıklarında Anthony derin bir soluk aldı, rahatladı ve adamlardan ufak tefek olanına döndü.

"Evet müfettiş, müfettiştiniz, değil mi?"

"Evet efendim. Müfettiş Dedektif Verrall. Bu bey de dedektif Carter."

"Evet müfettiş, artık ciddi konuşmanın zamanı geldi, lütfen beni iyi dinleyin. Ben o Conrad bilmem ne değilim. Size daha önce de söylediğim gibi adım Anthony Eastwood ve yazarım. Eğer bana yaşadığım daireye kadar eşlik ederseniz size kimliğimi rahatlıkla kanıtlayabileceğimi düşünüyorum."

Anthony'nin konuşma şeklindeki bir şey dedektifleri etkilemiş olmalıydı. İlk kez Verrall'ın yüzünde bir şüphe ifadesi belirdi.

Görünüşe bakılırsa Carter'ı ikna etmek biraz daha zordu.

"İyi de," diye homurdandı. "O genç bayan size Conrad diye hitap ediyordu."

"Ah, o tamamen başka bir konu. Siz ikinize o bayanın bana Conrad diye hitap etmesiyle ilgili olarak, şey, tamamen kişisel olan nedenlerimi itiraf etmek gibi bir niyetim yok. Sanırım beni anlıyorsunuzdur, bu tamamen kişisel bir konu."

"Güzel hikâye," diye sırıtan Carter, "Hayır beyim," dedi. "Bizimle geliyorsunuz. Şu taksiyi durdur Joe."

Oradan geçen bir taksi durduruldu ve üç adam bindiler.

Anthony son bir girişimle ikiliden daha kolay kandırılacağına inandığı Verrall'a, "Bakın, sevgili müfettiş dedektif," dedi. "Daire-

me kadar gelip doğruyu söyleyip söylemediğimden emin olmanızda ne sakınca olabilir ki? İsterseniz taksiyi de bekletebilirsiniz, ücretini ben öderim. Bu yalnızca beş dakikanızı alacaktır."

Verrall, onu dikkatli bakışlarla süzdü.

"Bunu yapacağım," dedi sonra birden. "Her ne kadar tuhaf görünse de sizin gerçeği söylediğinize inanmak istiyorum. Merkezde yanlış adamı tutukladığımız için aptal durumuna düşmeyi biz de istemeyiz tabii ki. Adres neydi?"

"Brandenburg Apartmanları, 48 Numara."

Verrall ileri uzanarak adresi şoföre söyledi. Hedefe varıncaya kadar üçü hiç konuşmadan oturdular. Oraya vardıklarında Carter hemen yerinden dışarı fırladı. Verrall, Anthony'ye onu izlemesini işaret etti.

"Tatsızlığa hiç gerek yok," dedi. "İçeri Bay Eastwood iki dostunu getirmiş gibi normal bir görünümde gireceğiz."

Bay Westwood cinayet büronun gün geçtikçe çok geliştiğini düşündü.

Apartman girişinde kapıcı Rogers ile karşılaşmaları büyük şanstı. Anthony durdu.

"Merhaba Rogers!" dedi kayıtsız bir havada. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar Bay Eastwood," diye cevap verdi kapıcı saygıyla.

Kapıcı kendisine komşularından daha fazla anlayış gösteren ve daha cömert davranan Anthony'den hoşlanıyordu.

Anthony ilk basamakta durdu.

"Bu arada Bay Rogers," dedi Bay Eastwood her şey normalmiş gibi bir havada. "Benim burada kaç yıldır yaşadığımı söyler misin Rogers? Arkadaşlarımla bu konuda küçük bir iddiaya girdik de."

"Bir dakika, düşüneyim. Evet, yaklaşık dört yıl bitiyor olmalı."

"Aynen düşündüğüm gibi."

Anthony iki dedektifi zafer bakışlarıyla süzdü. Carter homurdandı ama Verrall neşeyle güldü.

"İyi, ancak yeterli değil," dedi. "Yukarı çıkalım mı?"

Anthony dairesinin kapısını anahtarıyla açtı. Uşağı Seamark o gün izinli olduğu için mutluydu. Düştüğü bu kötü durumun tanığı ne kadar az olsa o kadar iyiydi.

Daktilosu bıraktığı gibi duruyordu. Carter doğruca masaya giderek sıkıntılı bir sesle kâğıttaki başlığı okudu.

"İKİNCİ SALATALIĞIN GİZEMİ"

"Yeni başladığım romanım," dedi Anthony rahat insan tavrıyla.

"Lehinize bir nokta daha," dedi Verrall başını sallayarak. Gözleri parlıyordu. "Bu arada, romanın konusu neydi? İkinci salatalığın gizemi ne?"

"İşte şimdi can alıcı noktaya parmak bastınız. Bütün bu sorunların temelinde de bu ikinci salatalık yatıyor zaten."

Carter onu merakla süzdü, birden başını salladı ve parmağıyla alnına hafifçe vurdu.

"Genç adam, iyice kaçırmış," diye mırıldandı bu arada duyulabilecek bir şekilde.

"Evet, beyler," dedi Bay Eastwood telaşla. "Konumuza dönelim. İşte bunlar bana gelmiş mektuplar, zarfların üzerinde adım ve adresim var, banka defterim, editörümle yazışmalarım. Başka ne istersiniz?"

Verrall, Anthony'nin kendisine uzattığı belgeleri inceledi.

"Ben kendi adıma başka bir şey istemem," dedi daha sonra saygıyla. "İkna oldum. Ancak tek başıma sizi salıverme sorumluluğunu yüklenmek de istemem. Bakın, her ne kadar yıllardır burada Bay Eastwood adıyla ikamet ettiğiniz anlaşılsa da Conrad Fleckman ve Anthony Eastwood'un aynı kişi olması hâlâ mümkün. Dairenizi iyice aramam, parmak izinizi almam ve merkezdeki amirlerimle konuşmam gerekiyor."

Anthony, "Bu oldukça kapsamlı bir çalışmaya benziyor," dedi. "Dilediğinizce araştırma yapabilirsiniz, ulaşacağınız hiçbir özel sırrımı öğrenmenizde benim açımdan bir sakınca olmadığından emin olabilirsiniz. Buyurun lütfen dilediğinizce araştırın."

Müfettiş gülümsedi. Bir dedektif için insani yönü çok fazlaydı.

"Lütfen ben burada çalışırken Carter ile birlikte arka taraftaki küçük odaya geçip bekler misiniz?"

Anthony istemeyerek, "Elbette," dedi. "Ama bence bunu daha farklı bir biçimde yapsak daha iyi olmaz mı?"

"Nasıl?"

"Yani ben ve siz, yanımıza viski sodalarımızı alıp arka tarafa geçsek, bu arada dostumuz dedektif Carter bu kapsamlı araştırmayı yapsa?"

"Öyle istiyorsanız?"

"Evet, öyle istiyorum."

Carter'ı masayı ve salonu ayrıntılı bir şekilde araştırması için yalnız bırakıp arka tarafa doğru ilerlediler. Tam salondan çıkmışlardı ki Anthony onun telefonu alıp Scotland Yard'ı aradığını duydu.

Küçük odaya girdiklerinde Anthony, Müfettiş Verrall'ı oradaki rahat koltuklardan birine oturttu. Sonra da kendisine ve ona viski soda servisi yaptı.

"Böylesi çok daha iyi," dedi gülümseyerek. "Önce benim içmemi ister miydiniz, zehir olmadığını kanıtlamam için."

Müfettiş gülümsedi.

"Bu çok çarpık bir durum," dedi. "Ancak mesleğimizin bize öğrettiği birkaç şey var. Bunlardan biri de hiçbir şeye aldanmayıp tedbirli olmak. Yoksa en başından beri hata yaptığımızın farkındaydım. Yine de tüm belgeleri ve bulguları incelememiz gerekiyor. Bürokrasiden kaçmak olanaksız, anlıyorsunuz değil mi?"

"Korkarım hayır," dedi Anthony esefle. "Dedektif pek anlayışlı biri değil sanırım."

"Ah, hayır, Dedektif Carter aslında çok iyi bir insandır. Ancak onu kandırmak pek kolay değildir."

"Bunu fark ettim," diyen Anthony hemen ardından da ekledi. "Acaba sizden bu olayla ilgili bilgi almak istesem bunda bir sakınca var mı?"

"Ne gibi?"

"Haydi, ama meraktan öldüğümün farkında değil misiniz? Bu Anna Rosenburg kim ve onu niçin öldürmüş olayım ki?"

"Yarın bunu gazetelerde okuyacaksınız."

"Yarına ölmüş bile olabilirim, her şey için çok geç olabilir. Haydi ama müfettiş, lütfen bu haklı merakımı giderin. Mesleğiniz gereği bu konu hakkında konuşmanızın doğru olmadığının farkındayım ama bir defalığına bunu bozsanız ne olur ki."

"Bu tamamen kuraldışı efendim."

"Sevgili müfettiş, yakın dostlar arasında bunun lafı mı olur? Dost değil miyiz?"

"Neyse, söyleyeyim. Anna Rosenberg bir Alman Yahudisi, Hampstead'de yaşıyordu. Kaynağı bilinmiyor ama her yıl servetinin üzerine servet eklemeyi başarıyordu."

"Bense tam tersi," dedi Anthony gülümseyerek. "Geçim kaynağım ortada ve her yıl fakirleşiyorum. Belki de ben de Hampstead'de yaşamalıyım. Oranın çok verimli olduğunu duyarım hep."

"Onun bir zamanlar..." diye ekledi Verrall. "İkinci el giysi sattığını biliyoruz..."

Anthony araya girerek sözünü kesti.

"Bu durumu açıklıyor işte. Savaştan sonra üniformamı sattığımı anımsıyorum... haki olanı değil, diğerini. Hani dairenin her tarafına neredeyse kırmızı pantolonlar ve altın sırmalar yayılmıştı, göz boyamak için. Sonra Rolls Royce'uyla takım elbiseli şişman bir adam ve ardında da büyük bir çanta taşıyan uşağı geldiler. Adam

tamamı için bir sterlin ödeyeceğini söyledi. Sonuçta bir av elbisesi ve birkaç Zeiss gözlük ekledim ve rakamı iki sterline çıkarabildim. Adamın bir işaretiyle uşak çantayı açtı ve alınanları içine yerleştirdi. Şişman adam da bana on sterlin uzatarak bozmamı istedi."

"Yaklaşık on yıl kadar önce," dedi müfettiş anlatılanları pek umursamadan. "Londra'ya bazı İspanyol politikacılar mülteci olarak sığındılar, bunların arasında karısı ve çocuğuyla birlikte gelen Don Fernando Ferrarez diye biri de vardı. Çok yoksullardı ve karısı da hastaydı. Anna Rosenburg onları kaldıkları yerde ziyaret ederek satacak bir şeyleri olup olmadığını sordu. Don Fernando dışarıdaydı, karısı kocasının İspanya'dan kaçmalarından hemen önce ona armağan ettiği işlemeli muhteşem bir İspanyol şalı satmak istediğini belirtti ve sattı da. Don Fernando dönüp şalın satılmış olduğunu öğrenince çok büyük bir öfkeye kapıldı ve çaresizce şalın peşine düştü. Sonuçta ikinci el giysiler alan Anna Rosenburg'u bulmayı başardıysa da kadın şalı ismini bilmediği bir kadına sattığını söyledi. Don Fernando çaresizdi. İki ay sonra da o sokakta bıçaklanmış olarak bulundu ve aldığı bıçak yaraları yüzünden öldü. O zamandan beri de Anna Rosenburg para yönünden şüphe uyandıracak bir rahatlık içinde. Takip eden yıllarda Hampstead'deki evi en az sekiz kez soyuldu. Bu soygunlardan dördü amacına ulaşmadı, hiçbir şey çalınmadı. Diğer dördündeyse alınanlar arasında işlemeli bir şal da vardı."

Müfettiş sözlerine kısa bir ara verdi ve Anthony'nin meraklı yüz ifadesini fark edince anlatmayı sürdürdü.

"Bir hafta önce Don Fernando'nun kızı Carmen Ferrarez, Fransa'daki bir manastırdan çıkarak buraya geldi. İlk yaptığı Hampstead'de Anna Rosenburg'u ziyaret etmek oldu. Söylendiğine göre yaşlı kadınla arasında sert bir tartışma geçmiş. Kızın evden ayrılırken söyledikleri uşaklardan biri tarafından duyulmuş.

"O hâlâ sende," diye bağırmış kız. "Yıllardır onun sayesinde servetine servet kattın, zengin oldun, ama bak sana söylüyorum, bu sana sonuçta uğursuzluk getirecek, sonun kötü olacak. Ona sahip olmaya hakkın yok ve günün birinde o Bin Çiçek Şalı'nı hiç görmemiş olmayı dileyeceksin, bundan eminim."

"Bu olaydan üç gün sonra Carmen Ferrarez gizemli bir şekilde kaldığı otelden kayboldu. Odasında bir isim ve adres bulundu, Conrad Fleckman. Ayrıca bir de antikacı olduğunu iddia eden birinden gelmiş bir not: Adam notta kızda olduğuna inandığı işlemeli şalı alabileceğini belirtiyordu. Nottaki adres ise sahteydi.

"Bütün bu gizemin merkezinde o şalın olduğu çok açık. Dün sabah kendini Conrad Fleckman olarak tanıtan bir adam Anna Rosenburg'u ziyaret etti. Kadın onunla yaklaşık bir saat kadar bir odaya kapandı ve adam gittikten sonra da yatmak istedi. Bu konuşma onu çok sarsmıştı, rengi bembeyazdı. Yine de eğer adam, onu yeniden görmeye gelirse onunla her zaman görüşebileceğini belirtti. Dün gece yataktan kalktı, saat dokuz sularında evden çıktı ve bir daha da geri dönmedi. Bu sabah da Conrad Fleckman'ın evinde kalbinden bıçaklanmış olarak bulundu. Yerde hemen yanında da, ne vardı biliyor musunuz?"

"Şal mı?" diye sordu Anthony. "Bin Çiçek Şalı mı?"

"Bundan çok daha korkunç bir şey. Şalın gizemini ve gizlenen değerini açıklayan... Bağışlayın, bu şefim olmalı."

O anda bir zil sesi duyuldu. Anthony sabırsızlığını elinden geldiğince bastırmaya çalışarak müfettişin dönmesini bekledi. Kendi durumu konusunda çok rahattı. Parmak izini aldıkları anda yaptıkları hatayı anlayacaklardı.

Ve sonra da belki Carmen arayacaktı...

Bin Çiçek Şalı! Ne tuhaf bir öyküydü bu; esmer, inanılmaz güzellikte bir genç kıza yakışır bir öykü.

Carmen Ferrarez...

Sonra kafasında yalnızca romanını kurgulamak olan o günün havasından sıyırdı kendini. Müfettiş dışarıda ne kadar da uzun kalmıştı? Ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Daire inanılmayacak kadar sessiz ve sakindi. Gitmiş olabilirler miydi? Herhalde ona bir şey söylemeden gitmezlerdi.

Bitişik odaya geçti. Oda boştu, oturma odası ve salon da. Tuhaftı ama boştu. Etraf karmakarışıktı. Tanrım! Mine koleksiyonu, gümüşleri...

Hızla daireyi dolaştı. Her yer aynıydı. Soyulmuştu, her şey gitmişti. Pahada ağır, taşınması kolay hemen her şey gitmişti, Anthony'nin büyük bir emek ve özenle biriktirdiği mine koleksiyonu ve gümüşleri tamamen gitmişti.

Anthony inleyerek bir koltuğa oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Ancak ön kapının ziliyle kendine geldi. Kapıyı açtığında karşısında Rogers'ı buldu.

"Bağışlayın beni efendim," dedi Rogers. "O beyler sizin bir şeyler isteyebileceğinizi söylediler de."

"Beyler mi?"

"O iki arkadaşınız efendim. Elimden geldiğince onlara paketleme işlerinde yardımcı oldum. Neyse ki aşağıda her şeyi toparlayacak gibi iki kutu vardı." Gözleri zemine kaydı. "Ambalaj artıklarını elimden geldiğince süpürdüm efendim."

"Onları burada mı paketlediniz?" diye sordu Anthony inleyerek.

"Evet. Siz öyle istemiyor muydunuz? Uzun boylu arkadaşınız sizin bunu yapmamı istediğinizi söyledi. O arada arka odada diğer arkadaşınızla konuşuyordunuz, sizi rahatsız etmek istemedim."

"Onunla konuşmuyordum," diye homurdandı Anthony. "O benimle konuşuyordu, kahretsin."

Rogers hafifçe öksürdü.

"Sıkışık durumda olmanıza çok üzüldüm efendim."

"Sıkışık mı?"

"Küçük hazinelerinizden bile ayrılmayı göze aldığınıza göre."

"Ne? Şey, evet. Ha, ha!" Acı bir kahkaha attı. "Sanırım çoktan gitmişlerdir. Arkadaşlarımı kastediyorum."

"Ah evet, efendim. Kısa bir süre önce gittiler. Kutuları arabaya yerleştirdim, uzun boylu beyefendi yeniden yukarı çıktı, daha sonra ikisi birlikte aşağı indiler ve arabaya binip gittiler... Bağışlayın ama bir terslik mi var efendim?"

Rogers ne diyeceğini bilemiyordu. İçindeki korkunç boşluk, kendine duyduğu öfke giderek büyüyordu.

"Ters olmayan ne var ki Rogers? Neyse teşekkürler. Seni suçlayabileceğim bir şey olmadığı açıkça ortada. Lütfen beni yalnız bırak, birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor da."

Beş dakika kadar sonra Anthony tüm olan biteni elinde not defteriyle karşısında oturan müfettiş Driver'a anlatıyordu. Müfettiş Driver sevimsiz bir adamdı, insanların kafasındaki gerçek dedektife hiç benzemediği bile söylenebilirdi. (Anthony de böyle düşünüyordu.) Aslında rol yapar gibi bir görünümü vardı. Sanatın doğaya üstünlüğünün bir başka çarpıcı örneğiydi bu! İnsanların kafasını şekillendirmesinin!

Anthony öyküsünün sonuna gelmişti. Müfettiş not defterini kapadı.

"Evet?" diye sordu Anthony merakla.

"Durum apaçık ortada," dedi müfettiş kendinden emin bir havada. "Patterson Çetesi. Son zamanlarda birçok zekice soygun gerçekleştirdiler. İriyarı uzun adam, kısa esmer adam ve kız... üç kişilik bir çete bunlar."

"Kız mı?"

"Evet, esmer ve çok güzel. Genellikle insanları tuzağa düşürmek için yem olarak kullanılıyor."

"Bir, bir İspanyol kızı, değil mi?"

"Kendisi öyle olduğunu söyleyebilir. Aslında Hampstead doğumlu."

Anthony, "Oranın farklı bir yer olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı.

"Evet, durum ortada," diyen müfettiş gitmek üzere ayaklandı. "Size telefon edip bir öykü anlattılar ve tam zamanında orada olacağınızı tahmin ediyorlardı. Sonra kız Gibson Ana olarak tanınan o kadına gitti. Kadın üst kattaki odasını belirli bir ücret karşılığında toplum içinde aşklarını yaşamak istemeyen âşıklara kiralamakta bir sakınca görmüyor. Kolayca tuzağa düşmenizi ardından onları buraya getirmenizi sağladılar, birisi sizi sözde bir öyküyle oyalarken diğeri ganimeti topladı. Tam Patterson'ların işi, onlara uygun."

"Ya benden alıp götürdükleri?" diye sordu Anthony endişeyle.

"O konuda elimizden geleni yapacağız efendim. Ancak Patterson' lar inanılmayacak kadar zekiler."

Anthony acı acı, "Öyle görünüyor," dedi.

Müfettiş oradan ayrıldı. O gittikten hemen sonra kapı çalındı. Anthony kapıyı açtı. Kapının önünde küçük bir erkek çocuğu elinde bir paketle duruyordu.

"Bu paket size efendim."

Anthony şaşkınlık içinde paketi aldı. Paket filan beklemiyordu. Oturma odasına dönünce paketin ipini kesti.

Gelen cam likör takımıydı.

"Kahretsin!" diye mırıldandı Anthony.

Sonra kadehlerden birinin kenarında ufak pembe bir iz olduğunu fark etti. Aklı yeniden Kirk Street'teki o küçük odaya gitti.

"Seni seviyorum, evet... seni seviyorum. Ne olursa olsun, bunu anımsayacaksın, değil mi?"

Kız aynen böyle demişti. Ne olursa olsun... Acaba kastettiği...

Anthony güç de olsa kendini topladı.

"Bu olamaz," diye uyardı kendini.

O anda gözü daktilosuna kaydı, asık bir yüzle masanın başına geçti.

İKİNCİ SALATALIĞIN GİZEMİ

Yeniden yüzü asıldı, hayallere daldı. Bin Çiçek Şalı! Yerdeki cesedin yanında bulunan neydi acaba? Tüm gizemi aydınlatan o korkunç gerçek...

Tabii ki yoktu öyle bir şey, yalnızca onun dikkatini başka yere çekmek için uydurulmuş bir öyküydü, öyküyü anlatan Binbir Gece Masalları taktiği kullanarak en ilginç noktasında kesmişti. Acaba gerçekten de gizemi aydınlatan korkunç bir gerçek olamaz mıydı? Ne olabilirdi bu? Hemen şimdi orada, bulamaz mıydı bunu? Eğer kafasını tamamıyla buna verirse?

Anthony daktilodaki kâğıdı çıkarıp yerine yenisini yerleştirdi. Ve yeni bir başlık yazdı.

İSPANYOL ŞALININ GİZEMİ

Bir ya da iki dakika süreyle bu başlığa baktı, dalıp gitti. Sonra büyük bir hızla yazmaya başladı.

Dokuz

Bülbül Yuvası

"Bülbül Yuvası" ilk kez Kasım 1924'te
Grand Magazine'de yayımlanmıştır.

"Görüşmek üzere sevgilim."

"Güle güle tatlım."

Alix Martin kısa rüstik demir parmaklıklı kapıya yaslanmış, kocasının köye giden yolda yavaş yavaş kaybolan figürünün arkasından bakıyordu.

Adam bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Ama Alix pozisyonunu bozmadı, dalgın dalgın gür saçlarından yüzüne düşen kahverengi bir bukleyle oynayarak yola bakmayı sürdürdü. Sanki çok uzaklarda bir yere dalıp gitmişti.

Alix Martin güzel değildi, hatta doğrusunu söylemek gerekirse hoş bile sayılmazdı. Ama artık genç bir kadının yüzü olmayan yüzü adeta ışık saçıyordu ve yüz ifadesi çok yumuşamıştı. Eskiden çalıştığı ofistekiler onu bu haliyle görseler tanımayabilirlerdi bile. Bayan Alix King düzenli, titiz bir işkadınıydı, çalışkan, katı ve sert tavırlı, bir hayli yetenekli ve gerçekçi, duygusuz...

Alix zor bir okuldan mezun olmuştu. Tam on beş yıl, on sekiz yaşından otuz üç yaşına kadar steno-daktilo sekreter olarak kendinin ve bunun yedi yılında da annesinin geçimini sağlamıştı. Var olmak için verdiği bu mücadele doğal olarak çocuksu yüzündeki yumuşak hatları da sertleştirmişti.

Tabii bu arada romantik duygular da yaşamıştı. Beraber çalıştığı iş arkadaşı Dick Windyford'a yakınlık duyuyor, ancak o dönemde âşık birçok kadının yaptığı gibi adamın ondan hoşlandığını bilmiyormuş gibi davranıyordu. Dışardan bakınca onlar yalnızca arkadaştılar, fazlası kesinlikle yoktu. Dick zaten düşük olan maaşından küçük erkek kardeşinin okul masraflarını karşılamak zorundaydı. Dolayısıyla o an için evliliği düşünmesi kesinlikle olası değildi.

Ama sonra ucu ucuna yaşadıkları bu yaşamdan kurtulma umudu çıktı karşılarına. Alix'in uzaktan bir kuzini ölmüş ve tüm servetini ona bırakmıştı; birkaç bin sterlin, bir çiftin yüz yıl yaşamasına yetecek bir paraydı. Artık Alix ve Dick'in daha fazla beklemelerine gerek kalmamıştı.

Ama Dick hiç beklenmedik bir şekilde davrandı. Alix'e hiçbir zaman açıkça âşık olduğunu söylememiş, sevgiden söz etmemişti, şimdiyse bunu söylemeye çok daha uzak gibi görünüyordu. Dick giderek ondan uzaklaşmaya, daha suratsız ve iç karartıcı olmaya başlamıştı. Alix gerçeği hemen anlamıştı. O artık varlıklı bir kadındı. Dick'in ona evlenme teklif etmesini duyarlılığı ve gururu engelliyordu.

Ancak Alix'in varlıklı olması ona karşı olan sevgisini değiştirmemişti, hâlâ seviyordu, hatta ilk adımı atan olmayı bile düşünüyordu. Ama bir kez daha hiç beklenmedik bir şey her şeyin değişmesine neden oldu.

Alix, bir arkadaşının evinde Gerald Martin ile tanıştı. Ona delicesine âşık oldu ve birkaç hafta içinde nişanlandılar. Her zaman

"asla delicesine âşık olmayacağını" iddia eden Alix adeta bulutların üzerinde uçuyordu.

Farkında bile olmadan eski sevgilisini harekete geçirmenin yolunu bulmuştu aslında. Dick Windyford öfkeden kudurmuş bir halde karşısına geçti.

"O adam senin için tam bir yabancı Alix," dedi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onu sevdiğimi biliyorum, bu yetmez mi?"

"Nasıl bundan emin olabilirsin, yalnızca bir haftada?"

Alix öfkeyle haykırdı.

"Bir kıza âşık olduğunu anlamak için herkesin on bir yıla ihtiyacı yoktur Dick."

Genç adamın yüzü bembeyaz oldu.

"Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum Alix. Senin de beni sevdiğini sanıyordum."

Alix açık sözlü bir insandı.

"Ben de öyle düşünüyordum," diye itiraf etti. "Ama âşık olmak tamamen farklı bir şey, bunu bilmiyormuşum."

Sonra Dick yeniden bağırmaya başladı. Yalvarmalar, yakınmalar, hatta tehditler, yerini alan adama karşı tehditler. Alix çok iyi tanıdığını düşündüğü çekingen ve içine kapanık bir adamın böyle volkan gibi patlamasına o an inanamamış ama çok da mutlu olmuştu.

İşte evinin çitlerine yaslanıp uzaklara dalıp gittiği o güneşli yaz gününde de aklına bu konuşma gelmişti. Bu konuşmadan bir ay sonra evlenmişti ve gerçekten çok mutluydu. Ancak onun için her şey demek olan kocasının bir anlık yokluğuna bile katlanamıyor, içini kemiren, onun bu kusursuz mutluluğunu gölgeleyen kuşkudan asla kurtulamıyordu. Ve bu kuşkunun nedeni de Dick Windyford idi.

Evlendiğinden beri tam üç kez aynı düşü görmüştü. Her defasında ortam farklıydı ama olay hep aynıydı. *Kocasının öldüğünü*

görüyordu. Dick Windyford onun başucunda duruyor ve Alix, ona öldürücü darbeyi vuranın Windyford'un eli olduğunu bir şekilde biliyordu.

Bu her ne kadar korkunç bir düşünce olsa da çok daha korkunç olan bir şey daha vardı, bu düşten uyanmak. Asıl korkunç olan, düşünde bunun ona son derece doğal ve kaçınılmaz görünmesiydi. O, Alix Martin, kocası öldüğü için mutlu oluyor ve hatta minnettarlık dolu ellerini katile uzatıyor ve bazen teşekkür bile ediyordu. Ve düş her defasında aynı şekilde son buluyor, Alix kendini Dick Windyford'un kollarının arasına bırakıyordu.

Kocasına bu düşünden hâlâ bahsetmemişti, ama kabul etmek istemese de bu onu rahatsız ediyor, aklını karıştırıyordu. Acaba bu bir uyarı, Dick Windyford'a karşı bir uyarı mıydı?

Evde çalan telefonun tiz sesi Alix'i bu derin düşüncelerden ayırdı. Eve girdi ve telefon ahizesini aldı. Duyduğu sesle birlikte sendeledi, duvara yaslandı. Başı dönüyordu, fena olmuştu.

"Kim, kim dediniz?"

"Alix, ne oldu, neyin var, sesine ne oldu? Tanımadın mı beni? Benim, Dick."

"Ah," diye inledi Alix. "Ah! Sen, sen neredesin?"

"Traveller's Arm, doğru söyledim, değil mi? Yoksa köyünde bu isimde bir pub olduğunun da farkında değil misin? Tatildeyim, biraz balık avlamak için buraya geldim. Bu akşam yemekten sonra siz eski dostlarımı ziyaret etmemde bir sakınca yok, değil mi?"

"Hayır," diye haykırdı Alix hışımla. "Gelmemelisin."

Kısa bir sessizlik oldu, sonrasında yeniden Dick'in sesi duyuldu ama ses tonu biraz değişmişti.

"Pardon?" dedi ciddi bir tonda. "Tabii ki sizi rahatsız etmek istemem..."

Alix hemen atıldı. Dick, onun davranışının çok tuhaf olduğunu düşünmüş olmalıydı. Aslında tuhaftı da. Sinirleri çok bozuktu.

"Yani, yalnızca, bu akşam meşgul olduğumuzu söylemek istemiştim," dedi elinden geldiğince doğal ve içten bir ses tonuyla. "Yarın, yarın akşam bize yemeğe gelmek ister misin?"

Dick, onun sesindeki samimiyetsizliği anlamış olmalıydı.

"Çok teşekkür ederim," dedi aynı soğuk, formal ses tonuyla. "Yarın buradan ayrılmış olabilirim. Her şey bir arkadaşımın gelip gelmemesine bağlı. Görüşmek üzere, Alix." Sustu ve sonra birden farklı bir ses tonuyla aceleyle ekledi. "Sana iyi şanslar ve mutluluklar tatlım."

Alix ahizeyi yerine bırakırken rahatlamıştı.

"O buraya gelmemeli," diye yineledi kendi kendine. "Buraya gelmemeli. Ah, ne kadar aptalım! Kendimi nasıl böyle bir duruma düşürebildim ki! Neyse, her şeye rağmen onun buraya gelmemesi iyi, mutluyum."

Masanın üzerinde duran rüstik hasır şapkasını alarak yeniden bahçeye çıktı. Evin kapısındaki kazılarak yazılmış isim tabelasının önünde bir an durdu: Bülbül Yuvası.

"Çok ilginç bir isim, öyle değil mi?" demişti Gerald'a evlenmelerinden hemen önce. Adam gülmüştü.

"Seni küçük Londralı. Senin şimdiye dek hiç bülbül sesi duymadığından eminim. Duymamış olman iyi de. Çünkü bülbüller şarkılarını yalnızca âşıklar için söylerler. Onları yaz akşamlarında evimizin önünde oturur dinleriz."

Evinin kapısında duran Alix bülbülleri nasıl dinlediklerini anımsayarak hafifçe kızardı.

Bülbül Yuvası'nı bulan Gerald olmuştu. Büyük bir heyecanla Alix'in yanına gelmiş ve yaşayacakları yeri bulduğunu müjdelemişti. Benzersiz ve yaşamda bir kez karşılaşılacak bir fırsat, bir mücev-

her sayılabilecek evdi bu. Alix de evi gördüğünde büyülenmişti. Ev oldukça ıssız bir yerdeydi, gerçekti, en yakın köy iki kilometre ötedeydi, ama ev eski, nostaljik görünümüyle, banyolarının lükslüğü, sıcak su, elektrik ve telefon sisteminin kusursuzluğuyla öylesine cazipti ki Alix de gördüğü anda bu çekiciliğin etkisinden kurtulamamıştı. Sonra bir sorun çıkmıştı. Evin sahibi olan ve bu evi kendisi için özel olarak yaptıran adam kiralamaktan vazgeçmişti. Yalnızca satabileceğini söylüyordu.

Gerald Martin'in geliri oldukça iyi olmasına rağmen böyle bir birikimi yoktu. En fazla bin sterlin bulabiliyordu. Ev sahibi ise üç bin sterlin istiyordu. Eve âşık olan Alix kurtarıcı olarak devreye girmekte gecikmedi. Onun parası hazırdı, hem de nakit olarak. Evi satın alması için parasının yarısını vermesi yeterliydi. Böylece "Bülbül Yuvası" onların oldu ve Alix bir an bile bu seçiminden dolayı pişmanlık duymadı. Hizmetçilerin böyle uzak ve ıssız bir noktada çalışmak istemedikleri doğruydu, o sırada yanlarında çalışan biri yoktu, ama domestik bir yaşamın özlemi içinde olan Alix basit yemekler pişirmekten, evle ve bahçeyle ilgilenmekten zaten zevk alıyordu.

Olağanüstü çiçeklerle dolu bahçenin güzelliğini ve bakımını ise köyden haftada iki kez gelen yaşlı bir adama borçluydular.

Evin köşesinden döndüğünde yaşlı adamı çiçek tarhlarından birine eğilmiş çalışırken gören Alix bir an çok şaşırdı. Şaşırdı, çünkü adam yalnızca pazartesi ve cuma günleri geliyordu, o gün de perşembeydi.

Adama doğru giderek, "Ne o George, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yaşlı adam gülümseyerek doğruldu.

"Şaşıracağınızı tahmin ediyordum madam. Ancak başka çarem yoktu. Bu cuma Squire'da panayır var, orada olmam gerekiyor.

Dolayısıyla bir defalık cuma yerine perşembe gelmemin Bay Martin ve onun saygıdeğer eşi için bir sakıncası olmayacağını düşündüm."

"Hiç sorun değil. Panayırın iyi geçeceğini, eğleneceğini umarım."

"Öyle olacağını sanıyorum," dedi George neşeyle. "Tıka basa yemek ve hesap ödemeyeceğini bilmek çok hoş bir duygu. Squire'da her zaman katılanlar için eksiksiz bir çay sofrası hazırlanır. Bu arada buradan ayrılmanızdan önce sizden neler yapmamı istediğinizi öğrenmek de istedim tabii. Sanırım, ne zaman geri döneceğinizi tam olarak bilmiyormuşsunuz, öyle değil mi madam?"

"Bir yere gitmiyorum ki."

George şaşırdı.

"Yarın Londra'ya gitmiyor musunuz?"

"Hayır. Bunu da nereden çıkardınız?"

George başını şaşkınlık içinde iki yana salladı.

"Dün köyde beyefendiye rastladım. Bana yarın Londra'ya gideceğinizi söyledi. Ne zaman döneceğiniz de belli değilmiş."

Alix gülerek, "Saçma," dedi. "Onu yanlış anlamış olmalısın."

Yine de merak ediyordu: Gerald ne söylemişti ki yaşlı adam böyle yanlış bir kanıya kapılmıştı? Londra'ya gitmek mi? Asla bir daha Londra'ya gitmek istemiyordu.

"Londra'dan nefret ediyorum," dedi hışımla.

"Ah!" dedi George özür dilercesine. "Yanılmış olmalıyım ama yine de bana çok açık ve net olarak böyle söyledi gibi geliyor. Burada kalacağınıza sevindim. Ben de amaçsızca gezip tozmaktan hiç hoşlanmam, ayrıca Londra'nın benim için de cazip bir yanı yok. Asla oraya gitmek gibi bir gereksinim duymadım. Bir sürü araba, yalnızca bu bile günümüzde bela demek. İnsanın bir kez bir arabası olmaya görsün, bir yerde duramıyor. Bay Ames de bu evde kalamadı, arabası olana dek sakin, huzurlu bir yaşamı vardı. Bu evi

satmadan bir ay öncesine kadar da arabası filan yoktu. Burası için çok para harcamıştı, banyolar, elektrik sıcak su tesisatı filan. 'Bunca masrafı karşılayacak bir rakamı asla bulamazsınız,' derdim ona. O da, 'Göreceksin, bu ev için kuruşu kuruşuna iki bin sterlin alacak ve kâra bile geçeceğim,' derdi. Ve bunu yaptı da."

Alix gülümseyerek, "Hatta üç bin aldı," dedi.

George, "İki bin," diye yineledi. "İstediği fiyat buydu, köyde günlerce dillerden düşmedi."

"Gerçekten üç bin sterlin aldı."

"Kadınlar rakamlardan pek anlamazlar. Sakın bana Bay Ames'in karşınıza geçip yüksek sesle üç bin sterlin istediğini söylediğini anlatmayın."

"Bana söylemedi, kocama söylemiş."

George yeniden çiçek tarhına eğildi.

"Fiyat iki bin sterlindi," diye yineledi ısrarla ve inatla.

Alix, onunla bunu tartışmak niyetinde değildi. Başka bir çiçek tarhına geçerek çiçek toplamaya başladı.

Kucağında güzel kokan bir demet çiçekle eve dönerken çiçek tarhlarından birinde yapraklar arasında küçük, koyu yeşil bir obje dikkatini çekti. Eğildi aldı. Bu kocasının günlüğüydü.

Açtı ve yazılanları neşeyle okumaya başladı. Evliliklerinin en başından beri atak ve duygusal bir insan olan Gerald'ın düzen ve yöntem konusunda sıra dışı bir üstünlüğü olduğunu fark etmişti. Yemeğin dakikası dakikasına hazır olması konusunda son derece titizdi, gününü daima önceden dakikası dakikasına planlıyordu.

Günlüğe bakarken 14 Mayıs tarihinde yazanları görünce çok eğlendi.

"Alix'le evlilik. St. Peter Kilisesi, 2.30"

"Koca aptal," diye mırıldanarak sayfaları çevirmeyi sürdürdü. Sonra birden durdu.

"18 Haziran Çarşamba, bu o gündü."

O günün tarihinin hemen altına Gerald düzgün, zarif elyazısıyla aynen şöyle yazmıştı.

"Akşam 9."

Başka bir şey yoktu. Gerald akşam dokuzda ne yapmayı planlıyor olabilirdi? Bir an merak etti. Sonra kendi kendine gülümsedi. Günlüğü bulunca, birçok romanda okuduğu gibi heyecan uyandıracak, sansasyonel bir gerçeği ortaya çıkaracağını ummuş olmalıydı. Örneğin başka bir kadının adı gibi. Hızla ve dalgın dalgın sayfaları çevirdi. İş toplantılarına ilişkin tarihler, randevular ve toplantılarla ilgili kısa, şifreli notlar vardı, ama tüm defterde yalnızca bir tek kadının adı geçiyordu: Onun!

Defteri cebine koyup kucağında çiçeklerle eve dönerken yine de bir huzursuzluk vardı içinde. Dick Windyford'un sözleri sanki adam yanı başında durmadan aynı sözleri tekrarlıyormuşçasına kulaklarında çınlıyordu:

"O adam senin için tam bir yabancı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu doğruydu. Gerald hakkında ne biliyordu ki? Sonuç olarak Gerald kırk yaşındaydı. Bu kırk yıllık yaşamında hiç şüphesiz başka kadınlar da olmuştu...

Alix sabırsızlık içinde başını salladı. Bu düşüncelerden kurtarmalıydı kendini. Karar vermesi gereken çok daha önemli bir sorunla karşı karşıyaydı.

Kocasına Dick Windyford'un aradığından bahsetmeli miydi yoksa bahsetmemeli miydi?

Tabii bu arada onların köyde karşılaşmış olabilecekleri olasılığını da göz önünde bulundurması gerekiyordu. Eğer böyle bir şey olduysa Gerald'ın eve döner dönmez ona bundan bahsedeceğinden emindi, bu durumda da kontrol onun elinden çıkacaktı. Peki ya böyle bir şey olmadıysa? Alix bundan hiç bahsetmemeyi düşünüyordu.

Eğer bahsederse Gerald'ın Dick Windyford'u Bülbül Yuvası'na davet etmek için ısrar edeceğinden emindi. Bu durumda da Dick'in gelmek istediğini ve kendisinin bunu engellediğini açıklamak zorunda kalacaktı. Tabii Gerald da bunu niçin yaptığını soracaktı, bu durumda ne söyleyebilirdi ki? Ayrıca gerçeği açıklasa bile, Gerald yalnızca gülüp onunla alay edecek, kuruntu yaptığını, buna hiç gerek olmadığını söyleyecekti.

Sonunda sıkılarak ve utanarak da olsa Alix hiçbir şey söylememeye karar verdi. Bu kocasından sakladığı ilk sırrıydı ve bunun bilincinde olmak onu huzursuz ediyordu.

Gerald'ın öğlen yemeğinden hemen önce köyden döndüğünü duyduğunda hemen mutfağa koştu ve kafasındaki karışıklığı gizlemek amacıyla yemek pişirmekle meşgulmüş gibi bir hava takındı.

Gerald'ın Dick Windyford'la karşılaşmamış olduğu anlaşılıyordu. Alix rahatladı ve aynı zamanda utandı da. Artık kesinlikle bir şey söylememeye kararlıydı.

Hafif bir akşam yemeğinin ardından açık pencerelerinden içeriye bahçedeki leylak ve yasemin kokularının dolduğu meşe lambrili oturma odalarında dinlenmeye çekildiler. O ana dek bahçede bulduğu günlük Alix'in aklına bile gelmedi.

Defteri cebinden çıkararak masanın üstüne bıraktı.

"Burada çiçeklerle birlikte suladığın bir şey var?"

"Çiçek tarhına mı düşürmüşüm onu?"

"Evet, artık tüm sırlarını biliyorum."

Gerald başını sallayarak güldü, "Suçsuzum," dedi.

"Peki ya bu akşam 9'daki randevun?"

"Ah! O mu?" Gerald bir an için şaşırdıysa da kendini toplayıp neşeyle yanıt vermesi uzun sürmedi. "O randevu çok güzel bir kızla Alix. Kahverengi saçları ve mavi gözleri var ve sana çok ama çok benziyor."

"Seni hiç anlamıyorum," dedi Alix yapmacık bir tavırla. "Bence bir şeyler gizliyorsun."

"Hayır, öyle bir şey yok. Aslına bakarsan o bu akşam basmak istediğim bazı negatifleri anımsatmak için aldığım bir nottu ve bu işi yaparken senin de bana yardımcı olmanı istiyorum."

Gerald Martin'in en büyük tutkularından biri de fotoğraf çekmekti. Fotoğraf makinesi bir hayli eski tip olsa da merceği kusursuzdu. Çektiği fotoğrafları bodrumda karanlık odaya dönüştürdüğü küçük bir odada kendisi banyo edip basıyordu.

Alix sitemle, "Ve bunun saat tam 9'da yapılması gerekiyor, öyle mi?" diye sordu.

Gerald afallamış gibiydi.

"Sevgili yavrum," dedi sesinde belirgin bir alınganlıkla. "İnsanın zamanını ve işlerini planlaması gerekir. Ancak böylece bir işin altından tam olarak kalkabilirsin."

Alix bir iki dakika kadar sessiz kaldı, oturduğu yerden kocasını izledi. Gerald kanepeye uzanmış sigarasını içiyordu. Siyah saçlı başını geriye atmış, böylece sinekkaydı tıraşlı yüzündeki keskin hatlar daha da belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Sonra birden bilemediği bir nedenle paniğe kapıldı ve elinde olmadan, kendini tutamayarak haykırdı.

"Ah Gerald, keşke senin hakkında daha fazla şey bilebilseydim."

Kocası şaşkın bakışlarla ona döndü.

"Sevgili Alix, benim hakkımda gereken her şeyi zaten biliyorsun. Sana Northumberland'daki gençlik günlerimden, Güney Afrika'daki yaşamımdan ve Kanada'da başarıyı yakaladığım son on yılımdan bahsettim zaten."

"Ah! Yalnızca iş!" dedi Alix sitemle.

Gerald birden güldü.

"Ne demek istediğini anlıyorum, aşk ilişkileri. Merak ettiğin bu. Siz kadınlar hep aynısınız. Sizi kişisel konular dışında hiçbir şey ilgilendirmiyor."

Alix boğazının kuruduğunu hissediyordu. Mırıldandı.

"İyi de, bunların da olması gerekir, aşk ilişkileri. Yani demek istiyorum ki, eğer bilseydim..."

Yine bir iki dakikalık sessizlik oldu. Gerald Martin kaşlarını çatmış düşünüyordu, yüz ifadesinde bir kararsızlık vardı. Konuştuğunda biraz önceki şakacı havası tamamen kaybolmuş, sıkıntılı bir hal almıştı.

"Ah Alix, Mavi Sakal Öyküleri'ne kafanı takmanın bir mantığı var mı? Tabii ki yaşamımda birçok kadın oldu, bunu inkâr etmiyorum. Zaten aksini söylesem de bana inanmayacağından eminim. Ama sana onurum üzerine yemin ederim ki, inan bana, hiçbirinin benim için bir önemi olmadı."

Kocasının sesindeki güven ve inandırıcılık Alix'i rahatlatmaya yeterli olmuştu.

"Durup dururken bu akşam aklına bu sevimsiz düşüncelerin gelmesinin nedeni ne ki?"

Alix ayağa kalktı ve odada aşağı yukarı amaçsızca dolaşmaya başladı.

"Hiç bilemiyorum. Zaten bütün gün biraz gergindim."

Gerald kendi kendine konuşurcasına kısık bir sesle, "Bu saçma," dedi. "Çok saçma."

"Neden saçma olsun ki?"

"Tatlım, bana öyle parlama. Saçma olduğunu söyledim, çünkü sen normalde çok tatlı ve sakin bir kadınsın."

Alix gülümsemeye çalıştı.

"Bugün her şey sanki beni sinirlendirmek için üzerime üzerime geldi," dedi. İhtiyar George bile kafasına benim Londra'ya gide-

ceğim gibi saçma bir şeyi takmış, hatta bunda ısrar bile etti. Bunu ona senin söylediğini söyledi."

Gerald sert bir ifadeyle, "Onu nerede gördün?" diye sordu.

"Cuma yerine bugün geldi."

Gerald öfkeyle, "Sersem ihtiyar," diye mırıldandı.

Alix şaşırmıştı. Donup kaldı. Kocasının yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Şaşkınlığını fark eden Gerald kendini toparlamaya çalıştı.

"Evet, o gerçekten sersem, bunak ihtiyarın teki," diye yineledi.

"Onun böyle düşünmesi için ne söylemiş olabilirsin?"

"Ben mi? Hiçbir şey söylemedim. Ah hayır, şimdi anımsadım, bir şey sordu ve ben de ona, 'Bu sabah Londra'ya gittiğine,' ilişkin bir şaka yaptım. Sanırım bunu ciddiye aldı. Ya da tam olarak dinlemedi, kendinden bir şeyler uydurdu. Ona inanmadın herhalde?"

Heyecanla Alix'in yanıtını bekliyordu.

"Haklısın, o kafasına bir kez bir şey taktı mı, bunu takıntı haline getiren tipte bir ihtiyar. Aksini kabullenmesi kolay değil."

Sonra da kocasına George'un evin satış fiyatı konusundaki ısrarını anlattı.

Gerald bir iki dakika kadar sustuktan sonra ağır ağır konuştu.

"Ames iki bin sterlini nakit almayı ve bin sterlinin de mortgage kredisine yatırılmasını istiyordu. Sanırım yanlışlığın kaynağı bu."

Alix, "Olabilir," dedi. Sonra saatine bakarak parmağıyla işaret etti. "Haydi, artık işe koyulma zamanı Gerald. Şimdiden programına göre beş dakika geciktik bile."

Gerald'ın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Fikrimi değiştirdim," dedi ağır ağır. "Bu akşam fotoğraflarla uğraşmak istemiyorum."

Kadınları anlamak zordur, kafaları farklı çalışır. O akşam yatmaya gittiğinde Alix mutluydu ve rahatlamıştı. Bir an için kapıldığı

kuşkular kaybolmuş, yitirdiği mutluluğuna yeniden kavuşmuş, geçmişe dönmüştü.

Ancak ertesi günün akşamında bazı belirsiz güçlerin kafasını karıştırmak için işbaşında olduklarını fark etti. Dick Windyford bir daha telefon etmemişti, yine de kafasındaki karışıklıkta onun etkisi olduğunu hissediyordu. Sözleri tekrar tekrar kafasında yankılanıyordu:

"O adam senin için tam bir yabancı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Ve bu sözler aklına ister istemez kocasının kafasına kazınan o akşamki yüzünü getiriyordu.

"Ah Alix, Mavi Sakal Öyküleri'ne kafanı takmanın bir mantığı var mı?" Neden böyle söylemişti ki?

Yoksa bu bir tür uyarı mıydı, bir anlamda gözdağı? Sanki şöyle demek istemişti.

"Yaşamıma burnunu sokmasan iyi olur Alix. Eğer bunu yaparsan çok kötü bir şok yaşayabilirsin."

Cuma sabahı Alix, Gerald'ın yaşamında bir kadın olduğundan neredeyse emindi, ondan özenle gizlemeye çalıştığı bir Mavi Sakal Öyküsü'ydü bu. Ağır ağır ortaya çıkan kıskançlığı şimdi tavan yapmıştı.

O akşam saat 9'da buluşacağı bir kadın mıydı? Fotoğraf konusu da yalnızca o an durumu idare etmek için uydurulmuş bir gerekçe miydi?

Daha üç gün öncesinde kocasını çok iyi tanıdığını iddia edebilirdi. Şimdi ise onun, hakkında hiçbir şey bilmediği bir yabancı olduğu gibi bir hisse kapılmıştı. İhtiyar George'a karşı olan anlamsız öfkesini ve alışıldık yumuşak başlı tavırlarındaki ani değişimi anımsıyordu. Belki bu küçük, önemsiz bir ayrıntıydı, ama onun kocası olan adamı aslında tanımadığını anlamasına yeterli olmuştu.

Cuma günü köyde yapılması gereken birtakım ufak tefek işler vardı. O öğleden sonra Alix bunları halletmek için kendisinin köye gitmesini ve Gerald'ın bahçede kalıp evle ilgilenmesini önerdi. Ancak Gerald buna şiddetle karşı çıktı ve kendisinin köye gidip Alix'in evde kalmasında ısrar etti. Onun bu ısrarı Alix'i şaşırtmış ve aynı zamanda panikletmişti. Neden köye gitmek için böylesine ısrar ediyordu ki?

Birden aklına bir fikir geldi. Bütün bu kuşkularının bir açıklaması olabilirdi. Acaba ona bir şey söylememiş olmasına rağmen Gerald yine de Dick Windyford ile karşılaşmış olabilir miydi? Alix'in evlendikleri sırada tamamen uykuda olan kıskançlığı sonradan uyanmıştı. Gerald için de aynı şey söz konusu olabilir miydi? Acaba onun yeniden Dick Windyford'la görüşmesini engellemeye çalışıyor olabilir miydi? Bu açıklama olanlarla öylesine uyumlu ve öylesine rahatlatıcıydı ki Alix buna dört elle sarıldı.

Ancak çay saati gelip geçtiğinde huzursuzlanmaya ve kaygılanmaya başladı. Gerald gittiğinden beri içine düşen şüphelerle mücadele ediyordu. Sonunda bundan emin olmak için odayı elden geçirmesi gerektiği düşüncesiyle rahatlayarak yukarı kocasının giyinme odasına çıktı. Ev hanımlığının göstergesi olarak yanına toz fırçasını almayı da ihmal etmedi tabii.

"Eğer emin olabilseydim," diye yineliyordu kendi kendine. "Bir emin olabilseydim..."

Bir yandan da riskli olabilecek her şeyin çok önceden yok edilmiş olacağına inandırmaya çalışıyordu kendini. Ama içinden bir ses bunun böyle olmayabileceğini söylüyordu. Çünkü kafasının bir köşesinde erkeklerin bazen aleyhlerine olabilecek olsa bile abartılı bir duyarlılıkla bazı şeyleri sakladıkları yerleşmişti bir kere.

Alix sonunda merakına yenik düştü. Yanakları yaptığının utancıyla alev alev yanıyor, yine de soluk soluğa mektup ve belge

destelerini elden geçiriyor, çekmeceleri karıştırıyor, kocasının elbiselerinin ceplerini kurcalıyordu. Yalnızca iki çekmece bu incelemede elinden kurtuldu, komodinin en alt çekmecesi ve yazı masasının üst sağ kısmındaki küçük çekmece. Çünkü bunların her ikisi de kilitliydi. Ancak Alix artık utanma duygusunu neredeyse kaybetmişti. Bu çekmecelerden birinde kocasının geçmişindeki o kadınla ilgili bir kanıt bulacağından emindi. Bu kadın onda takıntı haline gelmişti.

Birden Gerald'ın anahtarlarını aşağıdaki büfenin üstünde bıraktığını anımsadı. Onları aldı ve teker teker denedi. Üçüncü anahtar yazı masasının çekmecesine uydu. Alix büyük bir heyecanla çekmeceyi açtı. Çekmecede bir çek karnesi, içi düzenli yerleştirilmiş paralarla dolu bir portföy ve iyice geride bir bantla bağlanmış bir deste mektup vardı.

Bandı açarken Alix'in heyecandan neredeyse yüreği ağzına geldi. Ardından yüzü kızardı, tüm bedenini bir sıcaklık kapladı, mektupları toplayarak yeniden çekmeceye yerleştirdi ve çekmeceyi kilitledi. Çünkü bu mektuplar kendisinin Gerald Martin'e evlenmeden önce yazdığı mektuplardı.

Sonra komodindeki çekmeceye döndü, artık tek amacı vardı, aradığını bulma yolunda yapmadığı bir şey kalmamasını istiyordu, hepsi bu. Şüpheleri büyük ölçüde yatışmıştı.

Ancak Gerald'ın anahtarlığındaki anahtarlardan hiçbirinin söz konusu çekmeceye uymadığını görünce sinirlendi. Kabul etmek istemiyordu. Diğer odalara da giderek oradaki anahtarları topladı. Yeniden denemeye başladı. Neyse ki misafir odasındaki dolabın anahtarlarından biri komodinin çekmecesine uydu. Çekmecenin kilidini çevirdi ve açtı. Rulo yapılmış, birkaç eski ve zamanın etkisiyle solmuş gazete kupüründen başka bir şey yoktu.

Alix rahat bir soluk aldı. Yine de gazete kupürlerine bir göz attı, Gerald'ı bu tozlu ruloyu saklama zahmetine katlanacak kadar

ilgilendiren konunun ne olduğunu merak ediyordu. Hemen tamamı yedi yıl önceki Amerikan gazetelerinden kesilmiş kupürlerdi ve Charles Lemaitre adlı çok eşli ünlü bir dolandırıcının davasıyla ilgiliydi. Lemaitre'nin kurbanlarını yani eşlerini ortadan kaldırdığından şüpheleniyordu. Adamın kiraladığı evlerden birinde giriş zemininin altında bir iskelet bulunmuş ve "evlendiği" kadınlardan birçoğundan ondan ayrıldıktan sonra bir daha haber alınamamıştı.

Adam bu suçlamalar karşısında kendini çok iyi savunmuş, Birleşik Devletler'deki en yetenekli yasa adamlarından ve avukatlardan destek almıştı. İskoç yasalarındaki "suç sabit görülmedi" hükmü belki de onun durumunu en iyi ifade edebilecek sözcüktü. Gerçi eşleriyle ilgili suçlamalarda suçsuz bulunmuştu, ama ona karşı yapılan diğer suçlamalardan dolayı uzun yıllar hapse mahkûm edilmişti.

Alix zamanında olayın yarattığı heyecanı ve üç yıl kadar sonra Lemaitre hapisten kaçtığında kopan skandalı çok iyi anımsıyordu. Adam sonradan bir daha yakalanamamıştı. Zamanında kişiliği ve kadınlar üzerindeki karşı konulamaz çekiciliği İngiliz gazetelerinde büyük ölçüde tartışılmış, mahkemedeki heyecanı, duygusal çıkışları ve kalbinin zayıf olması dolayısıyla beklenmedik ani fiziksel çöküşleri, bayılmaları çok konu olmuş, bilmeyenler bunu da onun drama gücüne bağlamışlardı.

Kupürlerden birinde adamın bir de fotoğrafı vardı, uzun sakallı, bilge görünümlü biriydi. Alix fotoğrafı dikkatle inceledi.

Bu yüz ona kimi anımsatıyordu? Birden bunun Gerald olduğunu algılayarak şok geçirdi. Gözler ve kaşlar arasında çok büyük benzerlik vardı. Belki de bu gazete kupürlerini saklamasının nedeni buydu. Alix'in gözleri fotoğrafın altındaki satırlara kaydı. Gazetenin yazdığına göre zanlının not defteri tutmak gibi bir alışkanlığı vardı ve bu not defterine kaydedilmiş belli tarihler kesinlikle

kurbanların ortadan kayboldukları tarihlerle uyuşuyordu. Sonra bir kadın tanıklık etmiş ve zanlıyı sol bileğinde tam avuç içinin bittiği noktadaki benden teşhis etmişti.

Alix ellerindeki gazete parçalarını düşündü. Sanki yer ayaklarının altından kayıyordu. Bayılacak gibiydi. *Kocasının da sol bileğinde tam avuç içinin bittiği noktada küçük bir ben vardı...*

Başı dönüyordu. Sonrasında bu denli isabetli bir tahmin yapabilmiş olmanın etkisiyle cin çarpmışa döndü. Gerald Martin, Charles Lemaitre idi. Artık bunu biliyordu ve bir anda kabullenmişti. Kafasının içinde aynen yerine oturtulması gereken yap boz parçaları gibi bağlantısız düşünceler adeta dans ediyorlardı.

Ev için ödenen para, onun parası, yalnızca onun parası ve ona güvenip verdiği hamiline tahviller. Gördüğü düşün bile gerçek anlamını kavrayabiliyordu şimdi. Bu bir uyarıydı.. Bilinçaltında hep Gerald Martin'den korkmuş kaçmak istemişti. Böyle anlarda bilinçaltında sığındığı liman, yardım istediği kişi Dick Windyford idi. Belki de gerçeği böylesine kolay, bir an bile tereddüt etmeden ve kuşku duymadan kabullenebilmesinin nedeni de buydu. O da Lemaitre'nin olası kurbanlarından biriydi. Hem de çok yakında, belki...

O anda anımsadığı bir şey hafif bir çığlık atmasına neden oldu. Çarşamba akşamı 9! Döşeme taşları kolayca kaldırılabilen bodrum. Daha önce de kurbanlarından birini bodruma gömmüştü zaten. Her şey çarşamba akşamı için planlanmıştı. Ancak bunu önceden metodik bir şekilde yazmak, bu çılgınlıktı! Hayır, bu son derece mantıklıydı. Gerald her zaman işlerini bir not defterine kaydederdi, sonuçta cinayet de onun için diğerleri gibi bir işti.

İyi de o çarşamba akşamı onu ne kurtarmış olabilirdi? Gerald son dakikada insafa mı gelmişti? Hayır. Birden yanıtı buldu: *İhtiyar George!*

Şimdi kocasının kontrolsüz öfkesine anlam verebiliyordu. Hiç kuşkusuz gördüğü herkese ertesi gün Londra'ya gideceklerini söyleyerek gereken hazırlığı yapmış, cinayet zeminini hazırlamıştı. Ama sonra hiç beklenmedik bir aksilik çıkmış, George bir gün önce çalışmaya gelmişti. Ona Londra'dan bahsetmiş, o da doğal olarak bu öyküye karşı çıkmış, bunu yadsımıştı. George ile geçen o konuşmayı tekrarlamasından sonra onu o gece ortadan kaldırmak çok riskli olacaktı. Ne kurtuluş ama! Eğer bu saçma ayrıntıdan söz etmemiş olsa... Alix ürperdi.

Kaybedecek zamanı yoktu. Bir an önce oradan çıkmalıydı, Gerald her an gelebilirdi. Aceleyle gazete kupürlerini topladı, rulo yaptı, çekmeceye yerleştirdi, kilitledi.

Sonra birden taş kesildi. Bahçe kapısının gıcırdadığını duymuştu. *Kocası eve dönmüştü.*

Alix bir an için kalakaldı, sonra parmaklarının ucuna basarak pencereye yaklaştı ve perdenin aralığından dışarı baktı.

Evet, yanılmamıştı. Gelen kocasıydı. Kendi kendine gülümsüyor ve bir şarkı mırıldanıyordu. Elinde tuttuğunu görünce zaten korkmuş olan Alix'in yüreği ağzına geldi. Yepyeni bir kürekti bu.

Alix hissediyordu, içgüdüleri yanılmıyordu: *O gece olacaktı...*

Ama yine de bir şansı olabilirdi. Gerald şarkısını mırıldanarak evin arkasına doğru yürüdü.

Alix bir an bile duraksamadan merdivenlerden aşağı koştu ve evden çıktı. Ancak tam kapıdan çıktığı anda kocası da evin diğer tarafından çıkageldi.

"Merhaba. Böyle aceleyle nereye koşuyorsun?"

Alix elinden geldiğince sakin ve doğal görünmeye çalıştı. O an için kaçma şansını yitirmişti, ama dikkatli davranır şüphe uyandırmazsa bu şansı yeniden elde edebilirdi. Hatta belki, o anda bile...

"Yolun sonuna kadar yürüyüp döneceğim," dedi. Sesi kendine bile titrek ve güvensiz gelmişti.

Gerald, "İyi öyleyse," dedi. "Ben de seninle geleyim."

"Hayır, lütfen hayır Gerald. Ben, ben çok sinirliyim, başım da ağrıyor, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Gerald, onu dikkatle süzdü. Alix bir an için kocasının, gözünde bir kuşku kıvılcımı gördüğünü düşündü.

"Neyin var Alix? Çok solgun görünüyorsun, titriyorsun?"

"Bir şeyim yok." Zorla da olsa gülümsemeye çalıştı. "Başım ağrıyor, hepsi bu. Biraz yürümek iyi gelecek."

Gerald gülerek, "Güzel, ama beni istemediğini söylemen hiç hoş değil," dedi. "Beni istesen de istemesen de ben de geliyorum."

Alix daha fazla itiraz etmeye cesaret edemedi. Eğer Gerald, onun gerçeği *bildiğinden* şüphelenirse...

Büyük bir çabayla yeniden normal davranışlarına dönmeye çalıştı. Yine de içinden kötü bir his Gerald'ın sürekli yan gözle onu süzdüğünü ve kuşkulandığını söylüyordu.

Eve döndüklerinde Gerald, ona uzanması için ısrar etti, hatta şakaklarını ovmak için kolonya getirdi. Her zaman olduğu gibi sevgi doluydu yine. Alix elini ayağını oynatamayacak bir şekilde tuzağa düştüğünü hissediyordu. Çaresizdi.

Gerald, onu bir dakika bile yalnız bırakmıyordu. Hatta mutfağa bile onunla girip önceden hazırladığı soğuk yemekleri masaya taşımakta yardımcı oldu. O akşam yemekte lokmalar Alix'in boğazında düğümleniyordu. Kendini boğulacak gibi hissediyordu. Yine de önündekileri yemeğe, üstelik doğal ve neşeli görünmeye çalıştı. Kendi yaşamı için, yaşamak için savaştığının farkındaydı. Herkesten uzakta bu adamla, olası katiliyle baş başaydı, kimseden yardım bekleyemezdi, yaşaması katilinin insafına kalmıştı. Tek şansı adamın şüphelerinin biraz yatışması olabilirdi. Belki onu birkaç dakikalığına da olsa yalnız bırakırdı. Eğer bu gerçekleşirse hemen antredeki telefona koşacak ve yardım isteyecekti. Tek umudu buydu artık.

Sonra birden bir önceki akşam adamın planlarını nasıl suya düşürdüğünü anımsadı ve aklına yeni bir fikir geldi. Yeni bir umuttu bu. Acaba ona, Dick Windyford'un o akşam onları ziyarete geleceğini söylemesinin bir yararı olmaz mıydı? Ama ya bunu söyleyerek cinayete zemin hazırlar, hatta öne çekmesine neden olursa? Kocasının bu soğukkanlılığının gerisinde bir kararlılık, bir coşku, çılgınca bir haz yattığı kesindi. Bunu söylemesi durumunda onu hemen oracıkta öldürüp yok edebilir, sonra da soğukkanlılıkla Dick Windyford'a telefon ederek acilen gitmesi gerektiğine ilişkin bir öykü anlatabilirdi. Ah! Keşke Dick Windyford o akşam kendiliğinden çıkıp gelseydi ziyaretlerine! Eğer Dick...

Sonra yan gözle kocasını süzdü. Onun düşüncelerini okuyor olabileceğinden korkuyordu sanki.

Ama sonra aklına gelen yeni bir fikir yeniden cesaretini toplamasını sağladı. Davranışları öylesine normalleşti ki kendisi bile kendine hayran oldu.

Kahvelerini yaptı ve akşamları genellikle oturdukları verandaya götürdü.

Gerald, "Bu arada," dedi kahvesini alırken. "Daha sonra bir ara fotoğrafların banyosunu yapalım."

Alix ürperdi, adeta sırtından aşağı soğuk suların boşaldığını hissediyordu. Yine de kayıtsız bir sesle yanıt vermeyi başardı.

"Bunu yalnız yapamaz mısın? Bu akşam çok yorgunum."

"Uzun sürmez," diyen Gerald kendi kendine gülümsedi. "Hem emin ol sonrasında kendini yorgun hissetmeyeceksin."

Bu sözler Gerald'ın hoşuna gitmiş gibiydi. Alix ürperdi. Planını ya o anda gerçekleştirecekti ya da asla.

Ayağa kalktı.

Kayıtsız bir havada, "Kasaba telefon edip geleceğim," dedi. "Sen hiç rahatsız olma."

"Kasaba mı? Gecenin bu saatinde mi?"

"Kasap tabii ki kapalı, bunu biliyorum. Ama şu sırada evindedir. Yarın cumartesi. Başka biri kapmadan gelen ilk dana pirzolaları bana getirmesini istiyorum. İhtiyar benim için her şeyi yapar."

Hemen eve girerek kapıyı arkasından kapadı.

"Kapıyı kapama," dediğini duydu o anda Gerald'ın arkasından.

Yanıtı hazırdı.

"Pervaneler giriyor. Evde pervane olmasından nefret ediyorum. Yoksa kasapla aşk yaşadığımdan mı şüpheleniyorsun, deli misin sen?"

İçeri girer girmez ahizeyi alarak, Traveller's Arm'ın telefonunu çevirdi.

Telefon hemen açıldı.

"Bay Windyford? Orada mı? Onunla hemen konuşmalıyım?"

O anda yüreğinin sıkıştığını hissetti. Kapı açılmış ve kocası da antreye girmişti.

"Gerald lütfen git," dedi hırçın bir havada. "Telefonla konuşurken dinlenmekten nefret ediyorum."

Gerald gülümseyerek bir sandalye çekip oturdu.

"Gerçekten de konuştuğun kasap mı, görelim bakalım."

Alix çaresizdi. Planı suya düşmüştü. Dick Windyford her an telefona gelebilirdi. Acaba riski göze almalı ve her şeye rağmen yardım istemeli miydi?

Sonra birden elinde tuttuğu ahizenin küçük düğmesine bastı, bu düğme karşı tarafın sesi duyup duymamasını sağlıyordu. Aklına başka bir plan gelmişti.

"Bu zor olacak," diye düşündü kendi kendine. "Kafamı toplayıp doğru sözcükleri bulmalı ve bir an bile bocalamamalıyım, ama bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Bunu yapmalıyım."

O anda hattın diğer ucunda Dick Windyford'un sesi duyuldu.

Alix derin bir soluk aldı. Sonra düğmeyi serbest bırakarak konuşmaya başladı.

"Ben Bayan Martin, Bülbül Yuvası'ndan. Lütfen gelin." Düğmeye bastı ve konuşmaya devam etti. "Yarın sabah altı parça yumuşak dana pirzola getirin lütfen." Düğmeyi bırakıp, *"Bu çok önemli,"* dedi. Yeniden düğmeye bastı, "Çok teşekkür ederim Bay Hexworthy; umarım gecenin bu vaktinde telefonla arayarak sizi rahatsız etmemişimdir. Ancak bu dana pirzolalar çok önemli." Düğmeyi tekrak serbest bıraktı, *"Bu benim için ölüm kalım meselesi,"* dedi. Bir daha düğmeye bastı, "Evet, sabah bekliyorum." Düğmeyi son kez bırakıp, *"Mümkün olduğunca erken, çok acil,"* dedi ve ahizeyi yerine bırakarak kocasına döndü, derin bir soluk aldı.

Gerald, "Demek kasapla böyle samimi konuşuyorsun?" dedi.

Alix kayıtsızca, "Kadınca bir şey bu," diye mırıldandı.

Heyecandan titriyordu. Gerald hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Dick ise hiçbir şey anlamamış olsa bile, mutlaka, gelecekti.

Oturma odasına geçerek ışığı yaktı. Gerald da onu izledi.

Onu şüpheyle süzerek, "Bu akşam keyifli görünüyorsun," dedi.

Alix, "Evet," dedi neşeyle. "Başım ağrımıyor, geçti."

Alix her zaman oturduğu koltuğa oturarak kocasına gülümsedi. Adam da onun karşısındaki koltuğa çöktü. Kurtulmuştu. Saat sekizi yirmi beş geçiyordu. Dick dokuza kalmadan orada olacaktı, bundan emindi.

Gerald, "Bu akşam yaptığın kahve hiç iyi değildi," diye yakındı. "Bana çok acı geldi."

"Yeni bir kahve denedim. Eğer hoşuna gitmediyse bir daha almayız hayatım."

Alix nakışını alarak işlemeye başladı. Gerald ise kitabından birkaç sayfa okudu. Sonra birden kitabı yana koyarak saate baktı.

"Saat de sekiz buçuk oldu. Haydi, bodruma inip çalışmaya başlayalım. Zamanı geldi."

Nakış Alix'in parmaklarının arasından kayıp düştü.

"Hayır şimdi değil. Bekle dokuz olsun."

"Hayır yavrum. Sekiz buçuk doğru saat. Ben böyle planlamıştım. Böylece daha erken yatabiliriz."

"Ama ben dokuza kadar beklemek istiyorum."

"Bildiğin gibi eğer bir plan yapmış ve bir saat belirlemişsem buna muhakkak uyarım. Haydi gel Alix. Bir dakika daha beklemek istemiyorum."

Alix, ona baktı. Karşı koymaya çalışmasına rağmen tüm bedenini kaplayan korkunun pençesinden kurtaramadı kendini. Maskesi düşmüştü. Gerald'ın elleri titriyor, gözleri heyecanla parlıyordu. Sürekli diliyle kuruyan dudaklarını ıslatıyordu. Heyecanını daha fazla gizleme gereği bile duymuyordu.

Alix düşündü.

"Haklı, *bekleyemez*. Delirmiş gibi."

Gerald yanına geldi, onu omzundan tutarak ayağa kaldırdı.

"Haydi tatlım gel, yoksa seni zorla götüreceğim."

Sesi neşeliydi, ama ardında açıkça sezilen bir gaddarlık vardı. Alix de anlamıştı bunu. Ani bir hamleyle adamın kolundan kurtulup duvara yapıştı.

Güçsüzdü. Kaçamazdı, hiçbir şey yapamazdı ve adam ona doğru geliyordu.

"Haydi Alix..."

"Hayır hayır."

Avazı çıktığınca bağırdı, ellerini onu engellemek istercesine öne uzatmıştı.

"Gerald dur, sana söyleyeceğim bir şey var, itiraf etmek istediğim bir şey..."

Adam durdu.

"İtiraf etmek mi?" diye sordu merakla.

"Evet, itiraf!" Sözcükleri rasgele seçmişti, ama adamın dikkatini çektiğini fark ederek bilinçli bir şekilde üzerine gitmeye başladı.

Gerald'ın yüzünde bir aşağılama ifadesi belirip kayboldu.

"Eski bir âşığın mı?" diye homurdandı burun kıvırarak.

"Hayır," dedi Alix. "Başka bir şey. Siz buna, sanırım, evet, doğru cinayet diyorsunuz."

Bir kez daha lafı tam gediğine oturttuğunu görebiliyordu. Bir kez daha onun dikkatini çekmeyi hatta esir almayı başarmıştı. Bunu görünce morali düzeldi, gücünü topladı. Bir kez daha duruma hâkim olabildiğini hissetti.

"Bence otursan iyi olacak," dedi kısık sesle.

Kendisi de eski koltuğuna geçerek oturdu. Eğildi ve nakışını aldı. Ancak tüm bu soğukkanlılığın gerisinde hararetle düşünüyor, kafasında bir şeyler kurguluyordu. Kurgulayacağı öykü en azından yardım gelene dek sürmeliydi.

"Sana söylemiştim," dedi ağır ağır. "On beş yıl boyunca steno-daktilo olarak çalıştım. Bu tam olarak doğru değil. İki kez ara verdim. Birincisinde henüz yirmi iki yaşındaydım. Bir adamla karşılaşmıştım, yaşlıydı, ama bir hayli zengindi. Bana âşık oldu ve benimle evlenmek istedi. Kabul ettim. Evlendik." Bir an için ara verdi. "Onu benim lehtarı olacağım bir hayat sigortası yaptırmaya ikna ettim."

Kocasının yüzünde beliren büyük ilgiyi fark ederek yenilenen bir güçle, kendinden emin bir şekilde devam etti.

"Savaş sırasında bir süre bir hastanenin eczanesinde çalışmıştım. Böylece her tür ilaç ve zehre ulaşma olanağım oldu."

Bilinçli bir şekilde sustu. Gerald'ın merakının en üst düzeyde olduğunu, büyük bir heyecan ve şevkle onu dinlediğini görebiliyordu. Bunda hiç şüphesi yoktu. Bir katili cinayetten daha fazla ilgilen-

direcek ne olabilirdi ki. Oynamıştı ve kazanmıştı. Saate bir göz attı. Dokuza yirmi beş vardı.

"Bir zehir vardı, küçük beyaz bir toz. Bir tutamı ölüm demektir. Zehirler konusunda bilgin var mıdır?"

Bunu özellikle sormuştu. Eğer biliyorsa daha dikkatli olacaktı.

"Hayır," dedi Gerald. "Pek bilgim yok."

Rahatlayarak derin bir soluk aldı.

"Skopolamin diye bir şeyden bahsedildiğini duydun mu? Herhalde duymamışsındır. Kalp krizi etkisi yapan bir ilaç, ama kesinlikle tespit edilemez. Hangi doktor olursa olsun kalp krizinden doğal ölüm raporu verir. Bu ilaçtan biraz çalıp sakladım."

Sözcüklerinin gücünü anlayabilmek için kısa bir ara verdi.

"Haydi devam et," dedi Gerald.

"Hayır. Korkuyorum. Bunu anlatmamalıyım. Başka bir zaman."

"Şimdi," dedi Gerald sabırsızlıkla. "Duymak istiyorum."

"Neyse, bir aydır evliydik. Yaşlı kocama karşı sadık, sevgi dolu ve çok iyi bir eştim. Tüm komşularımıza benden büyük bir övgüyle bahsederdi. Herkes benim ne kadar iyi bir eş olduğumu biliyordu. Her akşam kahvesini kendi elimle yapar götürürdüm. Bir akşam, baş başayken bu öldürücü alkaloitten bir tutamı kahve fincanının içine koydum ve..."

Alix sustu ve iğnesine yeniden iplik geçirdi. Yaşamı boyunca bir kez bile olsun tiyatroda oynamamış biri olarak belki de yaşamının en önemli başrolünü oynuyordu. Aynen büyük bir aktris gibi. Soğukkanlı bir katil rolündeydi o anda.

"Her şey huzur içinde olup bitti. Oturup onu seyrettim. Önce biraz yutkundu, soluk almaya çalıştı. Pencereyi açtım. Sonra sandalyesinden kalkacak gücü bile olmadığını söyledi. *Ve sonra öldü.*"

Susarak gülümsedi. Dokuza çeyrek vardı. Hiç şüphesiz çok yakında geleceklerdi.

"Sigorta ne kadardı?" diye sordu Gerald merakla.

"İki bin sterlin. Spekülasyon yaptım ve paranın tamamını kaybettim. Yeniden ofiste aynı işimde çalışmaya başladım. Ama orada fazla kalmaya niyetim yoktu. Sonra başka bir adamla tanıştım. Bu arada kızlık soyadıma dönmüştüm tabii. Daha önce evlenmiş olduğumu bilmiyordu. Yakışıklı ve oldukça varlıklı genç bir adamdı. Kimseye haber vermeden Sussex'te evlendik. Hayat sigortası yaptırmak istemedi, ama tüm malvarlığını bana bıraktığı bir vasiyetname yaptı. Beni o kadar seviyordu ki onun kahvesini de birinci kocamda olduğu gibi kendi ellerimle yaptım."

Alix sinsice gülümseyerek ekledi.

"Çok iyi kahve yaparım."

Sonra anlatmayı sürdürdü.

"Yaşadığımız köyde çok sayıda dostumuz vardı. Hepsi bir akşam yemek sonrasında gencecik kocamı kalp krizinden kaybettiğim için bana çok acıdılar ve beni teselli etmeye çalıştılar. Aralarında bir de doktor vardı. Ondan hiç hoşlanmadım. Gerçi benden şüphelenmedi, ama kocamın böyle birden kalp krizinden ölmesi de pek aklına yatmamıştı. Neden yeniden ofise döndüğümü hiç bilmiyorum. Belki alışkanlık. İkinci kocam bana dört bin sterlin bıraktı. Bu kez spekülasyon yapmadım; paramı güvenli bir yatırıma dönüştürdüm. Sonra da..."

Birden sustu. Gerald Martin boğulur gibi kıpkırmızı bir yüzle işaretparmağını ileri uzatmış, ona doğru sallıyordu.

"Kahve, Tanrım! Kahve!"

Alix gözlerini ona dikti.

"Şimdi neden acı olduğunu anlıyorum. Seni şeytan! Yine aynı numarayı yaptın."

Gerald elleriyle koltuğunun kolçaklarını kavradı. Alix'in üzerine atlamaya hazır gibiydi.

"Beni zehirledin."

Alix şömineye doğru çekildi.

Dehşet içinde, inkâr etmek için dudaklarını araladı, ama vazgeçti. Adam her an üzerine atlayabilirdi. Tüm gücünü topladı. Gözlerini ondan ayırmıyor, kendini buna zorluyordu.

"Evet," dedi. "Seni zehirledim. Zehrin etkisi bu. Şu an koltuğundan kalkamayacaksın, hareketlerin kısıtlanacak..."

Eğer onu biraz daha orada tutmayı başarırsa, yalnızca birkaç dakika...

Ah! Bu da neydi böyle? Yolda ayak sesleri. Bir kapı gıcırtısı. Ardından bahçe yolunda yaklaşan ayak sesleri. Dış kapının açılması.

"Hareket edemeyeceksin," dedi yeniden.

Sonra onun önünden geçerek hızla odadan dışarı çıktı ve kendini Dick Windyford'un kollarına bıraktı.

"Tanrım! Alix!" dedi Dick Windyford heyecanla.

Sonra yanındaki uzun boylu, üniformalı adama döndü.

"Git, bak bakalım odada ne olmuş?"

Alix'i özenle kanepeye yatırarak ona doğru eğildi.

"Sevgili yavrum," diye mırıldandı. "Sevgili yavrum, zavallı sevgilim. Sana ne yaptılar böyle?"

Alix'in kirpikleri kırpıştı ve dudaklarının arasından onun ismini mırıldandı.

Dick, polis memurunun omuzuna vurmasıyla doğruldu.

"Odada koltukta oturan bir adamdan başka biri yok efendim. Adamın çok korkmuş gibi bir ifadesi var ve..."

"Ve ne?"

"Adam ölmüş efendim."

O anda Alix'in sesiyle her iki adam da irkildiler. Alix rüyada gibi konuşuyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Ve ardından," dedi sanki bir öyküden alıntı yaparcasına, *"O öldü..."*

On

KAZA

"Kaza" ilk kez "The Uncrossed Path" adıyla 22 Eylül 1929'da *The Sunday Dispatch*'te yayımlanmıştır.

"...Söylüyorum sana, bu aynı kadın, bundan hiç şüphem yok."

Kaptan Haydock, arkadaşının istekli ve sabırsız yüzüne bakarak iç çekti. Evans'ın bu denli iyi niyetli ve coşkulu olmamasını diliyordu. Denizde geçirdiği uzun meslek yaşamı kaptana kendisini ilgilendirmeyen konulardan uzak durmayı öğretmişti. Emekli Cinayet Masası Müfettişi Evans'ın yaşam felsefesi ise ondan çok farklıydı.

"Alınan bilgi üzerine hemen harekete geçmek..." geçmişte onun yaşam düsturu olmuş ve geçen yıllarla birlikte bu ilke gelişerek bilgiyi kendin bul boyutuna ulaşmıştı. Müfettiş Evans çok zeki, uyanık bir polisti ve aldığı terfileri kesinlikle hak etmişti. Polis teşkilatından emekli olmasına ve taşrada düşlerinin evinde yaşamaya başlamasına rağmen, profesyonel içgüdüleri hâlâ aktifti.

"Ben bir kez gördüğüm yüzü asla unutmam," diye belirtti ısrarla. "Bayan Anthony... evet, bu kesinlikle Bayan Anthony. Eğer sen Bayan Merrowdene diyorsan da, ben onu çok önceden tanıyorum."

Kaptan Haydock tedirgin olmuştu. Evans gibi Merrowdene'ler de onun en yakın komşularıydı ve Bayan Merrowdene'in eski bir *cause célèbre*'in[1] kahramanı olarak tanınması olasılığı onu rahatsız ediyordu.

"Üzerinden çok uzun zaman geçti," dedi kısık sesle.

"Dokuz yıl," dedi Evans mesleğinden kaynaklanan bir titizlikle. "Dokuz yıl ve üç ay. Olayı anımsıyorsun değil mi?"

"Tam olarak değil, şöyle böyle."

"Anthony'nin arsenik yediği[2] ortaya çıkmış ve suçsuz bulunmuştu."

"Neden olmasın ki?"

"Hiçbir nedeni yok. Mahkemeler kanıta göre karar verirler. Ve bu doğru da."

"O zaman sorun yok," dedi Haydock. "Neden endişelendiğine gerçekten hiç anlam veremiyorum."

"Endişelenen kim ki?"

"Senin endişelendiğini düşünmüştüm."

"Kesinlikle hayır."

"Her şey olup bitmiş," diye toparladı Haydock konuyu. "Eğer Bayan Merrowdene yaşamının bir döneminde yargılanmak ve cinayetten suçsuz bulunmak gibi büyük bir şanssızlık yaşadıysa..."

"Aklanmak genellikle şanssızlık olarak nitelendirilemez," diye belirtti Evans.

Kaptan Haydock sinirlenmeye başlıyordu.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Eğer zavallı kadın böylesine üzücü bir deneyim yaşadıysa eski defterleri karıştırmak bize düşmez, öyle değil mi?"

---

(1) Kötü anılan bir olay – adı çıkmış.

(2) 1851 yılında tıp dünyası, Avusturya'nın bir bölgesinde yaşayan (Styria) köylülerin sağlık amaçlı olarak arsenik yediklerini Viyana'da yayımlanan bir tıp dergisinden öğrenmişlerdir. Birçok kişi için öldürücü olan dozlardaki arsenik bu kişiler üzerinde etkili olmamaktadır.

Evans cevap vermedi.

"Haydi ama Evans. Kadın masumdu, bunu sen de az önce söyledin."

"Masum olduğunu söylemedim. Suçsuz bulunduğunu, aklandığını söyledim."

"Aynı şey değil mi?"

"Her zaman değil."

Piposunu oturduğu koltuğun yan tarafına hafifçe vurarak açmaya çalışan Kaptan Haydock birden durup merakla dikeldi.

"Hey dostum, ne oluyor," diye sordu. "Söylemek istediğin bir şey mi var, bir şey mi ima ediyorsun? Yoksa onun suçsuz olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Tam olarak bunu söyleyemem. Yalnızca, bilmiyorum. Anthony'nin arsenik yemek gibi bir alışkanlığı vardı. Bunu ona karısı sağlıyordu. Günün birinde yanlışlıkla çok yüksek dozda aldı ve öldü. Acaba bu onun hatası mıydı yoksa karısının mı? Hiç kimse bu konuda kesin şeyler söyleyemedi ve jüri de haklı olarak onun bilinçli bir şekilde kötü bir şey yapmadığına karar verdi. Buraya kadar sorun yok, ben de bir hata göremiyorum. Yine de *bilmek* isterdim..."

Kaptan Haydock dikkatini yeniden piposuna yöneltti.

"Neyse," dedi rahatlayarak. "Bu bizim sorunumuz değil."

"Bundan emin değilim."

"Neden ki..."

"Bir dakika beni dinlersen, bu Merrowdene denen adam, akşam laboratuvarındaydı, bazı deneyler yapıyordu, anımsıyorsun değil mi?"

"Evet. Arsenik için Marsh Testi.[1] Hatta senin bu konuda engin bilgin olacağını söyleyip sırıtmıştı. Emin ol böyle bir şeyi asla söylemezdi, eğer bir an için bile olsa kafasında böyle bir düşünce..."

(1) 1836 yılında, kimyacı James Marsh tarafından geliştirilen bir yöntemdir. Bu test ile ölen kişilerde arsenik zehirlenmesi olup olmadığının tespiti yapılır.

Evans, onun sözünü kesti.

"*Bilseydi* söylemezdi demek istiyorsun herhalde. Kaç yıllık evliler, sanırım altı demiştin, değil mi? Neyin üzerine istersen bahse girerim karısının bir zamanların ünlü cinayet zanlısı Bayan Anthony'si olduğunu bilmiyordur."

Kaptan Haydock sert bir tavırla ve kararlılıkla, "Ve de bunu asla benden öğrenmeyecek," dedi.

Evans bunu umursamadan sözlerini sürdürdü.

"Yine sözümü kestin. Marsh testinden sonra Merowdene test tüpünde bir madde ısıttı, metalik tortuyu suda çözdü ve sonra gümüş nitrat ekleyerek çökeltti. Bu tipik bir klorat testi. Küçük basit bir test. Ama masanın üzerinde açık duran bir kitapta şunları okuma şansım oldu: "*H_2SO_4 kloratları Cl_4O_2 katkısıyla ayrıştırır. Eğer ısıtılırsa şiddetli patlamalar oluşabilir, bundan dolayı karışımın serin bir yerde saklanması ve yalnızca çok küçük miktarlarda kullanması önerilir.*"

Haydock, arkadaşına dikkatle baktı.

"İyi tamam da ne var bunda?"

"Şöyle açıklayayım. Benim mesleğimde biz de deney yapardık, cinayetle ilgili deneyler. Bulguları bir araya toparlarsın, değerlendirirsin, elersin, önyargılardan ve tanıkların yanlış beyanlarından arındırırsın, sonuca varmaya çalışırsın. Ama cinayet için başka bir deney daha vardır, neredeyse hiç şaşmayan ama oldukça riskli ve tehlikeli deney. Deneyin temel felsefesi şudur: *Bir katil çok ender olarak tek bir cinayetle yetinir*. Eğer ona zaman ve fırsat tanırsan bir cinayet daha işleyecektir. Bir adamı yakalarsın, karısını öldürdü mü öldürmedi mi bilemezsin, durum adam açısından pek de o kadar karanlık değildir. Adamın geçmişine bakarsın, eğer birkaç karısı olduğunu görürsen, bir de bunlardan bazıları ölmüşse ve bu ölümler şüpheli ölümlerse! O zaman gerçeği *bilirsin* işte. *Yasal* olarak

demek istemiyorum, gerçeği anlarsın. Bahsettiğim *vicdanen* tatmin olmak. Artık adamın bir kez daha cinayet işlemesi büyük olasılıktır. Bunu bir kez saptadın mı kanıt aramaya başlarsın."

"Yani?"

"Asıl önemli noktaya şimdi geliyorum. Bakabileceğin bir geçmiş *varsa* sorun yoktur. Ama diyelim ki katili ilk cinayetinde yakaladın? O zaman bu testten bir sonuç alamayacağın kesindir. Peki ama ya bu kişi aklanırsa ve yaşamını başka bir isim altında sürdürürse, yeni bir yaşama başlarsa? Katil cinayeti tekrarlayacak mıdır yoksa tekrarlamayacak mıdır, bilemezsin?"

"Bu korkunç bir düşünce."

"Hâlâ bunun bizi ilgilendirmediğini mi söyleyeceksin?"

"Evet, öyle. Neden Bayan Merrowdene'in gerçekten suçsuz olabileceğini düşünmüyorsun? Bunun için bir nedenin var mı?"

Eski müfettiş bir an için susup düşündü. Sonra ağır ağır konuşmaya başladı.

"Sana onun geçmişine bakıp bir şey bulamadığımızı söylemiştim. Bu tam olarak doğru değil. Kızın bir üvey babası vardı. Kız on sekiz yaşındayken bazı genç adamlara ilgi duymuş ve bir beraberliği olmuş ama üvey baba her defasında otoritesini kullanarak onları ayırmış. Sonra bir gün kızla üvey babası bir hayli tehlikeli kayalık bir uçurumun kenarında dolaşmaya çıkmışlar. Bir kaza olmuş, üvey baba çok fazla kenara yaklaşmış, toprak çökmüş ve adam düşüp ölmüş."

"Yani sence..."

"Bu bir kazaydı. *Kaza*! Anthony'nin yüksek dozda arsenik alması kazaydı. Eğer başka bir adamın olduğu ortaya çıkmasa kadın belki yargılanmazdı bile, bu arada adam tüydü. Jüri tatmin olsa bile adamın korktuğu ve kaçtığı kesin. Bak sevgili dostum Haydock, sana söylüyorum, bu kadın her nerede ortaya çıkarsa, her an bir *kaza* olabileceğinden korkuyorum."

Yaşlı kaptan omuzlarını silkti.

"Bu olayın üzerinden dokuz yıl geçmiş. Neden şimdi, senin deyiminle, bir başka 'kaza' olsun ki?"

"Şimdi olacak demedim ki. Günün birinde demek istedim. Gerekli koşullar oluşursa."

Kaptan Haydock yeniden omuz silkti.

"Her neyse, bunu nasıl önlemeyi düşündüğünü anlayamıyorum."

Evans çaresizlik içinde mırıldandı.

"Öyle bir düşüncem yok zaten."

Kaptan Haydock, "Neyse, bu konuyu burada bıraksak iyi olacak," dedi. "Artık gitmem gerekiyor. Başka insanların işlerine burnunu sokmanın hiçbir anlamı yok."

Ancak bu öğüt eski müfettiş için geçerli değildi. Sabırlı ancak kararlı bir adamdı. Arkadaşından ayrıldıktan sonra şehre indi, kafasında bu tür başarılı bir kaza girişimi için olası yerleri saptamaya çalıştı.

Pul almak için postaneye döndüğünde ilgi odağı olan George Merrowdene ile burun buruna geldi ve çarpıştı. Eski bir kimya profesörü olan ufak tefek, dalgın görünümlü adam nazik ve sağduyulu bir kişi olsa da sanki gerçekte değil, hayal dünyasında yaşıyordu. Müfettişi tanıdı, onu içtenlikle selamladı, eğilip yere düşen mektuplarını topladı. Evans da eğildi, hareketleri çok daha çevik olduğu için mektupları profesörden daha hızlı toparladı ve özür dileyerek adama uzattı.

Bunu yaparken ister istemez mektuplara baktı ve en üstteki zarfta yazan adres dikkatini çekti. Yeniden tüm şüpheleri uyanmıştı. Çok tanınmış bir sigorta şirketinin adresiydi bu.

Hemen öyle ayarladı ki art niyetsiz, saf bir adam olan George Merrodene ile birlikte köye doğru yürümeye başladılar. Dalgın pro-

fesör nasıl olup da eski polis müfettişiyle sohbet etmeye başladıklarını ve de konunun hayat sigortasına geldiğini anlayamadı bile.

Aslına bakılırsa Evans konuya girmekte zorlanmadı. Merrowdene kendiliğinden karısı lehine hayat sigortası yaptırdığını anlatmaya başladı. Evans'tan söz konusu firmanın güvenilir olup olmadığı konusunda bilgi almaya çalıştı.

"Çok yanlış bazı yatırımlar yaptım," dedi. "Sonuç olarak servetim bir hayli küçüldü. Eğer bana bir şey olursa karım çok kötü durumda kalabilir. Bu sigorta karımın geleceği açısından önemli."

Evans kayıtsız bir havada, "Peki o buna karşı çıkmadı mı?" diye sordu. "Biliyor musunuz, bazı kadınlar bunu asla kabul etmiyorlar. Uğursuzluk getireceğine filan inanıyorlar."

"Ah, Margaret çok gerçekçidir," dedi Merrowdene gülümseyerek. "Pek batıl inançları da yoktur. Aslına bakarsanız sanırım bu onun fikriydi. Benim gelecek için endişelenmemi istemiyordu."

Evans istediği bilgiyi almıştı. Diğer adamın yanından ayrılırken pis pis sırıtıyordu. Müteveffa Bay Anthony de ölümünden birkaç hafta önce karısının lehtar olduğu bir hayat sigortası yaptırmıştı.

Evans içgüdülerine güvenirdi. Düşündüklerinde haklı olduğundan emindi. Ancak nasıl davranması gerektiği farklı bir konuydu. İsteği elleri kanlı bir katili içeri atmak değil bir cinayetin işlenmesini önlemekti. Bu çok daha farklı ve de zor bir şeydi.

Bütün gün çok düşünceliydi. O gün köyün en büyük toprak sahibinin evinde Primrose League Panayırı düzenleniyordu. Oraya gitti, para havuzundan para avlamaya ve bir domuzun kilosunu tahmin etmeye çalıştı, hepsi birbirinin aynı görünümdeki hindistancevizlerinin arasında en büyüğünü bulmaya çalıştı. Hatta yarım peni karşılığında cam küreye bakan Zara'nın çadırına bile girdi. Tabii bunu yaparken çalıştığı günlerde falcılara karşı yaptıklarını anımsayarak güldü.

Kadının tekdüze bir ses tonuyla söylediklerini pek umursadığı söylenemezdi, ama yine de cümlenin sonuna kadar oturup dinledi.

"... Ve çok yakın bir zamanda, çok çok yakın bir zamanda ölümle yaşam arasında kalacaksın... Birinin ölümüyle yaşamı arasında."

Kısaca, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Bir karar, bir karar vermeniz gerekecek. Çok dikkatli olmalısınız... çok çok dikkatli... Eğer bir hata yaparsanız... en ufak bir hata bile..."

"Evet?"

Falcı kadın ürperdi. Müfettiş Evans bunun saçmalık olduğunu biliyordu ama yine de etkilenmişti.

"Sizi uyarıyorum... *hata yapmamalısınız*. Eğer yaparsanız, sonucunu açıkça görebiliyorum... ölüm..."

"Yani hata yaparsam bunun sonucu ölüm mü olacak? Söylemek istediğiniz bu mu?"

"Evet."

"Bu durumda," dedi Evans ayağa kalkıp yarım peniyi uzatırken. "Yanlış yapmamalıyım, değil mi?"

Bunları söylemek kolaydı, çok da rahat konuşmuştu, ama çadırdan çıkarken dişleri kenetlenmişti. Sözde kolaydı, ama bir şeyi yaparken bundan emin olmak, hiç kolay değildi. Hata yapmamalıydı. Bir yaşam, çok değerli bir yaşam, bir insanın yaşamı buna bağlıydı.

Bu konuda ona yardımcı olabilecek biri de yoktu. Uzakta dostu Haydock'u gördü. Ondan yardım alamazdı. "Oluruna bırak!" Onun ilkesi buydu. Ve bu noktada farklı bir şey yapması düşünülemezdi.

Haydock bir kadınla konuşuyordu. Kadın ondan ayrılarak Evans'a doğru geldi. Müfettiş, onu hemen tanıdı. Bu Bayan Merrowdene idi. Evans ani bir kararla kadının tam karşısına çıktı.

Bayan Merrowdene oldukça güzel bir kadındı. Gür, düzgün kahverengi saçları, uzun kirpikleri ve çok güzel, sakin ifadeli kah-

verengi gözleri vardı. Ortadan ayırdığı ve kulaklarının üzerinden arkaya doğru tarayıp topladığı saçlarıyla İtalyan Madonnası'nı andırıyordu. Oldukça derinden gelen boğuk bir sesi vardı.

Kadın, Evans'a gülümsedi. Adeta meydan okuyan bir gülümsemeydi bu.

Evans kayıtsız bir havada, "Demek sizdiniz, Bayan Anthony, pardon, Bayan Merrowdene?" dedi.

Aslında içinden geçenleri belli etmek istemese de, bunun için çaba harcasa da bu dil sürçme numarasını özellikle yapmıştı. Kadının gözlerinin büyüdüğünü gördü, soluğunun hızlandığını duydu. Ama bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. Hâlâ ona gururla ve ısrarla bakmayı sürdürüyordu.

Kadın, "Kocamı arıyordum," dedi sakince. "Onu bir yerlerde gördünüz mü?"

"Onu son gördüğümde şu yönde ilerliyordu."

Yan yana bahsedilen yönde ilerlediler, bu arada nazik bir şekilde nezaketle sohbet ediyorlardı. Müfettiş, kadına hayranlığının arttığını hissediyordu. Ne kadındı! Bu ne özgüvendi böyle? Ne kontrol, ne soğukkanlılık! İlginç bir kadındı, ama aynı zamanda da çok tehlikeli bir kadın. Evans bundan emindi, Bayan Merrowdene kesinlikle çok tehlikeli bir kadındı.

İçgüdüsel olarak attığı adımdan hoşnut olmasına rağmen huzursuzdu. Kadına onu tanıdığını açıkça belli etmişti. Bu onun tedbirli davranmasına, bir şekilde savunmaya geçmesine neden olacaktı. Belki hemen bir girişimde bulunamayacak, buna cesaret edemeyecekti, ama Merrowdene açısından durum hâlâ riskliydi. Bir şekilde onu uyarabilseydi...

Küçük adamı dalgın dalgın piyangodan kazandığı porselen bebeği ne yapacağını düşünürken buldular. Karısının eve dönme önerisini hararetle kabul etti. Bayan Merrowdene, müfettişe döndü.

"Bizimle gelip sakin bir ortamda çay içmek ister miydiniz, Bay Evans?"

Kadının sesinde belli belirsiz bir meydan okuma mı vardı? Evans olduğunu düşündü.

"Teşekkürler Bayan Merrowdene. Çok isterim."

Havadan sudan konuşarak hep birlikte eve kadar yürüdüler. Güneş parlıyor, hafif bir rüzgâr esiyordu. Çevrelerindeki her şey güzel, huzurlu ve düzenliydi.

Eski yapım incelikli ve gösterişli köşke ulaştıklarında Bayan Merrowdene, hizmetçilerin panayıra katılmak için izinli olduklarını söyledi. Doğruca şapkasını çıkarmak üzere odasına gitti. Döndüğünde çayı demleyerek küçük ispirto ocağının üstüne koydu. Şöminenin hemen yanındaki raftan da üç küçük kâse ve küçük pasta tabakları aldı.

"Çok özel bir Çin çayımız var," dedi. "Ve bu çayı her zaman Çin usulü, fincandan değil kâseden içiyoruz."

Konuşmayı kesip bir kâseye çay doldurdu ve kızgınlıkla haykırarak kâseyi bir başkasıyla değiştirdi.

"George, bu çok yanlış, bunu yapmamalısın. Yine bu kâseleri kullanmışsın."

"Çok üzgünüm tatlım," dedi profesör utanarak özür dilercesine. "Ölçüleri o kadar uygun ki. Yeni sipariş ettiklerim henüz gelmediler."

"Bir gün bu yüzden hepimizi zehirleyeceksin," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. "Mary bunları laboratuvarda bulup buraya getiriyor ve içlerinde dikkatini çekecek bir şey olmadığı sürece yıkamak aklına bile gelmeden yerlerine yerleştiriyor. Daha geçen gün bunlardan birini potasyum siyanür için kullanmışsın. Gerçekten George bu yaptığın çok tehlikeli."

Merrowdene kızmış gibiydi.

"Laboratuvardan bir şeyler almak Mary'nin işi değil, o işini yapsın, kendi üzerine vazife olmayan şeylerle de ilgilenmesin. Her şeyi ellemekten vazgeçmeli."

"Çaydan sonra kâselerimizi genellikle ortada bırakıyoruz. Kız nereden bilsin. Lütfen mantıklı ol hayatım."

Profesör kendi kendine mırıldanarak laboratuvarına gitti. Bayan Merrowdene gülümseyerek kaynayan suyu çayın üstüne boşalttıktan sonra ispirto ocağının ateşini kıstı.

Evans şaşırmıştı. Yine de kafasının içinde ufak da olsa bir kıvılcım çaktı. Şu ya da bu nedenle Bayan Merrowdene kozunu oynuyordu. "Kaza" böyle mi olacaktı? Acaba bütün bunlardan böyle açıkça bahsetmesi şimdiden tanığını hazırlamak mıydı? Böylece bir gün sözünü ettiği "kaza" olursa, Evans, onun lehinde tanıklık etmek zorunda kalacaktı. Eğer öyleyse bu yaptığı aptallıktı, çünkü bundan çok daha önce...

Birden soluğunu tuttu. Kadın çayı üç kâseye boşaltmıştı. Bunlardan birini Evans'ın önüne koydu, birini kendinin. Birini ise kocasının genellikle oturduğu şöminenin hemen yanındaki küçük sehpanın üstüne. Bu son kâseyi koyarken dudaklarında tuhaf sinsi bir gülümseme belirmiş ve bu da müfettişin gözünden kaçmamıştı. Bu gülümsemeydi beklediği...

Evans bunu biliyordu.

İlginç bir kadın, tehlikeli bir kadın. Ne bekleme, ne hazırlık. O akşam, hemen o akşam, hem de onun tanıklığında. Kadının pervasızlığı soluğunu kesmişti.

Zekice, hem de çok zekiceydi. Evans hiçbir şeyi kanıtlayamayacaktı. Kadın, onun kendisinden şüphelendiğini hesaba katmamıştı, öyle olmadığını sanıyordu çünkü henüz "çok erkendi." Seri düşünebilen ve harekete geçebilen bir kadınla karşı karşıyaydı.

Derin bir soluk aldıktan sonra öne doğru eğildi.

"Bayan Merrowdene, ben tuhaf takıntıları olan bir insanım. Bundan dolayı beni bağışlarsınız değil mi?"

Kadın merakla onu süzüyordu. En ufak bir şüphe bile yoktu bakışlarında.

Evans yerinden kalktı, kadının önündeki kâseyi alarak şöminenin yanındaki küçük sehpanın üzerinde duranın yerine koydu. Oradakini ise alarak kadının önüne bıraktı.

"Sizin bunu içtiğinizi görmek istiyorum."

Bakışları karşılaştı. Sakin ve anlaşılmaz bakışlardı bunlar. Kadının yüzünün rengi yavaş yavaş soldu.

Elini uzattı, kâseyi aldı. Evans soluğunu tutmuş bekliyordu. Tabii yanlış yapmış da olabilirdi.

Kadın kâseyi dudaklarına götürdü, son anda birden titreyerek öne doğru eğildi ve hızla kâsenin içindeki çayı hemen yanındaki fujer saksının içine boşalttı.

Sonra arkasına yaslandı ve meydan okuyan bakışlarla Evans'a baktı.

"Evet, oldu mu?"

Sesi değişmişti. Hafif bir alay, bir meydan okuma vardı bu seste.

Evans, ona sakince, ciddiyetle cevap verdi.

"Çok zeki bir kadınsınız Bayan Merrowdene. Sanırım beni anladınız. Bunun asla, tekrarı olmamalı. Ne demek istediğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

Kadının sesi sakin ve herhangi bir tınıdan uzaktı. Başını kabul ettiğini belirtir şekilde salladı. Akıllı bir kadındı, asılmak istemiyordu.

Evans, "Sizin ve kocanızın sağlığına," diyerek önündeki kâseyi kaldırdı ve çayı dudaklarına götürdü. Bir dikişte içti.

Ama sonra yüzü değişti. Büzüştü, korkunç bir hal aldı... Ayağa kalkmaya çalıştı, bağırmaya çalıştı... Vücudu katılaştı, yüzü mos-

mor oldu. Oturduğu koltukta geriye doğru yığıldı, kol ve bacakları titreyerek sarsıldı.

Bayan Merrowdene öne doğru eğildi, onu seyrediyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ona doğru konuştu, yumuşak ve bir o kadar da sevecen bir sesle...

"Hata yaptınız Bay Evans. George'u öldürmek istediğimi sandınız... Çok aptalca davrandınız, çok çok aptalca..."

Kadın orada bir dakika daha öylesine oturup ölü adama baktı, yoluna çıkan ve onu sevdiği adamdan ayırmakla tehdit eden adama.

Gülümsemesi giderek gülme halini aldı. Her zamankinden çok Madonna'ya benziyordu. Sonra sesini yükseltti ve seslendi.

"George, George! Ah, hemen buraya gel! Korkarım çok kötü bir kaza oldu... Zavallı Bay Evans..."

On Bir

İkinci Gong

"İkinci Gong" ilk kez, ABD'de aylık basılan *Ladies' Home Journal*'ın Haziran 1932 tarihli sayısında, sonra ise Temmuz 1932'de *Strand Magazine*'de yayımlanmıştır. Bu öykü daha sonra genişletilerek "Ölü Adamın Aynası" başlığıyla *Arka Sokaktaki Cinayet* isimli kitapta yer almıştır.

Joan Ashby yatak odasından çıktı ve kapının dışındaki sahanlıkta bir an durdu. Tam dönüp odasına gidecekti ki birden ayağının dibinde, aşağıda bir gonk sesi duydu.

Joan hemen çılgıncasına aşağı koşmaya başladı. Öylesine bir telaş içindeydi ki geniş merdivenlerin tam başında aksi yönden gelen genç bir adamla çarpıştı.

"Merhaba Joan. Bu acelenin nedeni ne?"

"Affedersin Harry. Seni görmedim."

Harry Dalehouse soğuk, ciddi bir ifadeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "İyi de bu acelenin nedeni ne?"

"Gonk."

"Biliyorum. Ama bu birinci gongtu."

"Hayır, ikinciydi."

"Birinci."

"İkinci."

Bunları konuşarak merdivenlerden indiler. Bu arada evin kıdemli uşağının gongun tokmağını yerine bırakıp ciddi ve vakur bir ifadeyle onlara yaklaştığı evin büyük giriş holüne ulaşmışlardı.

Joan, "İkinciydi," diye ısrarını sürdürdü. "Öyle olduğunu biliyorum. Neyse, saate baksana."

Harry Dalehouse ayaklı büyük saate göz attı.

"Sekizi on iki geçiyor," dedi. "Joan, sanırım sen haklısın ama inan birinci gongu hiç duymadım." Uşağa dönerek seslendi. "Digby! Bu birinci gonk muydu ikinci mi?"

"Birinci, efendim."

"Sekizi on iki geçe birinci mi? Digby, bu işten atılmak için yeterli bir neden."

Uşağın yüzünde hafif, anlamlı bir gülümseme belirdi.

"Bu akşam yemek servisi on dakika geç yapılacak efendim. Beyefendinin emirleri böyle."

Harry Dalehouse, "İnanılacak şey değil," diye haykırdı. "Yemin ederim her şey bir şekilde yoluna giriyor. Mucizelerin ardı arkası kesilmiyor. Saygıdeğer amcamın derdi ne, neden böyle bir değişiklik yaptı?"

"Yedi treni efendim, bugün yarım saat geç kaldı ve..." O anda duyulan bir gümbürtüyle uşak sözlerini yarıda kesmek durumunda kaldı.

Harry, "Aman Tanrım, bu da ne..." diye haykırdı. "Sanki biri ateş etti."

Hemen sağlarındaki oturma odasından otuz beş yaşlarında esmer, yakışıklı bir adam çıktı.

"Bu da neydi böyle? Sanki biri ateş etti?"

Uşak, "Bu ses bir arabanın egzozundan çıkmış olmalı efendim," dedi. "Bu tarafta yol evin çok yakınından geçiyor ve üst katın pencereleri de açık."

"Belki de," dedi Joan kuşkuyla. "Ama o durumda ses dışarıdan gelmeliydi." Eliyle sağ tarafı işaret etti. "Ses bence bu taraftan geldi." Solunu işaret etti.

Esmer adam başını salladı.

"Bence öyle değil. Oturma odasındaydım. Buraya çıkma nedenim sesin öbür taraftan geldiğini düşünmem." Başıyla ön kapıyı ve gongun bulunduğu kısmı işaret etti.

Coşku dolu, esprili bir insan olan Harry, "Doğu, batı ve güney, geride ne kaldı?" diye söze karıştı. "Neyse, bari onu da ben tamamlayayım. Ses benim kuzeyimdeydi. Sanırım arkamızda bir yerlerden geldi. Başka bir düşüncesi olan var mı?"

Geoffrey Keene gülümseyerek, "Belki de bu bir cinayet," dedi ve ürken genç kızı fark ederek ekledi. "Affedersiniz Bayan Ashby."

Joan, "Yalnızca bir an için ürperdim," dedi. "Hepsi o."

"Cinayet ilginç bir düşünce," dedi Harry. "Ama ne yazık ki ne ceset var ne de kan! Korkarım bu çözümleme durgun suda balık avlamaktan öte bir şey değil."

"Tatsız görünüyor gibi, ama öyle olabilirdi de," diyen diğer adam, "Haydi oturma odasına geçelim," diye önerdi.

Joan coşkuyla, "Tanrıya şükür geç kalmadık," dedi. "İkinci gonk olduğunu düşünerek merdivenlerden aşağı öyle hızlı koştum ki."

Hep birlikte gülerek oturma odasına girdiler.

Lytcham Close İngiltere'deki en ünlü eski evlerden biriydi. Sahibi Hubert Lytcham Roche uzun yıllardır burada yaşayan ailenin son ferdiydi ve uzak akrabaları, "Bakın, ihtiyar Hubert'in delilliği-

nin artık belgelenmesinin zamanı geldi," diye düşünüyorlardı. "Zavallı, iyice aklını yitirdi."

Dostların ve akrabaların bir ölçüde abarttıklarını düşünmek doğru olsa da gerçek değişmiyordu. Hubert Lytcham Roche gerçekten de eksantrik, uçuk bir adamdı. Çok iyi bir müzisyen olmanın yanında, ele avuca sığmayan, dizginlenemez bir adamdı ve kendini her şeyin üzerinde önemsiyordu. Tipik bir megalomanyaktı. Evdeki herkes onun saplantılarına saygı göstermek zorundaydı yoksa bir daha eve girmeleri bile olanaksızdı.

Saplantılarından biri müzikti. Akşamları konuklarına müzik dinlettiği zamanlarda, ki bu çok sık yinelenen bir durumdu, o anlarda tam bir sessizlik olmasını beklerdi. En ufak bir fısıltı, bir elbise hışırtısı, en ufak bir kıpırdanma bile öfkeyle arkasını dönüp şanssız konuğuna bir daha çağrılmamak üzere güle güle demesine yeterliydi.

Diğer bir saplantısı ise günün en önemli yemeğinde, akşam yemeğinde herkesin dakikası dakikasına tam saatinde hazır bulunmasıydı. Kahvaltı önemsizdi, isterseniz öğlen bile inebilirdiniz. Öğlen yemeği de öyleydi, soğuk yiyecekler ve şekerleme meyveden oluşan basit bir sofraydı kurulan. Ama günün en önemli yemeği olan akşam yemeği bir tören, bir festivaldi ve ev sahibinin akıl almaz bir ücret karşılığında büyük otellerin birinden ayarttığı bir *cordon bleu*[1] tarafından hazırlanmaktaydı.

Birinci gonk tam sekizi beş geçe çalıyordu. Sekizi çeyrek geçe ise ikinci bir gonk sesi duyulur ve kapıların açılmasının hemen ardından orada toplanan konuklara akşam yemeği bildirilir, bir tören alayı havasında yemek odasına girilirdi. İkinci gonkta geç kalma cüretini gösteren, orada hazır olmayan biri hemen aforoz edilir ve

(1) Paris'teki ünlü aşçılık okulunda eğitim görmüş şefler.

bu şanssız kişiye Lytcham Close'da akşam yemeklerine katılma şansı sonsuza değin kapatılırdı.

Joan Ashby'nin paniğinin nedeni de buydu, aynı şekilde Harry Dalehouse'un bu kutsal eylemin o akşam on dakika geç gerçekleştirileceğini duyduğunda yaşadığı şaşkınlığın da. Her ne kadar amcasıyla çok yakın olmasa da Lytcham Close'da bunun ne denli alışılmadık bir durum olacağını bilecek kadar çok kalmıştı.

Lytcham Roche'un sekreterliği görevini yürüten Geoffrey Keene de aynı şekilde çok şaşırmıştı.

"Olağanüstü bir durum bu," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şeyin olduğunu bilmiyorum. Emin misiniz?"

"Digby söyledi."

"Trenle ilgili bir açıklama yaptı," dedi Joan Ashby. "Ya da ben öyle algıladım."

Keene düşünceliydi.

"İlginç," dedi. "Sanırım yakında bu konuda bir şeyler öğreniriz. Ama yine de çok tuhaf."

İki genç adam birkaç dakika için susup genç kıza baktılar. Joan Ashby mavi gözleri, altın sarısı saçları ve zeki görünümüyle çok cazip bir kızdı. Bu onun Lytcham Close'a ilk gelişiydi ve davet edilmesinde Harry etkili olmuştu.

Kapı açıldı ve Lytcham Roche'un manevi kızı Diana Cleves içeri girdi.

Diana tam anlamıyla gözünü budaktan sakınmayan bir tipti, koyu renk gözleri şeytanca parlıyor ve sivri diliyle etrafındakileri aşağılamaktan zevk alıyordu. Neredeyse erkeklerin hepsi Diana'ya âşıktı, ama o yalnızca onları elde etmekten hoşlanıyordu. Aslında buz kadar soğukken sımsıcak bir insan duygusu uyandırabilen, çekici, cazibeli, baş döndürücü bir kadındı.

"Bu kez ihtiyarı yendik," dedi. "Haftalardır ilk kez buraya en önce gelip saatine bakarak, yemek saatini bekleyen bir kaplan gibi aşağı yukarı volta atan o değil."

İki genç adam da ona doğru hamle yaptılar. Diana her ikisini de büyüleyici ve davetkâr bakışlarla süzdükten sonra Harry'ye döndü. Geri adım atan Geoffrey Keene'in esmer yanaklarının kızardığı görülüyordu.

O sırada odaya giren Bayan Lytcham Roche'un kendini toparladığı görülüyordu. Bayan Lytcham ince, uzun boylu, esmer bir kadındı. Yeşilin soluk, pek dikkat çekmeyen tonunda ipekten drapeli bir elbise giymişti. Dalgın, kararsız bir havası vardı. Onunla birlikte odaya gaga burunlu, orta yaşlı, çıkık çeneli biri daha girmişti. Gregory Barling. Bu kişi finans dünyasının önde gelenlerinden biriydi ve anne tarafından asil olmasının yanında çok uzun yıllardır Hubert Lytcham Roche'un en samimi arkadaşıydı.

Bamm!

Gonk sesi yeniden yankıladı. Sesin kesilmesiyle birlikte kapılar açıldı ve Digby seslendi. "Yemek hazır efendim!"

Aynı anda her ne kadar deneyimli ve çok eğitimli olsa da uşağın duyarsız yüzünde anlık bir şaşkınlık belirip kayboldu. Bu bir ilkti, daha önce hiç efendisinin yemek saatinde salonda hazır olmadığını anımsamıyordu.

Aynı şaşkınlık salonda bulunan diğer kişilerce de paylaşılıyordu. Bayan Lytcham Roche kararsızlıkla gülümsedi.

"Çok ilginç! Ne yapmak gerektiğini bilemiyorum."

Herkes şaşkındı. Lytcham Close'da bir gelenek yıkılmıştı. Neler oluyordu? Konuşmalar kesilmiş, gergin bir bekleyiş başlamıştı.

Sonunda kapı bir kez daha açıldı. Böylece nasıl davranmaları gerektiğini bilememenin kaygısı içinde bunalan topluluk rahat bir soluk aldı. Evin en sıkı, değişmez kuralını bozanın ev sahibinin

bizzat kendisi olduğu konusunu vurgulayacak hiçbir şey söylenmemeliydi.

Fakat gelen Lytcham Roche değildi. Uzun oturma odasına giren kişi, iriyarı, sakallı Vikingleri andıran ev sahibinin tam aksi görünümde, ufak tefek, yumurta kafalı, göze çarpacak kadar ilginç bıyıklı ve son derece şık, gösterişli smokiniyle yabancı olduğu açıkça belli olan biriydi.

Gözleriyle odayı tarayan yabancı doğruca Bayan Lytcham Roche'un yanına gitti.

"Çok özür dilerim madam. Korkarım biraz geç kaldım."

Bayan Lytcham Roche dudaklarının arasından mırıldandı.

"Ah, önemli değil. Hiç önemli değil Bay..." Sustu.

"Poirot madam. Hercule Poirot."

Hemen arkasında çok hafif bir "Ah" sesi duyuldu. Bu, belirgin bir sözcükten çok bir nida, bir kadının kendini tutamayıp duygularını ifade etmesiydi. Bu Poirot'nun gururunu okşamıştı.

Nazikçe, "Geleceğimi biliyor muydunuz?" diye mırıldandı. "*N'est ce pas, madame?*[1] Eşiniz söylemiş miydi?"

"Ah... ah, evet." Bayan Lytcham Roche'un davranışı tamamıyla inandırıcılıktan uzaktı. "Yani demek istediğim, öyle olduğunu sanıyorum. Ben gerçekten çok dikkatsiz biriyim Bay Poirot. Hiçbir şeyi anımsayamam. Neyse ki Digby her şeyi takip ediyor."

"Trenim," dedi Poirot. "Rötar yaptı. Tam önümüzde demir yolunda bir kaza olmuş."

Joan, "Ah," diye haykırdı. "Demek akşam yemeğinin ertelenmesinin nedeni buydu."

Poirot bakışlarını hemen ona yöneltti. Son derece gizemli, zeki bakışlardı bunlar.

"Normal olmayan bir şeyler var, değil mi?"

(1) *Değil mi, madam?*

"Gerçekten de buna bir anlam vermek..." diye söze başlayan Bayan Lytcham Roche hemen ardından sustu. "Demek istediğim," diye ekledi neden sonra, "Bu çok tuhaf. Hubert asla..."

Poirot gözlerini hızla gruptakilerin üzerinde gezdirdi.

"Bay Lytcham Roche henüz aşağı inmediler mi?"

"Hayır, bu çok olağanüstü bir durum..." diyen Joan yalvarırcasına Geoffrey Keene'e baktı.

Keene, "Bay Lytcham Roche son derece dakik bir insandır," diye açıkladı. "Akşam yemeğine asla geç kalmaz... şey, demek istediğim onun şimdiye kadar asla geç kaldığını görmediğim."

Bir yabancı için bu durum gülünç olmalıydı, endişeli yüzler ve dehşet ifadeleri.

"Biliyorum," diyen Bayan Lytcham Roche sorun çözen bir insan havasıyla ekledi. "Digby'yi çağıracağım."

Dediğini de yaptı.

Uşak hemen geldi.

"Digby," dedi Bayan Lytcham Roche. "Efendiniz. Acaba..."

Cümlesini tamamlamamak Bayan Lytcham Roche'un alışkanlıklarından biriydi. Zaten uşağın da böyle bir şey yapmasını beklemediği anlaşılıyordu. Hemen anlayışla yanıt verdi.

"Bay Lytcham Roche sekize beş kala aşağı inip çalışma odasına gittiler madam."

"Ah!" Bir an sustu. "Sanmıyorum ki... yani... gongu duymuştur değil mi?"

"Duymuş olması gerekir, gonk hemen çalışma odasının kapısının dışında."

"Evet, tabii, tabii." Bayan Lytcham Roche şimdi biraz daha tedirgindi.

"Kendilerine akşam yemeğinin hazır olduğunu haber vereyim mi madam?"

"Ah, teşekkürler Digby. Evet, sanırım... evet, evet, bunu yapmalıyız."

Uşağın arkasını dönmesinin hemen ardından Bayan Lytcham Roche konuklarına dönerek, "Hiç bilemiyorum, Digby olmasa ne yapardım?" dedi.

Bunu bir sessizlik izledi.

Ardından Digby yeniden odaya girdi. Soluğu çok daha hızlı çıkıyordu şimdi.

"Çok affedersiniz madam, çalışma odasının kapısı kilitli."

Ve o andan itibaren olayların kontrolü Hercule Poirot'ya geçti.

"Sanırım," dedi. "Hemen çalışma odasına gitmeliyiz."

En öne geçerek ilerledi ve diğerleri de onu izlediler. Kontrolü ele alması tamamen doğalmış gibi davranıyordu. Komik görünümlü konuk kişiliğinden çoktan çıkmıştı. Duruma uygun ve hâkim bir kişilikti o anda.

Antrede merdivenlerin, büyük saatin ve gongun durduğu duvardaki girintinin önünden geçti. Kilitli kapı tam olarak bu girintinin karşısındaydı.

Kapıyı çaldı, önce nazikçe, sonra giderek artan bir şiddette. Fakat yanıt yoktu. Çevik bir şekilde yere diz çöktü ve gözünü kapıdaki anahtar deliğine dayadı. Sonra ayağa kalkıp etrafına bakındı.

"Baylar," dedi. "Bu kapıyı kırmamız gerekiyor. Hem de hemen!"

Daha önce olduğu gibi yine kimse otoritesini sorgulamadı. Geoffrey Keene ve Gregory Barling en iri iki erkekti. Poirot'nun talimatları çerçevesinde kapıya yüklendiler. Kolay bir iş değildi bu. Lytcham Close'un kapıları sağlam masiftendi, modern kalitesiz, üstünkörü yapılmış kapılardan değil. Darbeye dirençle karşı koydu fakat sonuçta erkeklerin toplu hamlelerine dayanamayarak menteşelerinden içeri doğru açıldı.

Ev halkı kapının önünde ne yapacaklarını bilemez bir halde kalakalmıştı. Bilinçaltında görmekten korktukları gerçek karşılarındaydı. Tam karşılarında pencere vardı. Sol tarafta, pencereyle kapının arasında büyük bir yazı masası duruyordu. Masada bir adam, iriyarı bir adam vardı, koltuğunda yana dönük yığılıp kalmıştı. Arkası onlara yüzü ise pencereye dönüktü ama duruşu durumu açıklıyordu. Sol kolu cansız bir halde koltuğun kenarından aşağı sarkmıştı ve hemen altında halının üstündeyse küçük bir tabanca parlıyordu.

Poirot ciddi, sert bir ifadeyle Gregory Barling'e, "Bayan Lytcham Roche'u buradan uzaklaştırın," dedi. "Diğer iki bayanı da."

Barling hemen durumu kavrayarak başıyla onayladı. Elini ev sahibesinin koluna koydu. Kadın ürpererek titredi.

"Kendini vurmuş," diye mırıldandı. "Korkunç!" Yeni bir ürpermenin ardından oradan uzaklaştı. Diğer iki kız da onu izlediler.

Poirot odanın içine doğru ilerledi, iki genç adam da ardından.

Poirot cesedin yanına diz çöktü. Genç adamlara geride kalmalarını işaret etti.

Kurşun deliği cesedin başının sağ tarafındaydı. Kafayı delip geçmiş, duvarda asılı aynaya saplanmış ve ayna paramparça olmuştu. Yazı masasının üzerindeki beyaz bir kâğıda titrek, tereddütlü bir elyazısıyla yalnızca, "Üzgünüm," sözcüğü karalanmıştı.

Poirot yeniden kapıya doğru baktı.

"Anahtar kilitte değil," dedi. "Acaba..."

Elini ölü adamın cebine soktu.

"İşte burada," dedi. "Yani öyle olduğunu düşünüyorum. Sizden bunu denemenizi istesem?"

Geoffrey Keene anahtarı alarak kilide soktu.

"Uyuyor."

"Ya pencere?"

Harry Dalehouse pencereye doğru gitti.

"Kapalı."

"Bir dakika," diyen Poirot ayağa kalkarak pencerenin yanına gitti. Bu yere kadar uzanan büyük bir balkon penceresiydi. Poirot pencereyi açtı, bir an önünde durup hemen önündeki çimenleri seyretti sonra yeniden pencereyi kapadı.

"Evet, dostlar," dedi. "Polise telefon etmeliyiz. Onlar gelip bunun bir intihar olduğundan kesin olarak emin olana dek hiçbir şeye dokunulmaması gerekiyor. Ölüm ancak son çeyrek saat içinde gerçekleşmiş olabilir."

Harry heyecanla, "Biliyorum," dedi. "Tabanca sesini duyduk."

"*Comment?*[1] Ne diyorsunuz?"

Harry, Geoffrey Keene'in yardımıyla durumu açıkladı. Tam konuşmasını tamamlamıştı ki Barling göründü.

Poirot çarçabuk az önce söylediklerini yineledi. Keene telefona giderken Poirot, Barling'e kendisiyle konuşmak istediğini belirtti.

Digby'den çalışma odasının kapısında nöbet tutmasını isteyerek küçük kahvaltı odasına geçtiler. Bu arada Harry de bayanları bulmaya gitti.

Poirot söze, "Sanırım Bay Lytcham Roche'un yakın arkadaşıymışsınız," diye başladı. "Bu yüzden sizinle özel olarak konuşmak istedim. Aslında belki kural gereği önce sayın bayanla konuşmam gerekirdi, ama şu an için bunun *uygun* olacağını sanmıyorum."

Sözlerine ara verdi neden sonra devam etti.

"Bakın çok hassas bir durumla karşı karşıyayım. Gerçekleri tüm çıplaklığıyla önünüze sereceğim. Benim mesleğim özel dedektiflik."

Barling hafifçe gülümsedi.

"Bana bunu anlatmanıza gerek yok Bay Poirot. İsminiz zaten herkes tarafından biliniyor."

---

(1) *Nasıl, neden, nasıl olur?*

Poirot hafifçe eğilerek, "Mösyö çok nazik ve iltifat ediyorlar," dedi. "Neyse devam edelim. Londra'daki adresime Bay Lytcham Roche tarafından gönderilmiş bir mektup ulaştı. Kendisi bu mektupta büyük bir miktarda dolandırıldığını sandığını yazmıştı. Belirttiğine göre ailesel nedenlerle bu işe polisin karışmasına karşıydı, ama benden buraya gelip konuyu kendisi adına incelememi istiyordu. Neyse bunu kabul ettim ve geldim. Ama Bay Lytcham Roche'un istediği kadar erken gerçekleştiremedim bunu, ne de olsa başka işlerim de var. Ayrıca her ne kadar kendisi öyle olduğunu düşünüyorduysa da Bay Lytcham Roche İngiltere Kralı da değil."

Barling sinsice gülümsedi.

"Kendisi öyle davranabileceğini düşünüyordu."

"Kesinlikle. Ah, bağışlayın, ama... gönderdiği mektup onun nasıl derler... biraz eksantrik biri olduğunu gösteriyordu. Akıl hastası değil ama biraz dengesiz, *n'est-ce pas?*(1)"

"Zaten bu yaptığı da bunu göstermiyor mu?"

"Yo mösyö, intihar her zaman bir dengesizlik göstergesi değildir. Sorgu yargıçları böyle ifade edebilirler ama bu daha çok, geride kalanların duygularını gözetme çabasındandır."

Barling kararlılıkla, "Hubert normal bir insan değildi," dedi. "Dizginlenemeyen hırsları vardı, kendini her şeyin üstünde görürdü, kontrolsüz denecek düzeyde öfkeliydi, aile onuru konusunda saplantılıydı ve birçok açıdan da kafası oldukça karışıktı. Ama her şeye rağmen çok zeki, cin gibi bir adamdı."

"Çok doğru. Dolandırıldığını fark edecek kadar zeki olduğu kesin."

Barling sordu. "Yani dolandırılmak bir insanın intihar etmesi için bir neden olabilir mi?"

"Dediğiniz gibi mösyö, çok saçma bir neden olurdu! Bu da bana bu konuda acele etmek gerektiğini gösteriyor. Ailesel neden-

(1) *Değil mi?*

lerle... mektuptaki ifade buydu. *Eh bien* mösyö, siz görmüş geçirmiş bir adamsınız, dünyayı tanıyorsunuz. Ve sizin de kesinlikle bildiğiniz gibi bu yani ailesel nedenler bir insanı intihara götürebilir."

"Yani?"

"Görünüşe göre, yani benim anladığım kadarıyla *ce pauvre monsieur*[1], bir şey daha buldu ve bu bulduğuyla yüzleşmeyi göze alamadı. Sizin de bildiğiniz gibi benim bir görevim var. İş teklif edildi, ücretimi aldım ve görevi kabul ettim. Yaşlı adam bu 'ailesel neden' dolayısıyla polise gitmek istemiyordu. Dolayısıyla acele etmem gerekiyor. Gerçeği bir an önce öğrenmeliyim."

"Peki ya öğrenince?"

"O zaman sağduyulu davranmak zorundayım. Yapmam gerekeni yapacağım."

Barling, "Anlıyorum," dedi. Bir iki dakika kadar konuşmadan sigarasını içtikten sonra ekledi. "Yine aynı şeyi söylemek durumundayım, korkarım size yardımcı olamayacağım. Hubert asla bana sırlarını açmazdı. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Sizi çok iyi anlıyorum mösyö, peki ama hiç değilse bana kimlerin bu zavallı adamı dolandırma fırsatı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Söylemesi çok zor. Elbette gayrimenkullerle ilgilenen bir temsilcisi vardı, ama o yeni biri."

"Temsilci mi?"

"Evet. Marshall. Yüzbaşı Marshall. Son savaşta bir kolunu kaybetmiş çok iyi bir insan. Buraya bir yıl kadar önce geldi. Hubert'in ondan hoşlandığını hatta sevdiğini biliyorum, ayrıca ona güveniyordu da."

"Eğer ona yanlış yapan Yüzbaşı Marshall olsaydı, bu saklanması gereken 'ailesel nedenler' arasında olmazdı."

(1) *Bu zavallı adam.*

"Ha... hayır, ama..."

Bu tereddüt Poirot'nun dikkatinden kaçmamıştı.

"Konuşun mösyö. Rica ederim, benden bir şey gizlemeyin."

"Bu dedikodu olacak."

"Yalvarırım konuşun."

"Peki, öyleyse, şey, söyleyeyim. Oturma odasındaki çekici genç bayan dikkatinizi çekti mi?"

"Orada iki genç çekici bayan gördüm."

"Ah evet, Bayan Ashby. Tatlı küçük kız. Bu onun buraya ilk gelişi. Harry Dalehouse Bayan Lytcham Roche'dan onu davet etmesini istedi. Hayır, esmer kızdan bahsediyordum... Diana Cleves."

Poirot, "Dikkatimi çekti," dedi. "Hiçbir erkeğin dikkatinden kaçmayacak kadar cazip bir kız o."

Barling birden patladı.

"Şeytanın ta kendisi o! Yirmi millik çevrede pas verip duygularıyla oynamadığı tek bir erkek yok. Günün birinde biri ona bunun hesabını soracak, dayanamayıp onu öldürecek."

Karşısındakinin kendisini meraklı bakışlarla süzdüğünün farkında bile olmadan alnında biriken terleri mendiliyle sildi.

"Ve bu genç bayan..."

"Ltycham Roche'un manevi kızı. Karısıyla çocuk sahibi olamayınca büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Ve Diana Cleves'i evlat edindiler, kız uzaktan kuzenleriydi. Hubert ona çok bağlıydı, ona neredeyse tapıyordu."

Poirot, "Hiç kuşkusuz onun evlenmesi fikrine de karşıydı, değil mi?" diye sordu.

"Eğer doğru insanla olursa hayır."

"Ve bu doğru insan da siz miydiniz mösyö?"

Barling kızardı ve kekeledi. "Asla..."

"*Mais, non, mais, non!*[1] Siz bir şey söylemediniz. Ama gerçek buydu, değil mi?"

"Ona âşık olduğum doğru. Bu Lytcham Roche'u çok mutlu etti. Diana için düşündüğü geleceğe de uygundu bu durum."

"Peki ya matmazel?"

"Size söyledim, o şeytanın yeryüzündeki görüntüsü."

"Anlıyorum. Onun kendine göre bir eğlence anlayışı vardı, değil mi? Peki ya Yüzbaşı Marshall? Onun olaydaki rolü ne?"

"Şey, Diana çok sık onunla birlikte görüldü. İnsanlar onlar hakkında konuşuyorlardı. Bence bunda büyütülecek bir şey yoktu. Bir gönül oyunu daha, hepsi o!"

Poirot başıyla onayladı.

"Ama diyelim ki, bu ilişki gerçekten de ciddi bir yön almıştı, şey... o zaman Bay Lytcham Roche'un olayı 'aile meselesi' olarak nitelendirmesine bir anlam verebiliriz."

"Marshall'ın zimmetine para geçirdiğini düşünmek için hiçbir görülür neden olmadığını anlıyorsunuz, değil mi?"

"*Ah parfaitement, parfaitement!*[2] Bu yalnızca aile bireylerinden birinin de karıştığı unutulmuş bir çek olayı da olabilir. Peki ya genç Dalehouse, o kim?"

"Yeğeni."

"Miras ona da kalacak, değil mi?"

"Kız kardeşinin oğlu. Tabii ki aile adı ona devrolacak, başka yaşayan Lytcham Roche yok."

"Anlıyorum."

"Burası uzun yıllardır babadan oğula geçen bir mülk olmasına rağmen vakıf kapsamında değil.[3] Hep onun bu mülkü yaşadığı sürece karısına sonra da onayladığı bir evlilik yaptığı takdirde

(1) *Ama hayır, ama hayır!*
(2) Ah, elbette, elbette!
(3) İngiltere'de bir mülkün vâris tarafından ferağ ve satışını reddeden miras hukuku.

Diana'ya bırakacağını düşünmüşümdür. Şey, böyle bir durumda kocası ailenin soyadını taşıyabilecekti."

Poirot, "Anlıyorum," dedi. "Bana çok yardımcı oldunuz mösyö, çok naziksiniz. Sizden tek şey daha isteyebilir miyim? Lütfen size anlattıklarımı Bayan Lytcham Roche'a anlatın ve ona mümkünse kendisiyle bir dakika görüşmek istediğimi iletin."

Poirot'nun beklediğinden çok daha çabuk kapı açıldı ve Bayan Lytcham Roche içeri girerek bir sandalyeye çöktü.

"Bay Barling bana her şeyi açıkladı," dedi. "Tabii ki bir skandalı göze alamayız. Her ne kadar bunun alın yazısı olduğunu hissediyorsam da, öyle değil mi? Yani ayna filan."

"*Comment...* ayna mı?"

"Aynayı gördüğüm anda bunun bir sembol olduğunu sezdim. Hubert için! Bir lanet! Sanırım bu eski ailelerin üzerinde hep bir lanet dolaşır. Hubert her zaman biraz tuhaftı. Özellikle de son zamanlarda iyice tuhaflaşmıştı."

"Böyle bir şeyi size sorduğum için beni lütfen bağışlayın madam, ama son zamanlarda para sıkıntısı çekiyor muydunuz?"

"Para mı? Hiçbir zaman parayı düşünmem gerekmedi."

"Ne derler biliyor musunuz madam? Parayı düşünmediğini söyleyen aslında paraya en çok ihtiyacı olandır."

Poirot sinsice gülümsedi. Kadın yanıt vermedi. Gözleri uzaklarda bir yerlere takılıp kalmıştı.

Poirot, "Teşekkürler madam," dedi ve bu konuşma da böylece bitmiş oldu.

Poirot zili çaldı, Digby içeri girdi.

"Sizden birkaç sorumu yanıtlamanızı isteyeceğim. Ben efendinizin ölümünden önce anlaşıp buraya çağırdığı özel dedektifim."

Uşak yutkunarak, "Dedektif mi?" diye sordu. "Neden?"

"Lütfen soruma yanıt verin. Tabanca sesinden bahsedin bana..."

Uşağın anlattıklarını dinledi.

"O anda antrede dört kişi miydiniz?"

"Evet efendim, ben, Bay Harry Dalehouse ve Bayan Ashby, Bay Keene de oturma odasından çıkıp geldi."

"Ya diğerleri, onlar neredeydiler?"

"Diğerleri mi efendim?"

"Evet, Bayan Lytcham Roche, Bayan Cleves ve Bay Barling?"

"Bayan Lytcham Roche ve Bay Barling aşağıya daha sonra indiler efendim."

"Peki ya Bayan Cleves?"

"Sanırım Bayan Cleves zaten oturma odasındaydı efendim."

Poirot birkaç soru daha yöneltti ve sonra uşağı Bayan Cleves'in yanına gelmesini beklediğini belirterek gönderdi.

Kız hemen geldi. Poirot, Barling'in açıklamalarının ışığında kızı dikkatle inceledi. Sırtına bir gül goncası iliştirdiği beyaz saten tayyörü içinde gerçekten de çok şıktı.

Poirot, Lytcham Close'a gelme nedenlerinden bahsetti, bu arada kızı dikkatle süzüyordu. Kızda olağan bir şaşkınlık olsa bile en ufak bir endişe ya da huzursuzluk yoktu. Marshall'dan sıcak, ölçülü bir samimiyetle söz ederken konu Barling'e geldiğinde gerginleşti.

"O adam dolandırıcının, sahtekârın teki," dedi. "İhtiyara söyledim, ama beni dinlemek istemedi, onun kokuşmuş şirketlerine para yatırmayı sürdürdü."

"Babanız öldüğü için üzgün müsünüz matmazel?"

Kız Poirot'yu dikkatli bakışlarla süzdü.

"Elbette. Ben modern bir insanım Bay Poirot. Öyle hıçkıra hıçkıra ağlamaktan, yaygara koparmaktan, duygularımı dışa vurmaktan hoşlanmam. Ama ihtiyarı severdim. Gerçi bu onun için en iyisiydi, o başka."

"En iyisi mi?"

"Evet. Böyle devam etseydi onu yakında kilit altına almak gerekebilirdi. Saplantılı hali giderek artıyordu, yani Lytcham Close'daki son Lytcham Roche olarak her şeye gücü yeteceği saplantısı katlanılmaz bir hal almıştı."

Poirot düşünceli düşünceli başını salladı.

"Anlıyorum, anlıyorum, bu hiç kuşkusuz zihinsel bozukluk işareti. Bu arada, küçük çantanıza bakmama izin verir misiniz? Bu muhteşem... yani bütün bu ipek gül goncalarını kastediyorum. Ne diyordum? Ah, evet, ateş sesini duydunuz mu?"

"Evet ama bunun araba, egzoz ya da öyle bir şeyin gürültüsü olduğunu düşündüm."

"Oturma odasında mıydınız?"

"Hayır bahçedeydim."

"Anlıyorum, teşekkürler matmazel. Sizden sonra mümkünse Bay Keene ile görüşmek istiyordum?"

"Geoffrey ile mi? Göndereyim."

Keene içeri girdi, heyecanlı ve meraklıydı.

"Bay Barling bana burada bulunmanızın nedeninden bahsetti. Size anlatabilecek bir şey bildiğimi sanmıyorum, ama elimden geldiğince..."

Poirot sözünü yarıda kesti.

"Yalnızca bir tek şey bilmek istiyorum Mösyö Keene! Bugün öğleden sonra çalışma odasının kapısından içeri girmeden önce durup yerden aldığınız şey neydi?"

"Ben..." Keene sandalyesinden ayağa fırladı ama hemen sakinleşerek yeniden oturdu. "Neyi kastettiğinizi anlamıyorum," diye mırıldandı yavaşça.

"Ah, bence çok iyi biliyorsunuz mösyö. Benim arkamdaydınız, bunun bilincindeyim. Dostlarım hep benim arkamda da gözlerim

olduğunu söylerler. Yerden bir şey aldınız ve ceketinizin sağ dış cebine koydunuz."

Kısa bir sessizlik oldu. Keene'in yakışıklı yüzünde kararsızlık açıkça okunuyordu. Sonunda kararını verdi.

"Kendiniz bakın Bay Poirot," diyerek cebindekileri boşalttı. Bunlar bir sigara tabakası, bir mendil, küçük ipek bir gül goncası ve küçük altın bir çakmaktı.

Bir anlık sessizliğin ardından Keene ekledi. "Aslında aldığım buydu." Çakmağı aldı. "Öğleden sonra oradayken düşürmüş olmalıyım."

Poirot, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben bir düzen, metot ve kural adamıyım. Yerde bir çakmak olsa muhakkak görür ve hemen alıp kaldırırdım ve kaldı ki bu büyüklükteki bir çakmağı hiç kuşkusuz fark ederdim. Hayır, mösyö, bunun çok daha küçük bir şey olduğunu düşünüyorum, örneğin bunun gibi."

Küçük ipek gül goncasını eline aldı.

"Sanırım Bayan Cleve'in çantasından."

Anlık bir suskunluğun ardından Keene gülerek onayladı.

"Evet, gerçekten öyle... bana dün akşam vermişti."

"Anlıyorum."

Tam o anda kapı açıldı ve sarı seyrek saçlı, koyu renk takım elbiseli bir adam odaya girdi.

"Keene... neler oluyor? Lytcham Roche kendini mi vurdu? Tanrım inanamıyorum. Bu olanaksız."

Keene, "İzin verirseniz sizi Bay Poirot ile tanıştırayım," dedi. Diğer adam bir an afalladı. "Size kendisi her şeyi anlatacaktır." Ardından kapıyı çarparak odayı terk etti.

"Bay Poirot," John Marshall merak içindeydi. "Sizi tanımanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsiniz. Sizin burada olmanız gerçekten çok büyük bir şans. Lytcham Roche geleceğinizden hiç bahsetmemişti. Sizin çok büyük bir hayranınızım mösyö."

Sevecen, yumuşak başlı genç bir adam, diye düşündü Poirot, ama aslında o kadar genç de sayılmazdı, şakaklarında ve alnının kenarlarında henüz ağarmış saçlar parlıyordu. Genç izlenimi uyandırması sesinden ve davranışlarından kaynaklanıyordu.

"Polis..."

"Onlar da geldiler efendim. Haberi duyunca hemen onlarla geldim. Aslında pek şaşırmış görünmüyorlardı. Tabii akıl almayacak kadar çılgın biri olduğu da gerçekti, ama yine de..."

"Yine de intihar etmesi sizi şaşırttı, değil mi?"

"Doğrusu evet. Lytcham Roche'un bu dünyanın o olmasa da döneceğini düşünebileceğini rüyamda görsem inanmazdım..."

"Anladığım kadarıyla son zamanlarda para sıkıntısı varmış, öyle değil mi?"

Marshall başıyla onayladı.

"Spekülasyondan kaynaklanıyordu. Barling'in riskli işlerine çok para yatırmıştı."

Poirot sakin bir sesle sordu. "Size karşı açık ve dürüst olacağım Bay Marshall. Son zamanlarda hiç Bay Lytcham Roche'un sizin hesaplarla oynadığınızdan kuşkulandığını düşündüğünüz oldu mu?"

Marshall, Poirot'yu büyük bir hayretle süzdü. Yüzünde gerçekten de gülünç denecek kadar büyük bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Poirot bile kendini tutamayarak güldü.

"Bakıyorum da çok şaşırdınız, Bay Marshall?"

"Gerçekten de öyle. Bu çok saçma, akıl almaz bir düşünce."

"Ah! O zaman başka bir sorum daha olacak. Manevi kızıyla ilişki kurarak onu soymaya kalkıştığınızdan kuşkulanmıyordu değil mi?"

"Ah demek ilişkimiz hakkında bilginiz var?" Kıpkırmızı bir yüzle utanarak güldü.

"Bu gerçek değil mi?"

Marshall başıyla onayladı.

"Ama yaşlı adamın bundan haberi yoktu. Di ona anlatmamıştı, zaten anlatamazdı. Sanırım bunda haklıydı da. Duysa küplere binerdi. Hemen işime son verilirdi, farklı bir durum asla söz konusu olamazdı."

"Peki ya sizin planınız neydi?"

"Şey, yemin ederim ki, bilmiyordum. Her şeyi Di'ye bırakmıştım. Bir şeyler ayarlayacağını söylüyordu. Aslında bir yandan da iş arıyordum. Eğer bulabilseydim buradaki işimden istifa edecektim."

"Sanırım matmazel de sizinle gelip evlenecekti, öyle mi? Bu durumda Bay Lytcham Roche onu mirasından mahrum edeceği gibi gelirini de kesebilirdi. Fakat benim gördüğüm kadarıyla Matmazel Diana parayı seven biri."

Marshall tedirgin bakıyordu.

"Bunu ona anlatmaya çalıştım efendim."

O anda Geoffrey Keene odaya girdi. "Polis işini tamamladı gidiyor. Gitmeden önce sizi de görmek istiyorlar Bay Poirot."

"*Merci*, geliyorum."

Çalışma odasında güçlü, kuvvetli, yapılı bir müfettiş ve bir de adli tıp doktoru vardı.

Müfettiş hemen, "Bay Poirot," dedi. "Sizden bahsedildiğini o kadar çok duydum ki. Ben müfettiş Reeves."

"Çok naziksiniz," diyen Poirot her ikisiyle de el sıkıştı. "Benim yardımıma ihtiyacınız yok, değil mi?" Hafifçe gülümsedi.

"Bu kez hayır, efendim. Her şey yolunda."

Poirot, "Demek olay tamamıyla açık ve anlaşılır biçimde ortada, öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Kapı ve pencereler kilitli ve anahtar da ölen adamın cebinde bulundu. Son günlerde davranışları da çok tuhafmış. Hiç kuşku yok."

"Her şey tamamıyla normal, öyle mi?"

Doktor homurdandı.

"Kurşunun o aynayı parçalaması için adamın çok acayip bir biçimde oturuyor olması gerekirdi. Ama zaten intihar çok acayip bir şey, dolayısıyla her şey olabilir."

"Kurşunu buldunuz mu?"

"Evet, burada." Doktor kurşunu uzattı. "Aynanın altında, duvarın kenarında. Tabanca Bay Roche'un kendi silahıymış. Her zaman yazı masasının gözünde dururmuş. Bu işte bir tuhaflık var ama nasıl diyeyim, belki de bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Poirot başıyla onayladı.

Ceset yatak odasına taşınmıştı. Polisler evden ayrılınca Poirot bir süre kapıda durup arkalarından baktı. Sonra bir ses duyarak döndü. Harry Dalehouse tam arkasındaydı.

Poirot, "Acaba güçlü bir el lambanız var mıydı genç adam?" diye sordu.

"Evet. Hemen getireyim."

Harry geri döndüğünde yanında Joan Ashby de vardı.

Poirot nazikçe, "İsterseniz siz de bana eşlik edebilirsiniz," dedi.

Ön kapıdan çıkıp sağa döndüler ve çalışma odasının penceresinin önünde durdular. Pencereyle bahçe yolunun arasında yaklaşık olarak iki metre genişlikte bir çimenlik alan vardı. Poirot eğildi ve lambayı çimene tuttu sonra doğrulurken başını salladı.

"Hayır," dedi. "Burada değil."

Sonra sustu ve ağır ağır dikleşti. Çimenin öte tarafında derin bir çiçek tarhı vardı. Poirot'nun dikkati çiçek tarhının sağ tarafına,

papatyalar ve yıldız çiçeklerinin bulunduğu kısımda yoğunlaşmıştı. Lambayı tarhın ön kısmına doğru yöneltti. Yumuşak toprakta belirgin ayak izleri vardı.

Poirot, "Dört tane," diye mırıldandı. "İkisi çalışma odasının penceresine doğru gidiyor, ikisi oradan geliyor."

Joan, "Bahçıvan olmalı," dedi.

"Hayır matmazel, hayır... değil. Gözlerinizi kullanın. Bunlar küçük, ince topuklu ayakkabı giymiş bir kadının bıraktığı izler. Matmazel Diana bahçeye çıktığını söylemişti. Onun aşağıya sizden önce mi sonra mı indiğini biliyor musunuz matmazel?"

Joan başını salladı.

"Anımsayamıyorum. Gonk çaldığı için öylesine heyecanlıydım ki, birinci gongu da duyduğumu düşünüyordum. Ama sanırım önünden geçerken onun odasının kapısı açıktı, ah, hayır, hayır bundan emin değilim. Bayan Lytcham Roche'unki... onunki kapalıydı, bundan eminim."

Poirot, "Anlıyorum," dedi.

Poirot'nun ses tonundaki bir şey Harry'nin irkilerek bakışlarını ona yöneltmesine neden olduysa da Poirot bu arada kaşlarını çatmış, kendi kendine düşüncelere dalmıştı bile.

Kapının eşiğinde Diana Cleves ile karşılaştılar.

"Polisler gitti," dedi genç kız. "Her şey... geçti, bitti."

Derin bir soluk aldı.

"Sizinle bir iki dakika konuşabilir miyiz matmazel?"

Diana doğruca sabah odasına ilerledi, Poirot da onu izleyerek kapıyı arkasından kapadı.

"Evet?" Diana şaşırmış görünüyordu.

"Küçük bir sorum olacak matmazel. Bugün akşam herhangi bir saatte çalışma odasının dışındaki çiçek tarhında dolaştınız mı?"

"Evet." Kız başıyla onayladı. "Saat yedi dolaylarında, sonra da akşam yemeğinden hemen önce."

Poirot, "Anlayamıyorum," diye mırıldandı.

Diana soğuk bir ifadeyle, "Asıl ben bunda sizin deyiminizle 'anlayamayacak' ne olduğunu hiç anlayamıyorum," dedi. "Masa için papatya topluyordum. Her zaman çiçeği ben toplarım. Bunu yaptığımda saat yediydi."

"Peki ya sonra... daha sonra ne zaman çıktınız bahçeye?"

"Ah, o mu? Aslında bahçeye ikinci kez çıkmamın nedeni yanlışlıkla elbisemin omzuna briyantin damlatmamdı, tam omzuma, işte şuraya. O sırada aşağıya inmeye hazırdım. Kıyafetimi değiştirmek istemedim. Sonra birden çiçek tarhının hemen kenarında küçük bir gül goncası gördüğümü anımsadım. Hemen dışarı koşup onu kopardım ve iğneyle omzuma tutturdum. Bakın..."

Poirot'nun yanına yaklaşıp gül goncasını hafifçe kaldırdı. Dedektif minik yağ lekesini net olarak gördü. Kız, Poirot'nun yakınında kalmayı sürdürdü, omuzları birbirlerine değiyordu.

"Peki, bu ne zaman oldu?"

"Ah, sanırım sekize on kala."

"Peki, o sırada çalışma odasının penceresini yokladınız mı?"

"Yokladım sanırım. Oradan geçersem yemeğe daha çabuk gideceğimi düşünüyordum. Ama kapalıydı."

"Anlıyorum." Poirot derin bir soluk aldı. "Peki ya silah sesi?" diye sordu. "Onu duyduğunuzda neredeydiniz? Çiçek tarhında mı?"

"Yoo hayır. Bu iki üç dakika kadar sonraydı, yan kapıdan içeri giriyordum."

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz matmazel?"

Poirot'nun avucunun içinde küçük ipek bir gül goncası vardı. Diana bunu dikkatle inceledi.

"Küçük gece çantamın goncalarına benziyor. Bunu nerede buldunuz?"

Poirot ciddi, soğuk bir ifadeyle, "Bay Keene'in cebinde," dedi. "Bunu ona siz mi verdiniz matmazel?"

"Benim verdiğimi mi söyledi?"

Poirot gülümsedi. "Bunu ona ne zaman verdiniz matmazel?"

"Dün gece."

"Sizi bunu söylemeniz için uyardı mı matmazel?"

Diana öfkeyle, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Fakat Poirot yanıt vermedi. Doğruca yürüyüp odadan çıktı ve oturma odasına gitti. Barling, Keene ve Marshall oradaydılar. Poirot doğruca onların yanına gitti.

"Baylar," dedi sert bir havada. "Lütfen benimle çalışma odasına gelir misiniz?"

Dışarı antreye çıktığında da Joan ile Harry'ye seslendi.

"Sizler, lütfen siz de gelin. Ayrıca biri madama da çalışma odasına gelmesini haber verebilir mi? Teşekkürler. Ah! İşte kusursuz uşak Digby de burada. Digby sana küçük bir sorum olacak, çok önemli bir soru. Bayan Cleves akşam yemeğinden önce sofra için papatya topladı mı?"

Uşak şaşkın bakıyordu.

"Evet efendim, topladı."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim efendim."

"*Trés bien!*[1] Evet, haydi hepiniz gelin."

Çalışma odasında onların karşısına oturdu.

"Burada toplanmanızı istememin bir nedeni var. Olay kapandı, polis geldi ve gitti. Bay Lytcham Roche'un intihar etmiş olduğu kanısına vardılar." Sözlerine ara verdi. "Ama ben Hercule Poirot bu olayın henüz kapanmadığını söylüyorum."

(1) *Çok iyi*

Şaşkın gözler tam da ona yönelirken kapı açıldı ve Bayan Lytcham Roche içeri girdi.

"Madam, ben de tam bu olayın henüz kapanmamış olduğunu söylüyordum. Bunun nedeniyse yine psikoloji. Bay Lytcham Roche'ta *manie de grandeur*[1] vardı, o kraldı, kendisini her şeyin üstünde görüyordu. Böyle bir kişi intihar etmez. Delirebilir ama kendini öldürmez. Bay Lytcham Roche da kendini öldürmedi." Sustu ve neden sonra ekledi. "Öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Marshall bir kahkaha attı. "Kapısı ve penceresi kilitli bir odada tek başınayken mi?"

Poirot inatla, "Hiç fark etmez, o öldürüldü," dedi.

Diana alaycı, iğneleyici bir biçimde, "Ve de sanırım öldükten sonra kalkıp pencereleri ve kapıyı kilitledi," dedi.

Poirot, "Size bir şey göstermek istiyordum," diyerek pencerenin yanına gitti. Balkon penceresinin mandalına bastırdı ve pencerenin kanatlarını açtı.

"Bakın şu durumda pencere açık. Şimdi kapıyorum, ama mandalı kapatmıyorum. Pencere kapalı ama kilitli değil. Şimdiyse!"

Kapıyı hafifçe sarstı, mandal titredi ve dili yuvasına yerleşti.

"Gördüğünüz gibi," dedi Poirot yumuşak bir ses tonuyla. "Bu mekanizma son derece gevşek. Rahatlıkla dışarıdan da kapatılmış olabilir."

Döndüğünde yüzü asıktı.

"Saat sekize on iki kala silah sesi duyulduğunda dışarıda antrede dört kişi vardı. Bu durumda dört kişinin cinayet saatiyle ilgili güvenilir kanıtları var. Peki ya diğer üç kişi? Siz madam? Odanızdaydınız. Ya siz Mösyö Barling? Siz de mi odanızdaydınız?"

"Evet öyle."

"Ve siz matmazel, bahçedeydiniz. Bunu kabul ettiniz."

(1) Megolomani, kendini büyük görme.

Diana, "Buna hiçbir anlam..." diye söze başladıysa da sözü Poirot tarafından kesildi.

"Bekleyin, sabırsız olmayın." Bayan Lytcham Roche'a döndü. "Madam, kocanızın servetini kime bıraktığına ilişkin bir fikriniz var mı?"

"Hubert bana vasiyetnamesini okudu. Benim bilmem gerektiğini söylüyordu. Bana yatırımlardan ödenecek yıllık üç bin sterlinlik bir gelirin yanında mülk olarak da Dower'daki ya da şehirdeki evi bırakıyordu. Bunların arasında seçim yapma hakkını bana tanımıştı. Servetinin geri kalan kısmını ise evlendiği eşinin aile adını almayı kabullenmesi koşuluyla Diana'ya bırakıyordu."

"Ah!"

"Ama sonra ek bir vasiyetname daha hazırladı birkaç hafta önce."

"Evet madam?"

"Buna göre servetinin büyük kısmını yine Diana'ya bırakıyordu ama Bay Barling'le evlenmesi koşuluyla. Başka biriyle evlendiği takdirde servetin tamamı yeğeni Harry Dalehouse'a kalacaktı."

Poirot, "Demek bu ek vasiyetname yalnızca birkaç hafta önce yapıldı," diye mırıldandı. "Matmazelin bundan haberi olmasa gerek." Suçlarcasına Diana'ya doğru bir adım attı. "Matmazel Diana, Yüzbaşı Marshall ile evlenmek istiyordunuz, değil mi? Yoksa bu kişi Bay Keene miydi?"

Diana odanın ortasına doğru yürüyüp Marshall'ın sağlıklı koluna girdi.

"Olayı bir kez de sizin suçlu olabileceğiniz varsayımıyla kurgulamak isterim matmazel. Yüzbaşı Marshall'ı seviyordunuz. Ama parayı da seviyordunuz. Sizi nüfusuna alan, manevi babanız onunla evlenmenizi asla onaylamayacaktı, ama o öldüğü takdirde servetin tamamının sizin kontrolünüze geçeceğini biliyordunuz. Dışarı çıktınız, çiçek tarhından geçip açık çalışma odası penceresinden içeri

girdiniz. Yazı masasının gözünden daha önce almış olduğunuz tabanca yanınızdaydı. Tatlılıkla konuşarak kurbanınıza yaklaştınız. Ateş ettiniz. İlk iş temizlediğiniz tabancayı onun eline sıkıştırdınız, böylece üzerinde parmak izleri olmasını sağladınız. Sonra dışarı çıktınız ve dışarıdan mandal yerine oturana dek pencereyi sarstınız. Eve girdiniz. Olay böyle mi oldu? Size soruyorum matmazel?"

Diana, "Hayır," diye haykırdı. "Hayır... hayır!"

Poirot genç kıza baktı ve gülümsedi.

"Hayır," dedi. "Böyle olmadı. Böyle olabilirdi, bu akla yakın, olası ama iki nedenle gerçek bu değil. Birinci neden saat yedide papatya toplamış olmanız, ikinci nedense yine Matmazel Joan'ın bilmeyerek bana anlattığı bir şey." Kendisini şaşkınlık içinde izleyen Joan'a döndü. Cesaret verircesine başını salladı.

"Evet matmazel. Bana telaş içinde aşağı koştuğunuzu, çünkü ikinci gongun çaldığını duyduğunuzu ve daha önce de birinciyi de duymuş olduğunuzu sandığınızı söylediniz."

Odadakileri hızla süzdü.

"Bunun ne anlama geldiğini göremiyor musunuz?" diye bağırdı. "Anlamıyor musunuz? Bakın! Bakın işte!" Kurbanın oturduğu yazı masasının sandalyesine gitti. "Onu bulduğumuzda nasıl oturduğunu anımsamıyor musunuz? Masaya dönük değildi. Hayır, yan dönmüştü, yüzü pencereye dönüktü. İntihar edecek biri için bu normal sayılabilir mi? *Jamais, jamais!*[1] Bir kağıdın üzerine 'Üzgünüm' sözcüğünü karalayacaksınız, çekmeceyi açacaksınız, tabancayı alacaksınız, kafanıza dayacaksınız ve ateş edeceksiniz. İntiharın doğru yolu budur. Şimdi bir de cinayeti düşünelim. Kurban masasında oturmaktadır, katil hemen yanında ayakta durmaktadır, konuşurlar. Ve bu konuşma sırasında katil ateş eder. Mermi nereye gider?" Sustu. "Kafayı delip geçer, eğer açıksa doğruca kapıdan geçer ve gonga çarpar, değil mi?"

(1) *Hiçbir zaman, asla.*

"Evet, anlamaya başladınız değil mi? Duyulan ilk gonk sesi buydu, matmazelin yukarıda, odasında duyduğu gonk sesi."

"Peki ya sonra katil ne yapar? Kapıyı kapar, kilitler, anahtarı ölen adamın cebine yerleştirir, vücudunu sandalyesinde yana çevirir, ölü adamın parmaklarını tabancanın üstüne bastırır ve tabancayı yere bıraktıktan sonra son bir düzenleme olarak da duvardaki aynayı kırar, kısaca 'intiharı' organize eder. Sonra pencereden çıkar, pencereyi sarsarak mandalı yerine oturtur. Katil ayak izlerinin görüneceği çimenlerin üzerine basmaz, çiçek tarhından geçer, çünkü orada izleri sonradan silebilir. Sonra eve girer ve sekize on iki kala, oturma odasındayken odanın penceresinden dışarı, havaya ateş eder, ardından da antreye koşar. Olay aynen böyle gerçekleşti, yanılmıyorum değil mi Bay Keene?"

Sekreter donup kalmıştı, şaşkınlık içinde kendisini itham ederek yaklaşan Poirot'ya bakıyordu.

Birden boğuk bir inlemeyle yere yığıldı.

Poirot, "Sanırım yanıtımı aldım," dedi. "Yüzbaşı Marshall, lütfen polis çağırır mısınız?" Ayağının dibine yığılmış bedene baktı. "Sanırım onlar geldiğinde halen baygın olacaktır."

Diana, "Geoffrey Keene," diye mırıldandı. "Peki, ama onun bundan ne çıkarı olabilir?"

"Sanırım sekreter bazı fırsatlardan yararlanmıştı; hesaplar, çekler filan. Sonra bir şey Bay Lytcham Roche'u şüphelendirdi. Beni çağırdı."

"Peki, ama neden sizi? Polisi değil?"

"Sanırım matmazel, bu soruya en doğru yanıtı siz verebilirsiniz. Mösyö Lytcham Roche sizinle genç adam arasında bir ilişki olduğundan kuşkulanıyordu. Onun dikkatini Yüzbaşı Marshall'dan farklı yöne çekmek için acımasızca, hiç utanmadan Bay Keene ile flört ettiniz. Bu doğru, inkar etmeyin! Bay Keene benim gelişimden dolayı nasıl derler... tedirgin olmuştu, bir anlamda rüzgârdan nem

kapmıştı, hemen harekete geçti. Planının özü cinayetin kendisinin nerede bulunduğuna ilişkin kanıtı olacak sekiz on ikide işlenmiş görünmesiydi. Her şeyi buna göre ayarlamıştı. Plandaki tek tehlike gongun yakınlarında bir yerlerde olması gereken, almaya fırsat bulamadığı kurşundu. Çalışma odasına doğru ilerlediğimiz sırada onu da bulup aldı. Hiç kimsenin onu görmediğini düşündüğü bir andı bu. Ama ben her şeyi görürüm. Ona sordum. Bir an afallayıp düşündü, sonra da o komediyi oynadı! Aldığı şeyin ipek gül goncası olduğunu ima etti ve sevdiği kadını gözeten âşık erkek rolünü oynadı. Ah, bu çok zekiceydi ve eğer siz papatya toplamamış olsaydınız..."

"Bunun onunla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum?"

"Anlamıyor musunuz? Dinleyin öyleyse. Çiçek tarhında yalnızca dört ayak izi vardı. Eğer papatya topladıysanız çok daha fazla sayıda ayak izi olması gerekirdi. Dolayısıyla sizin papatya toplamanızla, o gül goncasını koparmak için gelmeniz arasında birinin çiçek tarhındaki izleri düzeltmiş olması gerekiyordu. Bu bahçıvan olamazdı, hiçbir bahçıvan yediden sonra çalışmaz. Öyleyse bunu yapan suçunu örtmeye çalışan biriydi, bu katil olmalıydı, cinayet silah sesinin duyulmasından önce işlenmiş olmalıydı!"

Harry merakla, "Peki neden hiç kimse asıl öldürücü ateş sesini duymadı?" diye sordu.

"Susturucu. Susturucuyu ve tabancayı çalılıkların arasında bulacaklarını sanıyorum."

"Ne büyük risk!"

"Neden risk olsun ki? Herkes akşam yemeğine hazırlanmak için yukarıdaydı. Cinayet anı gerçekten çok iyi seçilmişti. Tek sakınca antredeki kurşundu ki ondan da sorunsuz olarak kurtulmayı başardığını düşünüyordu."

Poirot kurşunu havaya kaldırdı.

"Onu da Bay Dalehouse ile pencereyi incelediğimiz sırada aynanın altına bırakıvermişti."

"Ah!" Diana, Marshall'a sokuldu. "Benimle hemen evlen John ve beni uzaklara götür."

Barling hafifçe öksürdü.

"Sevgili Diana, dostumun vasiyetnamesindeki koşullar çerçevesinde..."

Diana, "Umurumda bile değil," diye haykırdı. "Bir şekilde başımızın çaresine bakmaya çalışırız."

Harry, "Buna hiç gerek yok," diye atıldı. "Her şeyi yarıya bölebiliriz Di. Amcamın bilincini yitirmiş olması, doğru düşünememesi benim her şeyi cebe indirmem sonucunu doğuramaz."

Birden Bayan Lytcham Roche çığlık atarak yerinden sıçradı.

"Bay Poirot... ayna... o... o... aynayı kasten kırmış olmalı."

"Evet madam."

"Ah!" Bayan Lytcham Roche şaşkın gözlerle Poirot'ya baktı. "Ama ayna kırmak uğursuzluk getirir."

Poirot neşeyle, "Zaten Bay Geoffrey Keene'e de uğursuzluk getirdiği belli," dedi.

On İki

Poirot ve Yat Yarışının Gizemi

Bay Isaac Pointz purosunu dudaklarının arasından uzaklaştırırken memnuniyetle başını salladı.

"Güzel, küçük bir yer."

Sonunda Dartmouth Limanı'na ulaşmış olmanın rahatlığı içindeydi. Purosunu yerine yerleştirdi. Etrafına özgüvenle; kendisinden, görünümünden, çevresinden ve genel anlamda yaşamından mutlu bir adam havasıyla bakındı.

Gerçekten de Bay Isaac Pointz elli sekiz yaşında bir adam için oldukça sağlıklıydı. Boğazına düşkün olsa da kesinlikle şişman sayılmazdı. Biraz topluydu ve o anda üzerindeki yatçı giysilerinin onun gibi orta yaşlı bir adam için pek uygun olduğu söylenemezdi. Ama Bay Isaac Pointz bunları düğmesinden ütüsüne kusursuz bir biçimde bir araya getirmeyi başarmıştı. Koyu tenli, hafif doğulu havasındaki yüzü, yatçı şapkasının siperliğinin altından sevinçle parlıyordu. Etrafı ise birlikte seyahat ettiği dostlarıyla çevriliydi. Bunlar; ortağı Bay Leo Stein, Sir George ve Lady Marroway, Amerikan iş dünyasından tanıdığı Bay Samuel Leathern ve henüz okulunu bitirmemiş olan kızı Eve, Bayan Rustington ve Evan Llewellyn'di.

Bay Pointz'in *Merrimaid* isimli yatı henüz kıyıya yaklaşmış ve grup karaya çıkmıştı. Sabah yat yarışlarını izlemiş ve şimdi de bir süre için kıyıdaki panayırın keyfini çıkarma kararı almışlardı. Hindistancevizi yarışmaları,[1] nefis yemekler satılan tezgâhlar, hediyelik eşyalar, akrobatlar, örümcek adamlar ve atlıkarıncalar. Eve Leathern'in herkesten çok bütün bunların keyfini çıkarma eğiliminde olduğundan hiç kuşku yoktu. Bay Pointz artık akşam yemeği için Royal George'a gitme zamanının geldiğini söylediğinde tek itirazın ondan gelmesi de bunun kanıtıydı.

"Ah, Bay Pointz, daha ben karavandaki çingeneye fal baktırmak istiyordum. Lütfen, çok istiyorum bunu."

Bay Pointz'in karavandakinin gerçek bir çingene olduğundan kuşkuları vardı ama yine de hoşgörülü davranmayı yeğledi.

O anda Eve'in babası özür dilercesine araya girdi.

"Eve panayırdan dolayı deliye dönmüş durumda. Gitme zamanımız geldiyse gidelim öyleyse Bay Pointz."

Bay Pointz sevecen bir tavırla, "Zamanımız çok," dedi. "Bırakalım küçük bayan keyfince eğlensin. Bu arada ben de sizi dart turnuvasına davet edeyim, Leo."

Dart'ın başında duran adam genizden gelen bir sesle, "Yirmi beş ve üzeri ödül alır," dedi.

Pointz, "Toplam skorumun sizinkinin üzerinde olacağına beş sterline bahse girerim," dedi.

Leo Stein hemen heyecanla, "Anlaştık," dedi.

İki adam çok geçmeden kendilerini dart savaşına kaptırdılar.

Lady Marroway, Evan Llewellyn'e dönerek mırıldandı.

"Gruptaki tek çocuk Eve değil."

Llewellyn hoşgörüyle gülümsediyse de aklı bambaşka yerdeydi.

(1) Hindistancevizlerinin küçük toplarla vurulup düşürülmeye çalışıldığı bir açık hava oyunu.

Genç adam gün boyunca da hep dalgındı. Bir iki kez verdiği yanıtlar da konuşulan konunun tamamen dışındaydı.

Pamela Marroway onun yanından ayrılarak kocasına döndü.

"Bu genç adamın kafasına takılan bir şey var."

Sir George mırıldandı. "Ya da biri?"

Bakışları aynı anda Janet Rustington'a kaydı.

Lady Marroway kaşlarını çattı. Düşünüyordu. Bakımlı, ince uzun bir kadındı. Tırnaklarının kırmızı ojesi kulaklarındaki koyu kırmızı yakut küpelerle tam bir uyum içindeydi. Gözleri koyu renk ve dikkatliydi. Sir George ise her ne kadar kayıtsız "samimi İngiliz centilmen" havasında görünme çabasında olsa da onun açık mavi gözleri de karısınınkiler kadar dikkatli ve meraklıydılar.

Isaac Pointz ve Leo Stein, Hatton Garden'da elmas ticareti yapıyorlardı. Sir George ve Lady Marroway'in dünyası ise çok farklıydı. Antiller'in Juan les Pins Adası... St. Jean-de-Luz'da golf... kışları Fas'ta deniz banyosu...

Dışarıdan bakınca onların hiçbir şey için emek harcamayan ve asla kafalarını yormayan kişiler oldukları düşünülebilirdi. Ama bu doğru değildi. Emek harcamanın da kafa yormanın da çok farklı yolları vardı.

Evan Llewellyn Bayan Rustington'a dönerek, "İşte küçük kız da geri döndü," dedi.

Evan esmer genç bir adamdı, bazı kadınların çekici buldukları haşin, vahşi bir görünümü vardı.

Bayan Rustington'ın böyle düşündüğünü söylemek zordu. Duygularını belli eden biri değildi. Çok genç yaşta evlenmiş ve bu evlilik önceki yıl bir felaketle sonuçlanmıştı. O günden beri Janet Rustington'ın biri ya da bir şey konusunda ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Davranışları, tavrı hep aynıydı, nazik ama tamamıyla soğuk ve uzak.

Eve Leathern dans ederek yanlarına geldi, atkuyruğu yaptığı ince uzun sarı saçları sallanıyordu. On beş yaşındaydı, hantal bir kızdı, ama kesinlikle hayat doluydu.

"On yedi yaşımda evlenecekmişim," dedi soluk soluğa. "Çok zengin bir adamla. Altı çocuğumuz olacakmış. Salı ve perşembe şanslı günlerimmiş. Her zaman yeşil ya da mavi bir şeyler giymeliymişim. Şanslı taşım da zümrütmüş. Sonra..."

"Peki canım, sanırım artık gitmemiz gerekiyor," dedi babası nazikçe sözünü keserek.

Bay Leathern uzun boylu, ince, sarışın biriydi, yüzünde tuhaf kederli bir ifade vardı.

Bay Pointz ve Bay Stein darttan döndüler. Bay Pointz kıkırdıyordu. Bay Stein'ın ise pişman bir hali vardı.

"Tamamen şans," diye mırıldanıyordu kendi kendine.

Bay Pointz neşeyle cebine birkaç şaplak attı.

"Beş sterlinini aldım ya. Yetenek dostum, yetenek. Babam birinci sınıf bir dart oyuncusuydu. Neyse dostlar, artık gidelim. Falına baktırdın mı Eve? Sana esmer bir adamdan sakınman gerektiğini söylediler mi?"

Eve, "Esmer bir kadından," diye düzeltti. "Kötü bakışlıymış ve eğer dikkat etmezsem gerçek anlamda başıma bela olacakmış. Neyse, on yedi yaşımda evlenecekmişim..."

Küçük kız neşeyle Royal George'a doğru yol alan gruba katılmak için koştu.

Yemek Bay Pointz tarafından önceden ayarlanmıştı. Grubu reverans yaparak merdivende karşılayan garson onları doğruca birinci kattaki özel bir odaya götürdü. Odadaki yuvarlak masa onlar için hazırlanmıştı. Kavisli cumbadaki büyük pencere doğrudan limana bakıyordu ve pencereler açıktı. Festival alanındaki sesler oraya kadar ulaşıyordu. Her biri farklı tonda olan, üç farklı kavşaktan gelen sesler odaya doluyordu.

"Birbirimizi duyabilmemiz için en iyisi pencereyi kapamak," diyen Bay Pointz kimseyi beklemeden düşüncesini eyleme geçirdi.

Konuklar masanın etrafındaki yerlerini aldılar ve Bay Pointz dikkatle onları süzdü. Onlara iyilik yaptığını hissediyordu ve insanlara iyilik yapmaktan hoşlanıyordu. Gözleriyle masadakileri teker teker taradı. Lady Marroway gösterişli, hoş bir hanımdı ama tabii ki yüksek sosyeteden değildi. Pointz bunu biliyordu, tüm yaşamı boyunca *crême de la crême* olarak tanımladıklarının Marroway'lerle pek ilgileri olmadığının farkındaydı ama aynı *crême de la crême* kendisinin varlığının da farkında değildi. Ne olursa olsun Lady Marroway son derece zeki bir kadındı ve eğer briçte onun hile yaptığını fark etse bile bunu asla önemsemezdi. Sir George'un da ondan pek farkı yoktu aslında. Adamın kuşku uyandıran bakışları vardı. Adam yüzsüzce çıkar peşinde koşuyordu. Ama bu da Isaac Pointz'i pek rahatsız etmiyordu. Bunu doğal karşılıyordu.

Yaşlı Leathern kesinlikle kötü bir adam değildi, tabii ki Amerikalıların birçoğu gibi sıkıcıydı, bitip tükenmez öyküler anlatmaktan hoşlanıyordu. Kesin ve eksiksiz bilgi almayı istemek gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı. Dartmouth'un nüfusu kaç, Denizcilik Okulu hangi yılda kuruldu? Bunun gibi bir sürü sorunun kesin yanıtını beklemişti ondan. Davet sahibinin aynı zamanda kusursuz bir rehber olmasını bekliyordu. Eve küçük neşeli bir çocuktu, Pointz onunla şakalaşmaktan hoşlanıyordu. Sesi biraz kulak tırmalıyordu ama kız zekâsının kıvraklığıyla, espritüelliğiyle bunu kamufle edebiliyordu. Tatlı bir kızdı Eve.

Genç Llewelyn, biraz fazla sakin bir tipti. Aklında bir şey varmış gibi görünüyordu. Herhalde maddi sıkıntısı vardı. Bu okumuş yazmış tipler genellikle parasızlık çekiyorlardı. Genç adam Janet Rustington'la yakından ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Bayan Rustington'a gelince, hoş, çekici ve zeki bir kadındı. Ama bu onu

düşündüklerini söylemekten alıkoymuyordu, sanki boğazında hiç düğüm yoktu. Entelektüel boyutu bir hayli yüksek yazılar kaleme alıyordu ama konuşmasında bunları duyacağınızı düşünmek bile olanaksızdı. Ve sevgili *Leo!* Ne gençleşiyordu ne de inceliyordu. Ve ortağının da o anda kendisi hakkında onunla aynı şeyleri düşündüğünün farkında bile olmayan Bay Pointz sardalyenin Cornwall'la değil Devon'la bağlantısı olduğunu söyleyerek Bay Leathern'in yanlış bilgisini düzeltti ve kendini akşam yemeğinin keyfini çıkarmaya hazırladı.

Garsonlar sıcak uskumru servisini tamamlayıp odadan çıktıktan sonra Eve, "Bay Pointz," dedi.

"Buyurun küçük hanımefendi?"

"O büyük elmas hâlâ yanınızda mı? Hani şu dün akşam bize gösterip her zaman yanınızda taşıdığınızı söylediğiniz?"

Bay Pointz kıkırdadı.

"Bu doğru. O benim uğurum. Evet, o her zaman yanımda."

"Bence bu çok tehlikeli. Panayırın kalabalığında biri onu sizden alma girişiminde bulunabilir."

"Yapamazlar," diyen Bay Pointz gülümsedi. "Buna çok dikkat ediyorum."

"Ama bunu *yapabilirler*," dedi Eve ısrarla. "Burada, İngiltere'de de bizde olduğu gibi gangsterler var, değil mi?"

"Sabah Yıldızı'nı alamazlar benden." Bay Pointz gülümsedi. "Birincisi; elmas onun için yaptırdığım çok özel bir iç cepte duruyor. İkincisi; Bay Pointz her zaman tetiktedir. Hiç kimse Sabah Yıldızı'nı çalamaz."

Eve güldü. "Hıh... hıh... bahse girerim ben çalabilirim."

"Ben de bahse girerim ki çalamazsın." Bay Pointz küçük kıza bakarak göz kırptı.

"İyi ama ben çalabileceğimi hatta bu konuda bahse girebileceğimi söylüyorum. Dün akşam yatakta bunu düşündüm. Yani dün

akşam masada elmasa bakmamız için elden ele dolaşmasına izin vermenizin ardından diyorum. Onu çalmanın çok zekice bir yolu olduğunu keşfettim."

"Nasıl?"

Eve başını yana eğdi, sarı saçları belirgin şekilde dalgalandı.

"Bunu size şimdi söylemeyeceğim. Ben çalabileceğimi söylersem, neyine bahse girersiniz?"

Bay Pointz'in gözlerinde gençlik anıları canlandı.

"Yarım düzine soket çorabına."

"Çorap mı?" diye haykırdı Eve hayal kırklığıyla. "Artık kim soket çorap giyiyor ki?"

"Neyse, naylon çorap mı giyiyorsun?"

"Giymem normal değil mi? En iyi çorabım daha bu sabah kaçtı."

"Tamam öyleyse. Yarım düzine en kaliteli naylon çorabına..."

"Ooo..." dedi Eve mutlulukla ıslık çalarak. "Peki, kaybedersem siz ne istiyorsunuz?"

"Şey, yeni bir tütün kesesine ihtiyacım var."

"Kabul. Öyleyse bahis tamam. Sakın ola tütün kesesine kavuşacağınız gibi bir hayale kapılmayın. Neyse, şimdi sizden bir şey yapmanızı isteyeceğim. Elması aynen dün gece olduğu gibi elden ele dolaştırabilir misiniz?..."

İki garsonun boş tabakları almak için odaya girmesiyle birlikte Eve sözlerine ara verdi.

Bir sonraki yemekleri olan kızarmış tavuğa geçerken Bay Pointz sordu. "Şunu unutmayın genç bayan, eğer burada gerçek bir hırsızlık sahneleyecekseniz polis çağırmam ve üzerinizi aratmam da gerekecektir."

"Benim için bu sorun değil. Ama bence polisi buna karıştıracak kadar gerkçekçi olmaya da gerek yok. Lady Marroway ya da Bayan Rustington da istediğiniz aramaları yapabilirler."

"Tamam, anlaştık öyleyse. İleride ne olmayı düşünüyorsun Tanrı aşkına? Birinci sınıf bir mücevher hırsızı mı?"

"Kariyer olarak bunu seçebilirim. Ama gerçekten değerse..."

"Eğer Sabah Yıldızı'nı ele geçirip onunla gidebilirsen değeceğinden emin olabilirsin. Kesim sonrasında bile bu taşın değeri en az otuz bin sterlin olacaktır."

"Tanrım!" Eve etkilenmişti. "Peki, bunu dolara çevirirsek?"

Lady Marroway ufak bir çığlık attı.

"Böyle bir taşı yanınızda taşımamalısınız, bu doğru değil!" dedi sitemle. "Otuz bin sterlin." İyice kararan gözleri seğiriyordu.

Bay Rustington yumuşak bir sesle, "Bu çok fazla para..." dedi. "Ayrıca taşın kendine özgü çekiciliği de var... Muhteşem bir taş... Büyüleyici..."

Evan Llewellyn, "Yalnızca bir karbon parçası," dedi.

Sir George da konuşmaya katıldı.

"Her zaman mücevher hırsızlığındaki asıl zorluğun 'çalıntı malı satacak birini bulmak' olduğunu düşünmüşümdür. Aslan payını alan daima onlardır, öyle değil mi?"

Eve heyecanla, "Haydi ama," dedi. "Başlayalım. Elması çıkarın ve aynen dün akşam söylediklerinizi söyleyin Bay Pointz."

Bay Leathern derin melankolik sesiyle, "Kızım adına özür dilerim," dedi. "Çocukça bir heyecan içinde..."

"Bunu başaracağım, baba," diyen Eve, Bay Pointz'e döndü. "Haydi Bay Pointz..."

Bay Pointz gülümseyerek elini iç cebine soktu ve o şeyi çıkardı. Şimdi elmas avucunun içindeydi ve ışıkta parlıyordu.

"Bir elmas..."

Bay Pointz gergin bir havada bir önceki akşam *Merrimaid*'de yaptığı konuşmayı anımsayabildiği kadarıyla yineledi.

"Baylar, bayanlar, şuna bir göz atmak istemez miydiniz? Bu alışılmadık derecede temiz, olağanüstü güzellikte bir taş. Ona Sa-

bah Yıldızı adını taktım. O artık benim uğurum oldu. Nereye gidersem hep benimle birlikte. Bakmak ister miydiniz?"

Taşı Lady Marroway'ye uzattı. Kadın taşı aldı, yüksek sesle hayranlığını belirttikten sonra Bay Leathern'e uzattı. Bay Leathern, "Çok güzel, harika," dedikten sonra taşı hemen yanındaki Bay Llewellyn'e verdi.

O anda içeri garsonlar girdi ve süreç bir an için aksadı. Onların dışarı çıkmasının ardından Evan, "Çok temiz bir taş," diyerek elması Leo Stein'a verdi. Stein taşı herhangi bir yorumda bulunmadan hemen Eve'e geçirdi.

Eve'in çok etkilendiği anlaşılıyordu. Hayranlıkla, "Kusursuz bir güzellik!" diye haykırdı.

"Ah!" O anda taş genç kızın elinden kayıp düştü ve kız dehşet içinde haykırdı. "Düşürdüm onu."

Eve sandalyesini geriye iterek, el yordamıyla taşı aramak için masanın altına girdi. Hemen sağındaki Sir George da eğildi. Bu karışıklık içinde masanın üzerindeki bardaklardan biri devrilip masadan aşağı düştü ve kırıldı. Stein, Llewellyn ve Bayan Rustington aramaya yardımcı oluyorlardı. Sonunda Lady Marroway de onlara katıldı.

Yalnızca Bay Pointz bu aramada yer almıyordu. Koltuğunda oturmuş, keyifle şarabını yudumluyor, sinsi sinsi gülümsüyordu.

"Tanrım!" diye haykırdı Eve yapmacık bir tavırla. "Ne korkunç! Nereye *gitmiş* olabilir ki? Hiçbir yerde bulamıyorum."

Arama faaliyetlerine yardımcı olanlar da teker teker ayağa kalktılar.

Sir George gülümseyerek, "Gerçekten ortadan yok oldu Pointz," dedi.

Bay Pointz takdirle başını sallayarak, "Çok iyiydi!" dedi. "Sen gerçekten çok iyi bir aktrissin Eve. Evet, şimdi sorun şu, onu bir yere mi gizledin yoksa hâlâ üzerinde mi?"

Eve dramatik bir biçimde, "Üzerimi arayabilirsiniz," dedi.

Bay Pointz'in gözleri odanın köşesindeki geniş bir paravana kaydı.

Başıyla paravanı işaret ederek, Lady Marroway ve Bayan Rustington'a baktı.

"Hanımefendiler sizden..."

Bayan Marroway hemen, "Elbette," diyerek ayağa fırladı.

Diğer kadın da kalktı.

Bayan Marroway ekledi. "Hiç kuşkunuz olmasın Bay Pointz. Onu tepeden tırnağa iyice arayacağız."

Üçü birlikte paravanın arkasına geçtiler.

Oda sıcaktı. Evan Llewellyn pencereyi açtı. Tam o sırada aşağıdan gazeteci çocuk geçiyordu. Evan aşağı bir metal para attı ve çocuk da karşılığında gazeteyi yukarı fırlattı.

Llewellyn gazeteyi açtı. "Macaristan'ın durumu hiç iyi değil."

"Yerel gazete değil mi?" diye sordu Sir George. "Bugün ilgilendiğim bir at Haldon'da koşacaktı. Natty Boy. Ondan bir haber var mı?"

"Leo," dedi Bay Pointz. "Kapıyı kilitle. O lanet garsonların bu iş bitene kadar içeri girip her şeye burunlarını sokmalarını istemeyiz, değil mi?"

Evan, "Natty Boy bire üç vermiş," dedi.

Sir George, "Hay aksi," diye mırıldandı.

Evan gazeteye şöyle bir göz gezdirirken, "Genellikle yat yarışı haberleri," dedi.

O sırada üç kadın paravanın arkasından çıktılar.

Janet Rustington, "Bulamadık," dedi. "Elmastan en ufak bir iz bile yok."

Lady Marroway, "Bana inanın, üzerinde değil," diye doğruladı.

Bay Pointz taşı onlardan alabileceğini düşünüyordu. Kadının sesindeki üzgün tonlama da aramanın layığıyla yapıldığını gösteriyordu.

Bay Leathern endişeyle, "Söylesene Eve, onu yutmaya filan kalkışmadın değil mi?" diye sordu. "Bu senin için hiç iyi olmayabilir."

Leo Stein sakince, "Eğer öyle bir şey yapsaydı görürdüm," dedi. "Onu izliyordum. Ağzına bir şey götürmedi."

"Zaten onun kadar büyük bir şeyi yutmam olanaksız," diyen Eve ellerini kalçalarına koyarak Bay Pointz'e baktı. "Evet, ne haber büyük adam?"

Bay Pointz, "Olduğunuz yerde kalın ve sakın kıpırdamayın," dedi.

Sonra diğerlerinin arasından geçerek masaya gitti ve masayı ters çevirdi. Masanın her noktasını, her milimetresini araştırdı. Sonra dikkatini Eve'in oturduğu sandalyeye ve doğal olarak da hemen iki yanındaki sandalyeye yöneltti. Diğer dört adam ve kadın da ona katıldılar. Eve Leathern paravanın hemen yanında duvara dayanmış, sinsi bir keyifle gülümsüyordu.

Beş dakika kadar sonra Bay Pointz dizlerinin ağrısından dolayı homurdanarak ayağa kalktı ve sinirle pantolonundaki tozları silkeledi. Giysilerinin kusursuzluğu bozulmuştu.

"Eve," dedi. "Senin önünde şapka çıkarıyorum. Sen karşılaştığım en becerikli mücevher hırsızısın. Bu taşı ne yaptığını gerçekten çok merak ediyorum. Üzerinde olmadığına göre bu odada bir yerlerde olmalı. Yenilgiyi kabul ediyorum. Çok iyisin."

Eve, "Çorapları hak ettim, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki, genç lady."

Bay Rustington merakla, "Eve yavrum, taşı nereye *sakladın*?" diye sordu.

Eve kasıla kasıla yürüyerek kirli tabakların konulduğu servis masasına gitti. Küçük siyah gece çantasını aldı.

"Hepinizin gözünün önünde. Tam olarak..."

Zafer sevinciyle çınlayan sesi birden titremeye başladı.

"Ah!" dedi. "*Ama...*"

Babası, "Ne oldu tatlım?" diye sordu.

Eve fısıldadı. "Gitmiş... *gitmiş...*"

Bay Pointz ileri doğru bir adım atarak, "Neler oluyor?" diye sordu. "Bu da ne demek?"

Eve hızla ona döndü.

"Açıklayayım. Çantamın tokasının üstüne yapıştırılmış bir taş vardı. Geçen akşam düştü ve siz o elması bizlere gösterirken çantamın üzerindeki taşla elmasın yaklaşık aynı büyüklükte olduğunu fark ettim. Sonra o akşam sizin elmasınızı biraz tutkalla çantamın tokasındaki boşluğa yapıştırmanın çok iyi bir hırsızlık yöntemi olabileceğini düşündüm. Hiç kimsenin bunu fark etmeyeceğinden emindim. Bu akşam yaptığım da buydu. Önce taşı düşürdüm sonra elimde çantayla onu aramak için eğildim, el altında bulundurduğum biraz tutkalla el çabukluğuyla onu çantamdaki boşluğa yapıştırdım. Sonra çantamı servis masasına bırakarak elması arıyormuş gibi yapmaya devam ettim. Tam bir göz yanılgısı olacaktı bu. Herkesin gözü önünde duracak ancak herkes onun sıradan bir yapay taş olduğunu düşünecekti. Aslında planım çok iyiydi, içinizden *hiç kimse* ne yaptığını fark etmedi."

Bay Stein, "Acaba?" dedi.

"Ne dediniz?"

Bay Pointz çantayı aldı, dikkatle inceledi. Boş delikte hâlâ yapışkan kıvamda az bir miktarda tutkal vardı. Sonra ağır ağır, "Düşmüş olabilir," dedi. "Daha dikkatli aramalıyız."

Hepsi tekrar aramaya koyuldu ama bu kez sessiz, kuşkulu bir aramaydı bu. Gergin atmosfer tüm odayı kaplamıştı.

Sonunda herkes sırasıyla bundan vazgeçti. Arama boşunaydı. Odadakiler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

Stein, "Taş bu odada değil," dedi.

Sir George üzerine basa basa, "O andan sonra odadan çıkan olmadı," dedi.

Bir anlık sessizlik oldu. Eve hıçkırarak ağlamaya başladı. Babası sevgiyle omuzuna vurdu.

"Sakin ol yavrum, sakin ol."

Sir George, Leo Stein'a döndü.

"Bay Stein," dedi. "Biraz önce mırıldanarak bir şey söylemiştiniz. Size ne olduğunu sorduğumda bir şey olmadığını söylediniz. Aslına bakarsanız ne söylediğinizi duymuştum. Bayan Eve biraz önce aramızdan hiç kimsenin elması koyduğu yeri fark etmediğini söyledi. Sizin mırıldandığınız sözcük ise aynen şöyleydi: 'Acaba?' Bence istemeyerek de olsa aramızdan birinin bunu görmüş *olabileceği* olasılığını kabul etmek durumundayız ve bu kişi her kimse şu anda bu odada. Şu anda yapılabilecek tek doğru ve onurlu davranışın herkesin üzerinin aranmasına gönüllü olarak onay vermesi olduğu kanısındayım. Elmas bu odadan çıkmış olamaz."

Hiç kimse eski İngiliz centilmeni rolünü Sir George'dan daha iyi oynayamazdı. Sesindeki kararlılık ve öfke açıkça seziliyordu.

Bay Pointz mutsuz bir ifadeyle, "Bu çok tatsız, kötü bir durum," dedi.

Eve ağlayarak, "Hepsi benim suçum," dedi. "Hiç istemezdim..."

Bay Stein nazikçe, "Sıkılma canım yavrum," dedi. "Hiç kimse seni suçlamıyor."

Bay Leathern ağır, bilgiç tavrıyla konuştu. "Sir George'un önerisinin hepimizden kayıtsız şartsız onay alacağını düşünüyorum. Benim desteğim sonsuz."

Evan Llewellyn de atıldı. "Benim de."

Bayan Rustington hemen başını sallayarak onay veren Lady Marroway'e baktı. İkisi hemen paravanın arkasına geçti, hâlâ ağlamayı sürdüren Eve de onlara eşlik etti.

O sırada kapıyı çalan garsona gitmesi söylendi.

Beş dakika sonra odadaki sekiz kişi çaresizlik içinde kuşkuyla birbirlerine bakıyor, olanlara inanamıyorlardı.

Sabah Yıldızı adeta buhar olup uçmuştu...

Bay Poirot *düşünceli düşünceli karşısındaki genç adamın esmer, telaşlı yüzüne baktı.*

"Eh bien," dedi. "Benden ne istiyordunuz?"

Evan Llewellyn bir an bile tereddüt etmedi. Yanıtı jet hızıyla geldi.

"Gerçeği."

Poirot düşünceli düşünceli muhteşem bıyıklarını burdu.

"Yani bundan emin misiniz?"

"Tabii ki eminim."

Poirot açıkladı:

"Israrla sormamın nedeni bunun basmakalıp bir yanıt olması, şey, yani birçok insan için. İnsanlar kendileri için gerçeği bulup ortaya çıkardığımda bazen bundan hiç mutlu olmuyorlar. Hatta bazen sıkılıyorlar, moralleri bozuluyor, utanıyorlar. Ah evet, bu da sıklıkla olur, şaşırıyorlar. Biliyor musunuz, bu aslında beni çok mutlu eden bir sözcük: Şaşırtmak!"

Evan yineledi.

"Benim tek istediğim gerçek."

"Pardon, beni bağışlayın, çalınan elmas size ait değildi Bay Llewellyn. Başka birine ait olan bir elması bulmam için beni görevlendirmek istiyorsunuz, üstelik sanırım bu kişi pek de sevdiğiniz biri değil."

"Beni endişelendiren Pointz değil."

Poirot genç adamı ısrarlı bakışlarla süzdü. Evan açıkladı.

"Buraya gelmemin nedeni sizin söylediğiniz bir şey... ya da söylediğiniz söylenen... Biri bunu bana aktardı."

"Ne söylemişim?"

"Önemli olanın suçlular değil, masumlar olduğunu. Bu da bende bir umut uyandırdı."

Poirot başını anlayışla salladı.

"Ah evet, anlamaya başlıyorum... Anlıyorum..."

"Ben masumum. Ben masumum ama gerçek ortaya çıkana dek kimse öyle olduğumu düşünmeyecek."

Poirot bir an konuşmadı. Sonra sakin sakin sordu.

"Bana gerçekleri eksiksiz olarak anlattığınızdan emin misiniz? Anlatmadığınız ya da unuttuğunuz bir şey olmadığından?"

"Unuttuğum, anlatmadığım bir şey olduğunu sanmıyorum. Pointz elması çıkardı, elden ele geçirmemiz için bize verdi, o kör olası Amerikalı çocuk elması o gülünç çantasına yapıştırmış. Ama sonra çantaya baktığımızda elmas yoktu. Kimsenin üzerinden de çıkmadı hatta Pointz'in üzeri bile arandı, bunu kendisi önerdi. Emin olun elmas o odada değildi, buna yemin edebilirim! Üstelik odadan ayrılan da olmadı..."

"Peki ya garsonlar, onlar da mı?" diye sordu Poirot.

Llewellyn başını salladı.

"Onlar, kız bu karmaşık elmas oyununa girişmeden önce odadan çıkmışlardı zaten, sonrasında da Pointz onları dışarıda tutmak için kapıyı kilitletti. Hayır, bunu yapan içimizden biri olmalı!"

Poirot düşünceli düşünceli, "Gerçekten de öyle görünüyor," dedi.

Evan Llewellyn acı acı, "O lanet akşam gazetesi," dedi. "Gazetenin onların akıllarına geldiğini gördüm. Bunun tek yol olduğunun..."

"Bana yeniden tam olarak olanları anlatın."

"Çok basit. Pencereyi açtım, gazeteci çocuğa ıslık çaldım, aşağıya parayı attım, o da bana gazeteyi fırlattı. Hepsi bu işte, *işe bakın*

ki göründüğü kadarıyla elmasın odadan dışarı çıkmasının tek akla yatan yolu da bu. Benim tarafımdan aşağıda, sokakta bekleyen ortağıma atılmış olması."

Poirot başını salladı.

"*Tek* açıklaması bu değil."

"Sizce başka ne şekilde dışarı çıkarılmış olabilir?"

"Eğer onu siz dışarı atmadıysanız, başka bir yol daha *olmalı.*"

"Ah, anlıyorum. Bundan çok daha belirgin bir şey söyleyeceğinizi umuyordum. Neyse, benim de tek söyleyebileceğim onu dışarı *atmadığım.* Sizden bana inanmanızı bekleyemem, aslına bakarsanız hiç kimseden."

"Ah evet, size inanıyorum," dedi Poirot gülümseyerek.

"İnanıyor musunuz? Neden?"

"Psikoloji! Sizde mücevher hırsızı tipi yok," dedi Poirot kendinden emin bir tavırla. "Tabii ki sizin de işleyebileceğiniz suçlar var, ama şu an için bu konuya girmesek daha iyi. Her neyse, sizin Sabah Yıldızı'nı çalan kişi olduğunuzu düşünmüyorum."

Bay Llewellyn acı acı, "Ama başkaları düşünüyor," dedi.

"Başkaları mı?"

"O sırada beni çok tuhaf bakışlarla süzdüler. Marroway gazeteyi aldı ve uzun uzun pencereye baktı. Bir şey söylemedi ama Pointz hemen konuyu kavradı. Ne düşündüklerini anlayabiliyordum. Ne var ki asla beni açıkça suçlamadılar, işin asıl kötü yanı da bu işte!"

Bay Poirot anlayışla başını salladı.

"Bu çok daha kötü," diye ekledi Llewellyn.

"Evet. Yalnızca kuşku. Sonra sorular soran biri geldi ve rutin sorgu, diye açıkladı durumu. Sanırım adam şu sivil giyimli yeni polislerdendi. Çok nazikti, hiçbir imada bulunmadı. Yalnızca çulsuzun tekiyken birden sınıf atlayıp zengin olmamla ilgilendi."

"Gerçekten öyle misiniz?"

"Evet, bir iki at yarışında şansım yaver gitti. Maalesef bahislere açıktan katılmıştım, dolayısıyla paranın nasıl geldiğini kanıtlayabileceğim bir şey yoktu elimde. Tabii onlar da aksini kanıtlayamadılar ama bu, sonuçta parasının nereden geldiğini açıklamak istemeyen herhangi birinin başvuracağı çok sıradan bir yöntem ve onlara da böyle göründüğünden eminim."

"Size hak veriyorum. Yine de üzerinize gelmek için bundan çok daha fazlasına ihtiyaçları olacaktır."

"Ah! Gerçekten de korktuğum hapse girmek ve hırsızlıkla suçlanmak değil. Bu aslında çok daha kolay olabilirdi, en azından nerede olduğumu bilirdim. Elması çalmamama rağmen herkesin benim çaldığımı düşündüğünü bilmek inanın çok daha kötü. Dayanılır gibi değil."

"Herkesin öyle mi? Gerçekten de herkesi umursuyor musunuz?"

Llewellyn donup kaldı. Şaşırmıştı.

"Sizi anlamıyorum."

"Herkesi değil, sizin için özel olan birini umursadığınızı düşünüyorum."

Evan Llewellyn kızardı. Yeniden, "Sizi anlamıyorum," dedi.

Poirot bir sır verecekmiş gibi öne eğildi.

"Gerçek bu, öyle değil mi? Sizin için özel önemi olan biri *var*. Bu kişinin Bayan Rustington olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Llewellyn'in esmer yüzü kızardı.

"Niçin onun üzerinde durdunuz?"

Poirot ellerini iki yana açtı.

"Birinin sizin hakkınızda ne düşündüğünün sizi çok çok ilgilendirdiği apaçık ortada ve bu bir kadın olmalı. Oradaki kadınları düşünürsek... Amerikalı aklı havada bir genç kız, Lady Marroway... Böyle bir şeyi başarırsanız bile inanın Lady Marroway'in gözünde

değerinizden bir şey kaybetmezdiniz. Hanımefendiyi biraz tanırım, siz de farkında olmalısınız. Bu durumda geriye bir tek Bayan Rustington kalıyor."

Llewellyn yanıt vermekte zorlandı.

"Şey... O zaten çok şanssız, kötü bir deneyimi olmuş. Kocası ciğeri beş para etmez adamın tekiymiş. Bu da onun insanlara güvenini kaybetmesine yol açmış. O... eğer o... benim hakkımda..."

Llewellyn ne söyleyeceğini bulmakta zorlanıyordu.

"Kesinlikle öyle," dedi Poirot. "Bu konu önemli, bir şekilde aydınlatılmalı."

Evan hafifçe güldü.

"Bunu söylemek kolay."

"Yapmak da öyle," dedi Poirot kendinden emin bir tavırla.

Llewellyn onu inanamayan bakışlarla süzdü.

"*Mais oui.* Sorun çok açık ve belirgin. Birçok olasılığı şimdiden devre dışı bırakabiliriz. Yanıt çok basit olmalı. Daha şimdiden kafamda bir ışık belirdi bile..."

Llewellyn'in şaşkınlığı giderek artıyordu.

Poirot önüne bir deste kâğıt çekti ve bir kalem aldı.

"Bana söz konusu gurubu kısaca tanımlar mısınız?"

"Zaten yaptım bunu."

"Kişisel özelliklerini, nasıl göründüklerini, saç renklerini filan."

"Ama Bay Poirot, bunun konumuzla ne ilgisi olabilir?"

"Çok ilgisi var, *mon ami*, çok ilgisi var. Hiç falcıya gidip söylediklerini dinlemediniz mi? Esmer bir adamla yolunuz kesişecek, filan."

Evan inanmasa da elinden geldiğince yattaki partiye katılan gruptakilerin görünümlerini tanımlamaya çalıştı.

Poirot birkaç not aldıktan sonra kâğıt kalemi yana itti.

"Harika. Bu arada bir şarap bardağının kırıldığını söylemiştiniz, değil mi?"

Evan yeniden şaşırdı.

"Evet, masadan düştü, kırıldı ve üzerine basanlar tarafından ezildi."

"Cam kırıkları, berbat şeylerdir," diyen Poirot sordu. "Kadeh kimindi?"

"Sanırım o genç kızın, yani Eve'in."

"Ah, peki o sırada kızın yanında kim oturuyordu?"

"Sir George Marroway."

"Kadehi masadan aşağı düşürenin kim olduğunu gördünüz mü?"

"Korkarım görmedim. Bu önemli mi?"

"Aslında değil. Hayır. Bu tamamen gereksiz bir soruydu. *Eh bien...*" Poirot ayağa kalktı. "İyi günler Bay Llewellyn. Beni üç gün sonra yeniden ziyaret eder misiniz? Sanırım o zamana dek bu konu sizi tatmin edecek şekilde aydınlanmış olacaktır."

"Şaka mı yapıyorsunuz Bay Poirot?"

"Mesleki konularda asla şaka yapmam. Bu ciddi bir konu. Cuma on bir otuz diyelim mi? Teşekkürler."

Cuma sabahı Poirot'nun bürosuna giren Evan karmaşık duygular içinde bocalıyordu. Kafasının içinde umut ve kuşku adeta savaşıyorlardı.

Bay Poirot ayağa kalkarak onu sevinçli bir yüz ifadesi ve gülümsemeyle karşıladı.

"İyi sabahlar Bay Llewellyn. Lütfen oturun. Bir sigara almaz mısınız?"

Llwellyn kendisine uzatılan sigara tabakasını geri çevirdi.

Sonra, "Evet?" diye sordu umutla.

"Her şey yolunda, " dedi Bay Poirot. "Polis dün gece o gangsterleri tutukladı."

"Gangsterleri mi? Hangi gangsterleri?"

"Amalfi gangster çetesini. Daha siz bana öykünüzü anlattığınız ilk anda çeteyi düşündüm. Yöntemlerini tanırım, bana guruptakileri tanımladığınızda ise, *eh bien*, bu konuda hiçbir kuşkum kalmadı."

"Peki, nedir bu Amalfi çetesi? Kim bunlar?"

"Baba, oğul ve gelinden oluşan bir çete. Tabii eğer Pietro ve Maria gerçekten evlilerse, *entre nous* benim bu konuda ciddi kuşkularım var."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Evan şaşkınlıkla.

"Aslında çok basit. İsim İtalyan ismi, kökenlerinin İtalyan olduğundan da hiç kuşku yok, ama baba Amalfi, Amerika'da doğmuş. Yöntemleri neredeyse hep aynı. Her zaman büyük bir işadamı kimliğine bürünür, kendini bazı Avrupa ülkelerinde mücevher ticaretiyle ilgilenen ünlü biri olarak tanıtır ve sonra küçük oyununu sahneler. Bu olayda kesinlikle Sabah Yıldızı'nın peşindeydiler. Pointz'in bu konudaki aşırı duyarlılığı ve takıntısı ticari çevrelerde çok iyi bilinir. Maria Amalfi de onun kızı rolünü oynadı. (Muhteşem bir yaratık, en az yirmi yedisinde ama neredeyse her zaman on altı yaşında bir yeniyetmeyi oynuyor.)

Llewellyn, "Eve olamaz!" diye haykırdı.

"*Précisément.* Kesinlikle öyle. Küçük Eve. Amerikalı küçük saf kız. *C'ést épatant, n'ést ce pas?* Çetenin üçüncü elemanı da Royal George'a geçici garson olarak girmeyi başarmıştı. Unutmayın ki tatil zamanıydı ve garsona çok ihtiyaç vardı. Hatta para karşılığında normal, kadrolu bir garsonun bir süreyle uzaklaşmasını sağlamış da olabilir. Sahne hazırdı. Eve, Pointz'e meydan okudu ve onu bahse girmeye zorladı. Pointz bir gece önce de yaptığı gibi elden ele dolaşması için elması verdi. Garsonlar odaya girdi ve Leathern onlar

odadan çıkana dek taşı elinde salladı. Onların odadan çıkmasıyla elmas da çıktı aslında, Pietro'nun alıp çıkardığı bir tabağın altına sakızla yapıştırılmıştı. İşte bu kadar basit!"

"Ama *ben* taşı daha sonra gördüm."

"Hayır, hayır, gördüğünüz sahte elmastı, pırıltısıyla kandıracak kadar iyi bir imitasyon. Bana Stein'ın taşa neredeyse hiç bakmadığını söylediniz. Eve taşı düşürdü, aynı anda şarap kadehini de. Ve sonra cam kırıklarıyla birlikte imitasyon taşı da ayağıyla ezdi. Elmasın mucizevi yok oluşu! Doğal olarak Eve de Leathern de üzerlerinin aranmasını oradaki herhangi biri kadar gönül rahatlığıyla kabul edebildiler."

"Şey, ben." Evan başını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Gangster çetesini uyguladıkları taktikten tanıdığınızı söylediniz. Daha önce de aynı şeyi yapmışlar mıydı?"

"Tam olarak değil ama bu tam onlara göre bir işti. Tabii ki ilk anda asıl dikkatimi çeken Eve denilen o kız oldu."

"Neden? Ondan kuşkulanmıyordum, hiç kimse de kuşkulanmıyordu. O yalnızca masum bir *çocuk* gibi görünüyordu herkese."

"Maria Amalfi'nin üstünlüğü de bu zaten. Herhangi bir çocuktan çok daha fazla çocuk olmayı başarabiliyor. Sonra tutkal. Bu bahis sözde birden bire ortaya çıkmıştı ama yine de küçük hanımın yanında kullanılmaya hazır tutkal vardı. Bu da işin önceden tasarlandığını gösteriyordu. En başından beri tüm kuşkularım küçük kız üzerinde toplandı."

Llewellyn ayağa kalktı.

"Şey, Bay Poirot, size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Muhteşemsiniz!"

"Basit bir şeydi," dedi Poirot. "Önemli değil."

"Sınıflandırma," diye mırıldandı Bay Poirot. "Suçlu tiplerinin sınıflandırılması, bu ilgimi çekiyor."

Llewellyn kekeledi. "Şey, bana size borcumun ne kadar olduğunu söylerseniz..."

"Ücretimin son derece makul olacağından emin olabilirsiniz," dedi Bay Poirot gülümseyerek. "At yarışı kazançlarınızda büyük bir delik açılmasına neden olmak istemem. Yine de genç adam, ben gelecekte atlardan vazgeçmenizin iyi olacağını düşünüyorum. Atlar pek güvenilir hayvanlar değillerdir, onlar üzerine gelecek kurulmaz."

Evan, "Bu doğru," dedi. "Emin olun öyle yapacağım."

Llewellyn, Poirot'nun elini sıktıktan sonra ofisten çıktı.

Bir taksi çağırdı ve Janet Rustington'ın dairesinin adresini verdi.

Kendini her şeyi başarabilecek kadar güçlü hissediyordu.

